LEE WILLIAMS

Oriunde şi y întotdeauna

Traducerea ţi adaptarea în limba română de ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

Lydia Henley se ridică şi-şi duse sticla la gură. Cidrul rece era un deliciu. O briză uşoară îi mângâia faţa, aducând cu ea mireasma parfumată a unei livezi învecinate. Da, hotărât lucru, viaţa era frumoasă; cel puţin, deocamdată. Îşi întinse spatele anchilozat şi oftă de plăcere. În sfârşit reuşise. După şapte ani petrecuţi la New York, îi trebuiseră două luni lungi ca să se smulgă din ritmul infernal al oraşului. Poate că această victorie nu era decât una temporară, dar chiar şi aşa, o savura din plin.

Lătrăturile lui Scruff, prepelicarul ei nedespărţit, o readuseră la realitate. Cu urechile ciulite lângă staţia de radio, câinele zgâria geamul maşinii privind-o aproape implorator pe Lydia. Fără îndoială că dispecera de la mica societate de taxiuri îi transmitea coordonatele vreunui client care solicita un taxi.

— Aşteaptă, Marge, murmură ea pentru sine scotocind prin buzunarele blugilor.

Se duse la taraba domnului McCready, negustorul de fructe şi legume, plecat în după-amiaza asta la pescuit, şi puse un dolar şi zece cenţi în cutia ruginită de fier. Îşi luă restul – un cent – şi scrise în carneţelul de pe tejghea ce anume cumpărase: „o sticlă de cidru”.

Se întoarse în sfârşit la bătrâna ei Volvo bleumarin întrebându-se cum ar putea funcţiona un asemenea comerţ – bazat pe încredere – la New York. Gândul acesta o făcu să zâmbească. Era sigur că, în mai puţin de o oră, ar fi dispărut totul din magazin, până şi carneţelul şi creionul. Se aşeză la volan şi ridică micul microfon de pe tabloul de bord.

— Alo, Marge? Aici Apolo 13. Ce mai e nou?

Trecură câteva clipe, apoi vocea răguşită a lui Marge se auzi în receptor, acoperită de paraziţi:

— Salut, Femeie Spaţială! Prin ce galaxie te vânturi?

— Sunt la domnul McCready, răspunse Lydia căscând. Pun pariu că iarăşi s-a rătăcit vreun tip din acela cu turban.

Shriners, un fel de asociaţie care avea membri din toate statele Americii de Nord, ţinea un seminar la Traverse City. Costumul lor de ceremonie cuprindea şi o pălărie roşie împodobită cu un pampon. Chiar din primele ore ale dimineţii, apelurile lor nu mai conteneau.

— Nu, de data asta trebuie să te duci la aeroport. Tocmai ne-a sunat un client. Vrea să meargă chiar în satul tău. Recunoaşte că este o idee ciudată!

Scruff începu să latre, apoi adulmecă receptorul cu un botic dispreţuitor, ca pentru a-şi arăta dezaprobarea faţă de cuvintele lui Marge.

— Ai auzit, Marge? Nu toată lumea din Brichwood apreciază criticile tale. Şi apoi, ai putea să-mi spui ce-i reproşezi de fapt satului meu?

— Colţul acela al lacului este populat de o gaşcă de zăpăciţi, atâta tot.

— Zăpăciţi? Haide, Marge, spui asta numai pentru că ni s-a dus vestea că sărbătorim un pic mai zgomotos sfârşitul sezonului turistic.

— La fel ca şi sosirea primăverii, sau prima zi de vară, fără să mai vorbesc despre lăsata Secului, despre Halloween sau Sărbătoarea Recunoştinţei…

— Bine, bine, recunoscu Lydia râzând. Ce-ar fi să-mi spui mai bine cum să-l recunosc pe clientul meu? Este înalt, mic, gras, slab, chel?

— Se numeşte Fuller, şi te va aştepta în faţa ieşirii.

Fuller? Lydia lăsă să-i scape un oftat iritat.

— Oh! Nu, bombăni ea. A sosit deja?

— Este vreun prieten de-al tău?

— În niciun caz, protestă Lydia. Bine, mă duc chiar acum. Vorbim mai târziu.

Închise radioul maşinii şi scoase capul pe geam ca să se pregătească să întoarcă. O depăşiră mai întâi câteva maşini pline cu turişti. Unele dintre ele remorcau bărci de

agrement.

Când, în sfârşit, drumul fu liber, apăsă pe acceleraţie şi execută un arc de cerc strâns.

Senzaţia delicioasă de bine pe care o avea era prea frumoasă ca să dureze! Lydia bombăni ceva, furioasă. Nu-l aştepta pe Julian Fuller decât abia mâine dimineaţă. De altfel, s-ar fi lipsit pur şi simplu cu plăcere de vizita lui. Şi iată că avea îndrăzneala să sosească şi mai devreme decât anunţase!

Necazurile începuseră săptămâna trecută când tatăl Lydiei primise un telefon de la prietenul lui, Willy Koska. Acesta îi spusese că Julian Fuller, o relaţie de afaceri de-a lui, căuta un loc unde să se odihnească, şi domnul Koska se gândise la bungaloul familiei Henley, de pe malul lacului… şi unde Lydia îşi stabilise domiciliul de la începutul verii.

În ciuda reticenţei sale de a părăsi acest paradis de pace şi linişte, nu vrusese să-i lipsească pe părinţii ei de ocazia de a câştiga ceva bani prin închirierea modestei lor vile. Aşa că se resemnase să se instaleze la ei atâta timp cât va dura sejurul acestui blestemat de Fuller.

Ce idee aiurită avusese să-şi înceapă vacanţa în ultima duminică din august! La fel ca toţi localnicii din zonă, Lydia aştepta cu nerăbdare plecarea turiştilor. Şi iată că tocmai acum un orăşean gălbejit venea s-o scoată afară din casă!

Parcă maşina în faţa modestei clădiri a aeroportului a cărui pistă de zbor era doar cu puţin mai mare decât un teren de fotbal, şi scrută cu privirea uşa de ieşire. Nimeni. Ridică receptorul.

— Marge? Nu este niciun Fuller în raza mea vizuală. Eşti sigură că a sunat de la aeroport?

— Sigură.

— Atunci, fără îndoială că-şi aşteaptă bagajele. Sunt gata să pariez că-şi aduce vreo cincisprezece valize. Doar îi cunoşti pe turişti!

— Micuţa mea Lydia, o întrerupse Marge, îţi reamintesc că nu eşti aici decât de opt săptămâni. Şi vorbeşti deja ca autohtonii! Dacă îmi amintesc eu bine,

când ai venit, nu te jenai deloc să ne critici manierele mai necioplite.

— Chiar aşa? se miră Lydia. Crede-mă, asta ţine de-acum de trecut. Pot să te asigur că nu mai am deloc nostalgia New York-ului.

— Eşti sigură? întrebă Marge pe un ton neîncrezător. Unele lucruri trebuie totuşi să-ţi lipsească… Cum ar fi locul acela despre care ne-ai vorbit îndelung, de exemplu… Cum se numea? *Chippendale*'s?

Lydia izbucni în râs. Marge şi prietenele ei fuseseră uluite când ea le descrisese acel club de noapte rezervat clientelei feminine, în care se prezentau spectacole de striptease date de bărbaţi.

— Crede-mă, Marge, populaţia masculină a New York-ului este chiar ultimul lucru pe care l-aş regreta, zise ea pe un ton plin de amărăciune.

— Ăsta nu este un motiv ca să ştergi toţi bărbaţii din viaţa ta, îi replică Marge.

— Te înşeli. Experienţa m-a învăţat să fug de poveştile de dragoste ca de ciumă!

— Aşteaptă numai să întâlneşti bărbatul potrivit, o sfătui Marge pe un ton matern.

— Zău, Marge, eu nu mai aştept pe nimeni, oftă Lydia. Doar pe blestematul ăsta de Fuller! Ce naiba face? Ascultă, Marge, mă duc să arunc un ochi înăuntru. Fără îndoială că are nevoie de o mână de ajutor ca să-şi care bagajele. Mi-l şi imaginez: mic, slăbănog, cu ochelari, prăbuşindu-se sub greutatea valizelor!

— Du-te, Superfemeie, răspunse Marge râzând. Sari în ajutorul lui, şi sună-mă de îndată ce ajungi la Birchwood!

Lydia intră în holul aeroportului şi parcurse cu privirea locul aproape pustiu. Ghişeul de înregistrare era gol, la fel şi unica bandă rulantă destinată bagajelor, precum şi sala de aşteptare.

Remarcă totuşi lângă cabina telefonică, o mică îmbulzeală care o intrigă. I se păru că aude sunetul unui acordeon. Erau oare muzicanţi ambulanţi? în acest

aeroport pierdut în nordul Michigan-ului? Cuprinsă de curiozitate, se apropie.

Muzica tocmai se oprise, şi grupul mic de oameni compus din doi copii cu mama lor, câţiva adolescenţi, un bătrân şi un angajat al aeroportului sprijinit într-o mătură, aplauda cu frenezie. Lydia se ridică în vârful picioarelor. Spectacolul pe care-l descoperi o stupefie.

Un bărbat era aşezat pe o valiză în faţa cabinei telefonice. Ţinea în mână un acordeon de plastic roşu. La picioarele lui, un aparat ciudat era legat de telefon cu o mulţime de fire electrice încâlcite.

Lidia îl privi perplexă pe bărbat. Uimirea ei lăsă locul unei stranii tulburări. Destul de confuză, se gândi că termenul „seducător” ar fi fost prea banal pentru a-l descrie pe acest necunoscut. Privirea lui avea o scânteiere maliţios, iar buzele senzuale erau întredeschise într-un zâmbet irezistibil. îi aprecie cu privirea bărbia pătrată, nasul drept şi fin, şi claia de păr brunet din care-i scăpase o şuviţă rebelă pe frunte. Părea înalt şi suplu, şi ea îi aprecie înfăţişarea, cu o privire visătoare.

Când ochii li se întâlniră, ea avu senzaţia că este absorbită în întregime în adâncul abisal al privirii lui. Ca într-o tresărire de conştiinţă, presimţi o mulţime de pericole.

Julian Fuller. Nu putea fi decât el. Pantofii din piele fină, pantalonii maro de catifea reiată şi croiala ipecabilă a cămăşii bleu trăda bărbatul de oraş. Dar ce naiba se apucase să facă aici?

El o privea cu un inteses amuzat, şi ea îşi dădu seama brusc că-i răspundea cu acelaşi zâmbet. Redeveni imediat serioasă şi-şi plecă privirea pentru a rupe ciudatul curent magnetic care se stabilise între ei. Privi apoi spre aparatul care fusese pus chiar pe pardoseală. I se păru că recunoaşte un fel de ordinator.

Aşadar, Julian Fuller nu era tipul sfrijit şi miop pe care ea şi-l imaginase… dar poate era vreun bolnav mental periculos, scăpat de la azil!

În spatele lui, în cabină, un militar în uniformă

vorbea la telefon.

— Da, tocmai am sosit, zicea el cu un zâmbet fericit. Telefonul de aici nu mergea, dar un tip deştept l-a reparat!

Bun. Deci Julian Fuller nu era nici nebun. Dar atunci… totuşi, ce făcea aici?

— Vreau şi eu să telefonez! strigă unul dintre copii, un băieţel cu bucle blonde, trăgând-o pe mama lui de fustă.

Julian Fuller îl privi zâmbind.

— Bineînţeles. La urma urmei, acordeonul este al tău. Am să formez eu numărul în locul tău.

— Vă mulţumesc, domnule, zise militarul întinzându-i telefonul.

— Cu plăcere. Acum, micuţule, spune-mi numărul tău.

— Trei sute şaizeci şi doi… patruzeci şi trei, unsprezece. Este cel de acasă.

Julian încuviinţă din cap şi-şi plimbă degetele pe tastele computerului. Apoi apăsă pe clapele acordeonului o serie de note. Copilul luă telefonul şi aşteptă cu un zâmbet entuziasmat.

— Aud soneria! exclamă el curând, şi printre cei ce căscau gura se auzi un murmur apreciator. Alo, tată? Sunt eu, Steven!

Abia atunci remarcă Lydia că telefonul nu avea cadran; acesta fusese smuls de vandali. Înţelese că Fuller găsise un mijloc ingenios ca să facă să funcţioneze aparatul stricat. îl privea intrigată în timp ce el îşi aduna catrafusele. Spectatorii îl felicitară, şi el le zâmbi cu modestie. Într-adevăr, ce personaj ciudat! Ea nu era deloc obişnuită să întâlnească turişti echipaţi ca nişte reparatori de telefoane sau ca agenţi ai serviciilor secrete.

Micul Steven termină convorbirea şi Julian îi înapoie acordeonul. îi strânse mâna copilului, apoi mai discută ceva cu mama acestuia, în timp ce ceilalţi se împrăştiau încetul cu încetul.

— Este foarte simplu, vă spun sincer, îi zicea el tinerei femei. Computerul transformă frecvenţele

acordeonului în tonalităţi ale unui telefon cu taste…

Avea o voce gravă şi vibrantă care o tulbură pe Lydia. îl privea dând încet din cap. Asemenea creiere – oare nu cumva avea de-a face cu un geniu? – se bucurau rareori de un fizic atât de seducător.

Bănuia că multe femei, înaintea ei, arseseră de dorinţa de a-şi plimba degetele prin şuviţele acestea brunete care-i căzuseră pe ochi. Da, Julian Fuller era teribil de atrăgător. îi remarcă vreo câteva riduri fine în jurul ochilor, ceea ce arăta că el era mai puţin nepăsător şi indiferent pe cât i se păruse ei la început. Privirea lui, încărcată cu o oarecare gravitate, arăta o seriozitate şi o maturitate ce erau în contrast cu tinereţea trăsăturilor lui.

Lydia era cufundată tocmai în contemplarea gurii lui senzuale când îşi dădu seama că şi el o privea. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se apropie chiar când el se aplecase să-şi adune firele electrice încâlcite.

— Domnul Fuller?

Bărbatul se îndreptă, şi Lydia primi ca un şoc sclipirea privirii lui castanii cu reflexe verzui. El o privea cu un interes nedisimulat.

— Da?

— Eu sunt şoferul dumitale de taxi.

— Dumneata? replică el ridicând o sprânceană.

Lydia consideră că este mai bine să se retragă un pas. Era preferabil să ţină la distanţă această întruchipare a farmecului viril.

— Bine, misiune îndeplinită, murmură el aruncându-şi sacul pe umăr.

— A fost un spectacol fascinant, comentă Lydia arătând spre cabina telefonică.

Julian ridică din umeri.

— Slavă Domnului că aveam computerul cu mine. Fără asta încă am mai fi aşteptat şi acum. Câte nu trebuie să faci ca să obţii un taxi, adăugă el dând încet din cap.

— Ai fost drăguţ că i-ai ajutat şi pe aceşti oameni.

— Păi, dacă tot pusesem în funcţiune sistemul…

Voia oare să arate o falsă modestie? Lydia bănui mai

degrabă o oarecare timiditate.

— Aflu mai întâi că toate maşinile de închiriat au fost luate de cei ce vin la simpozionul *Shriners*, îi explică el în timp ce se îndreptau spre ieşire. Apoi descopăr că singurul telefon aflat pe o rază de zece kilometri a fost demolat de vandali. Aşa se distrează oamenii în văgăuna asta?

Lydia era consternată de brusca iritare a lui Fuller. Ciudat personaj, într-adevăr. Mai întâi face pe bunul samaritean, apoi se transformă într-un judecător nemilos al moravurilor din această regiune. Era un fel de Dr. Jekyll şi Domnul Hyde, fără îndoială.

El împinse uşa şi clipi des în lumina orbitoare a după amiezii.

— Unde este taxiul?

Lydia îl privi mânioasă. Începea să-şi cam piardă răbdarea.

— Este sub ochii dumitale, îi zise ea.

El remarcă în sfârşit Volvo-ul plin de praf.

— Ăsta? Un taxi?

— Pot să te asigur, domnule Fuller, că te voi duce la destinaţie, spuse ea printre dinţi. Dar dacă preferi să mergi pe jos, treaba dumitale.

— Nu, nu. E-n regulă, îi tăie el vorba cu un gest de nerăbdare.

Se îndreptă spre portieră, dar brusc făcu un salt înapoi. Scruff tocmai îşi scosese capul pe geam şi, arătându-şi colţii ameninţători, îl privea provocator, mârâind.

— Ai un prieten foarte primitor, observă Julian respirând adânc. Cum îl cheamă?

— Scruff, răspunse Lydia ascunzându-şi un zâmbet. Nu este drăguţ decât cu oamenii amabili.

Julian Fuller o privea cu un aer vinovat pe care ea îl aprecie drept foarte înduioşător.

— Îmi pare rău, mormăi el. Eu... Am avut o săptămână foarte grea. Câinele dumitale este într-adevăr fermecător, la fel ca şi maşina. Chiar şi dumneata eşti foarte fermecătoare, adăugă el cu acea privire maliţioasă

pe care ea i-o surprinsese puţin mai devreme în holul aeroportului. De fapt, cum te numeşti?

— Lydia Henley, răspunse ea, năucită.

Bărbatul acesta schimba subiectele cu o viteză deconcertantă.

— Este un nume… fermecător.

El îi întinse mâna, şi ea îl imită cu naivitate, fără să bănuiască nici măcar o clipă efectele îngrijorătoare pe care această simplă atingere de mână le vor avea asupra bietelor ei simţuri deja tulburate. Simţi furnicături în palmă, braţul începu să-i tremure, şi întregul corp îi fu străbătut de un lung frison. Îşi retrase repede mâna şi înconjură în grabă maşina.

Julian se aşeză alături de ea, ceea ce îi accentuă emoţiile, şi Lydia demară într-un scrâşnet de pneuri.

Slavă Domnului că Scruff îşi strecură capul lui mare între ei. Acesta privea atent şoseaua, gâfâind, de parcă ar fi bănuit lipsa de concentrare a stăpânei sale. Julian îl bătu afectuos pe frunte.

— Ce a păţit la labă? întrebă el.

— Şi-a rupt-o alergând după iepuri, la începutul verii. În ciuda rasei sale, Scruff n-a fost niciodată un bun câine de vânătoare. La Birchwood l-au poreclit „Rantanplan”.

— La Birchwood? Acolo merg eu. Cunoşti locul? Cum este?

— Îl cunosc chiar foarte bine, replică ea sec, virând pe şoseaua 22. Acolo locuiesc.

— Oh!…

Tonul de plăcută surpriză, pe care el pronunţase această simplă silabă, era uşor derutant.

— La drept vorbind, la mine acasă urmează să te instalezi. Vreau să spun că… vila aparţine părinţilor mei, se corectă ea repede.

— Chiar aşa? Ce stranie coincidenţă! exclamă el fără să înceteze să-şi plimbe asupra ei o privire poznaşă. Doar dacă nu cumva este un semn al destinului, adăugă el cu o voce vibrantă.

Lydia ridică din umeri. După domnul Hyde, iată-l

acum şi donjuan… Care va fi următorul lui personaj?

— Destinul n-are nimic de-a face cu toate astea, îi replică ea. Întâmplător, în Traverse City nu sunt decât două taxiuri, un singur aeroport, şi un singur zbor, duminica.

— Înţeleg, murmură Julian.

Lăsă să-i scape un oftat şi adăugă:

— Iată-mă deci ajuns la capătul lumii. Presupun că la Birchwood există doar o staţie de benzină, un magazin alimentar şi un restaurant, nu? Mai sunt şi alţi şoferi de taxi la fel de seducători ca dumneata? Sau ai exclusivitatea în acest domeniu?

Lydia îi aruncă o privire glacială. Suporta greu atitudinea lui şi apropourile măgulitoare.

— Îmi dau seama că nu eşti prea sensibil la farmecul zonei, ripostă ea pe un ton sec. Pot să ştiu şi eu ce anume te aduce aici?

Julian schiţă o grimasă privind prin parbriz.

— Am fost forţat, îi explică el în sfârşit.

— Forţat! Zău? Să ştii că ai fi putut nimeri şi mai rău. Regiunea aceasta este minunată.

— Nu mă îndoiesc. Vreau să spun doar că… nu eu am hotărât să vin aici.

— Atunci, cine?

— Am fost îndemnat de un prieten bine intenţionat, răspunse el după o uşoară ezitare.

— Înţeleg.

El nu-i spuse mai mult. Lydia era intrigată de această atitudine brusc misterioasă, dar nu îndrăzni să-şi continue interogatoriul. La urma urmei, dacă nu voia să-i spună, treaba lui. Dar ei nu-i plăcea ca un străin să-şi permită să-i critice ţinutul natal.

— Cine ştie, zise ea în sfârşit. Cu puţin noroc, poate că sejurul dumitale aici va fi foarte scurt.

El păru surprins de tonul agresiv pe care îi vorbise ea. Lydia simţi o uşoară stânjeneală, care se accentuă considerabil când simţi intensitatea privirii lui aţintită asupra ei. Se strădui să-şi concentreze toată atenţia în

şosea.

— Te rog să mă scuzi, zise el. Ai dreptate: peisajul acesta este într-adevăr superb…

— Îmi pare bine să aud asta, răspunse ea printre dinţi, atentă la un camion încărcat cu fructe, care, chiar în faţa ei, încerca să ia un viraj strâns.

— …dar ca să nu-ţi ascund nimic, nu prea văd cum ar putea cineva cât de cât normal să reziste aici o săptămână fără să înnebunească.

Aceasta fu lovitura de graţie. Lyzia tremura de furie, chiar dacă o mică voce interioară îi amintea că aceleaşi fuseseră şi cuvintele ei cu două luni în urmă, când se întorsese să locuiască la Birchwood.

— Ascultă-mă bine, domnule Fuller. Nu mă îndoiesc nicio clipă că vii dintr-un oraş în care mişună distracţii foarte sofisticate. Dar află că Birchwood, la fel ca şi celelalte orăşele din regiune, are o viaţă socială foarte activă, şi că locuitorii lui nu sunt nişte îmbe… Hei!

Apăsă brusc pedala de frână. Maşina derapă într-un scrâşnet de pneuri. Scruff urlă îngrozitor, şi Julian Fuller o placă pe Lydia de scaunul ei, cu un braţ viguros.

Camionul din faţă ratase virajul. Încărcătura lui se răsturnase, şi acum bătrânul Volvo se scălda într-un ocean de cireşe. În sfârşit, maşina se opri.

Inima Lydiei bătea de să-i spargă pieptul. Îşi plecă privirea spre braţul puternic al lui Julian care rămăsese lipit de pieptul ei, împrăştiindu-i în tot corpul o căldură plăcută dar foarte neliniştitoare. îl îndepărtă cu un gest brusc.

Julian Fuller contemplă marea de cireşe care încercuise maşina, şi întoarse spre Lydia faţa cu o expresie impasibilă.

— Ai perfectă dreptate, observă el pe un ton neutru. În ţinutul acesta, nu lipsesc distracţiile.

Capitolul 2

— Aici este?

Lydia opri motorul şi-i aruncă lui Julian o privire suspicioasă.

— Aici, răspunse ea pe un ton glacial.

Numai să îndrăznească el să mai exprime şi cea mai neînsemnată critică, şi-şi va găsi preţiosul computer pe fundul lacului! De când ea reuşise să extragă maşina din marea de cireşe de pe şoseaua 22, conversaţia lor se redusese la minimum necesar… Dar ea bănuia că el nu se va opri aici.

— Este încântător!

— Într-adevăr?

Lydia oftă mulţumită. Pentru ea, mica vilă de pe malul lacului şi pădurea ce o înconjura erau un adevărat paradis. Construcţia era destul de rudimentară, o simplă cabană din lemn şi piatră. Dar păstra parcă în pereţii ei urmele de tandreţe ale mai multor generaţii de Henley.

Intrarea în curte, de exemplu; Lydia îl revedea parcă pe bunicul său tăind fiecare scândură, turnând cimentul cu o grijă meticuloasă. Pe vremea aceea, era doar o fetiţă. Îşi mai amintea de vacanţa aceea când mătuşa Helen confecţionase draperiile de creton care se aflau şi acum la ferestre.

Lydia însăşi construise rafturile din încăperea principală, amenajase grădina din spatele căsuţei. Liliacul pe care-l plantase pe vremea când era adolescentă mai înflorea şi acum, înmiresmând cărarea ce se pierdea în pădure.

— Tot terenul acesta aparţine familiei dumitale?

Lydia încuviinţă din cap.

— Şi debarcaderul de asemenea. Avem şi o barcă.

Julian îşi îndreptă privirea spre malul pe care-l bănuia în spatele unui pâlc de mesteceni albi. Scruff reuşise să sară prin geamul deschis al maşinii, şi acum ţopăia pe ponton lătrând la vrăbii. O familie de păsărele îşi aleseseră domiciliul în hangarul debarcaderului. Aveau o plăcere grozavă să zboare în jurul Lydiei când aceasta scotea barca pe lac, sau să-l provoace pe bietul Scruff, zburând foarte jos pe sub botul lui.

Lydia oftă cu un oarecare regret. Gata cu excursiile cu barca în vara asta… Doar dacă nu va primi vreo

invitaţie specială din partea noului locatar…

— A ce miroase? întrebă Julian adulmecând aerul.

— A mere. Este o livadă chiar în spatele casei.

Înconjurată de mesteceni, pini şi pomi fructiferi, căsuţa – numită preţios vilă – era la adăpost de privirile indiscrete. Era un loc ideal pentru cineva care căuta calmul şi singurătatea. Dar Lydia avu sentimentul că Julian Fuller nu era deloc pregătit să aprecieze acest gen de odihnă. Tocmai ieşise din maşină ca un diavol dintr-o cutie şi se plimba pe aleea de pământ cu un pas nervos.

— Există electricitate?

Lydia avea un chef nebun să-i răspundă că va trebui să folosească lumânări şi că va trebui să frece nişte cremene ca să le aprindă. Dar se lăsă păgubaşă. S-ar fi enervat şi mai rău.

— Da, linişteşte-te, răspunse ea urcând aleea. Este şi apă caldă, telefon şi două radiatoare.

În clipa când răsuci cheia în uşă, o cuprinse un val de panică. Îşi aminti că lăsase casa într-o dezordine de nedescris.

— Nu te aşteptam decât mâine, bombăni ea împingând uşa. Eu am stat aici până acum şi… şi nu am avut timp să fac curat.

— Nu-i grav, răspunse Julian ridicând din umeri. De altfel, vina este a mea; ar fi trebuit să dau un telefon. Dar ştii, era cât pe ce să nu mai vin deloc. Abia în ultima clipă…

Nu-şi termină fraza. Fără îndoială că spectacolul pe care i-l oferea interiorul îl împiedică s-o facă. Lydia se duse drept la comoda din lemn de brad de culoare deschisă, cu toate sertarele trase. În dimineaţa aceea îşi petrecuse vreo zece minute bune căutându-şi – fără succes – tricoul ei preferat, şi acum grămezile de haine zăceau pe jos. Le adună în grabă şi le vârî în geanta mare de voiaj.

— Ce spuneai? zise ea cu o voce suavă, îndesând în geantă tot ce-i ieşea în cale.

Trebuia să-l facă să vorbească. În felul acesta, el va fi mai puţin atent la dezordinea din jur, fără îndoială. Aruncă

o privire speriată şi spre bucătărie, unde obiecte dintre cele mai diverse se înghesuiau pe masă.

— Ei bine… Aveam alte proiecte în cap decât această mică… vacanţă. Dar Handleman a venit după mine şi practic m-a urcat cu forţa în avion.

— Handleman?

Hotărât lucru, geanta ei de voiaj trebuie să se fi micşorat de la începutul verii când ea venise aici… Sau poate că garderoba ei îşi dublase volumul? Cum o să facă să care singură geanta asta?

— Luke Handleman.

Julian îşi pusese bagajele lângă masă, şi acum se îndrepta spre dormitor. Pe jos, în patru labe, Lydia îl auzi apăsând clanţa.

— Este, într-un anume fel, îngerul meu păzitor, îi explică el. L-a rugat pe Willy Koska să-mi găsească o casă liniştită ca să… mă odihnesc.

Aşadar, Julian Fuller avea nevoie de un înger păzitor? Gândul acesta o făcu pe Lydia să zâmbească. Da, fără îndoială, un om care este în stare să perturbe reţeaua telefonică naţională avea nevoie de o oarecare supraveghere…

— Cred că asta îţi aparţine.

Lydia se întoarse. Julian îi întindea un sutien de mătase roz, pe care-l examina cu un viu interes. Roşie de ruşine, ea îl apucă şi, cu mâna tremurând, îl înghesui repede în geanta de voiaj. Ce idee putuse să aibă să-şi agaţe sutienul de mânerul clanţei!

— Îmi pare rău, se bâlbâi ea.

Ochii lui Julian scânteiau maliţioşi. Ea îşi mai drese glasul şi se întoarse la treburile ei, verificând dacă şifonierul nu conţinea şi el surprize de acelaşi gen. Îşi reproşa că se simţea atât de stânjenită. La urma urmei, Julian Fuller nu ţinuse în mână decât un simplu sutien. De ce ea se simţea atât de tulburată de parcă ar fi fost vorba chiar de persoana ei…?

Un zgomot brusc o făcu să dea drumul genţii care era deja plină peste măsură. Se întoarse, şi-l văzu pe Julian

care încerca să-şi păstreze echilibrul agăţându-se de chiuveta din bucătărie. Tocmai se împiedicase de undiţa ei de pescuit pe care, numai Dumnezeu ştie de ce, ea o pusese pe masă.

— Este a dumitale? întrebă el arătând spre încâlceala firului de nailon în jurul picioarelor lui. Ea abia îşi stăpâni un zâmbet.

— Da. Îmi pare într-adevăr rău, zise pe un ton vesel. Dumneata ştii să pescuieşti?

Întrebarea păru să-l amuze pe Julian.

— Nu. Asta fac oamenii pe aici?

— Cei mai mulţi dintre turişti, da. Unii se plimbă cu barca, alţii vânează…

Fraza rămase oarecum suspendată. Julian Fuller o privea din nou ciudat şi derutant. Lydia tuşi uşor ca să-şi ascundă tulburarea.

— Dar dumneata, ce anume te gândeşti să faci?

Regretă imediat formularea mult prea echivocă a întrebării. Dar Julian se mulţumi să ridice din umeri şi-şi lăsă privirea să rătăcească spre fereastră.

— Habar n-am, murmură el enigmatic.

Lydia era descumpănită. Nu reuşea să-l ghicească pe Julian Fuller. Cine era el, mai exact? în care din multiplele lui faţete s-ar putea încrede? în tânărul simpatic şi binevoitor care-i distra pe copii cu un computer şi un acordeon? în oribilul snob care-i critica regiunea natală? Sau în periculosul donjuan care, cu o singură privire, făcea să-i bată inima cu putere?

Ceea ce o deruta pe Lydia era puterea farmecului lui. Bănuia că puterea lui de seducţie nu era calculcată. Pentru că, în ciuda viului interes pe care ea i-l citea în ochi atunci când o privea, în niciun moment Julian Fuller n-a fost prea insistent.

Lydia vru să formuleze o altă întrebare, mai neînsemnată, dar Julian rupse el însuşi tăcerea.

— Este într-adevăr foarte drăguţ, zise el arătând peisajul înverzit ce se zărea pe fereastră. Cum este aici iarna? Ce se întâmplă?

— Păi, nu mare lucru. Lacul îngheaţă şi, într-un fel, oamenii hibernează.

— Şi dumneata? întrebă el pe un ton neîncrezător.

Cum de ghicise că ea nu avea un temperament prea… letargic? îşi răsucea, nervoasă, ultimul nasture al bluzei fine de bumbac, pe care căldura i-o lipea pur şi simplu de piele. îi fu necaz că, tocmai astăzi, uitase să-şi pună sutienul. În schimb, Julian Fuller părea foarte mulţumit de acest lucru, dacă judecai după privirea mângâietoare în care o învăluia.

— Nu, răspunse ea în sfârşit. Sunt ani de zile de când nu mi-am mai petrecut vreo iarnă la Birchwood.

— Dar unde ai fost?

— În Est, răspunse ea cu prudenţă.

— În Manhattan?

Lydia încuviinţă din cap.

— Am stat şapte ani la New York.

Şi acum ai venit să le faci o vizită părinţilor pe timpul verii?

— Cam aşa.

El trebuia să se mulţumească cu această minciună. Lydia n-avea chef să-i povestească acum viaţa ei.

— Dar dumneata de unde vii? întrebă ea pentru a pune capăt interogatoriului lui.

— Din Vest.

După acest răspuns scurt, Julian se întoarse şi începu să scotocească prin sacul de voiaj.

Lydia fierbea de enervare. Aşadar, el nu voia să-i spună nimic? Foarte bine; să-şi păstreze secretele doar pentru el! La urma urmei, ce o interesa pe ea viaţa lui Julian Fuller?

Acesta tocmai îşi aşezase computerul pe masă şi acum căuta o priză ca să-l branşeze. Lydia îl urmărea pe furiş. I se păru că simte o oarecare nervozitate în gesturile lui. Era oare cu putinţă ca Julian Fuller să fie un timid?

Privirea pe care i-o aruncă acesta îi contrazise pe loc impresia de adineauri. Din nou, Lydia îşi simţi inima bătând într-un ritm neliniştitor. Nu, în mod sigur un bărbat

care avea un asemenea zâmbet nu putea să fie un tip rezervat!

Fu rândul Lydiei să se simtă acum intimidată. Îşi feri privirea şi se hotărî să plece să inspecteze camerele. Şi în dormitor, dezordinea era îngrozitoare. Peste tot zăceau produse de machiaj, corespondenţă, carnete de schiţe, desene. Patul era o masă informă de cearşafuri şi cuverturi făcute ghem. Oh, cearşafurile! Da, trebuia să schimbe cearşafurile.

Îl auzi deodată pe Julian bombănind o înjurătură, şi se întoarse. Ce se mai întâmplase?

— Nu există nicio priză triplă, declară el cu o voce sinistră.

— Poftim?

— Priză, priză electrică. Cu trei găuri. Când naiba a fost construită vila asta?

— Acum şaizeci de ani. Înaintea inventării prizelor cu trei găuri, presupun, îi replică ea pe un ton sec. Fără îndoială că dumneata ar trebui să te duci să te cazezi la un hotel.

Tonului ei arogant, Julian îi răspunse făcându-i cu ochiul!

— Ţi-ar plăcea nu-i aşa?

— Ţin să remarc că dumneata consideri că aici nu ai condiţii, nu eu.

— Computerul meu nu poate fi branşat decât la un anumit tip de priză, îi explică Julian. Dar sunt sigur că vei putea să-mi indici un magazin bun cu piese electrice care să aibă adaptoare.

Lydia nu-i răspunse imediat. îi făcea prea mare plăcere să-i privească chipul îngrijorat.

— Da, există unul la Birchwood, între staţia de benzină şi magazinul alimentar, răspunse ea ironic. Dumneata parcă ai fi sudat de aparatul acela!

— Nicidecum, îi replică el râzând. Am nevoie de el ca să lucrez, atâta tot.

— Dar nu eşti în vacanţă?

Chipul lui Julian se întunecă brusc.

— „În exil” ar fi termenul cel mai potrivit, fără îndoială, murmură el. Ia să văd… Trebuie să fi luat eu un set de baterii…

În timp ce el scotocea prin valiză, Lydia se întoarse în dormitor. Smulse cearşafurile de pe pat mult mai brutal decât ar fi fost necesar. O agasa atitudinea lui Julian Fuller, misterele lui, nerăbdarea de a se apuca de lucru. Se gândi să termine cât mai repede aranjarea camerei şi să-l lase cu computerul şi cu prizele lui.

Scoase din comodă cearşafuri curate şi începu să aranjeze patul. La un moment dat, Julian năvăli în încăpere.

— Eşti cumva în perioada albastră?

Ea îl privi o clipă fără să înţeleagă, şi în sfârşit îi văzu degetele murdare de vopsea albastră, pe care el i le flutura în faţă. Julian o privea ciudat, de parcă ea ar fi fost vreun animal dintr-o specie rară.

— Nu, eu… Fac câtea încercări de pictură, se bâlbâi ea, supărată că trebuie să-i dea o explicaţie.

— Atunci când nu te ascunzi în bibliotecă pentru a-i studia pe impresionişti, remarcă el.

— De acord, Sherlock Holmes…

— Sunt câteva cărţi pe care ar fi trebuit să le înapoiezi de vreo săptămână, adăugă el arătând spre teancul de cărţi din spatele lui. Dar cerceluşilor, cum le merge?

De data asta era prea mult! Nu exista niciun indiciu înăuntru care să-i permită să ghicească faptul că ea semănase în grădină cerceluşi cu câteva zile înainte… doar pliculeţele goale de seminţe pe care le observă până la urmă sub piciorul lui stâng.

— De minune, mulţumesc, răspunse ea zâmbind. Dumitale îţi plac plantele?

— Îmi place să le privesc, dar nu mă pricep deloc să le îngrijesc. În general, îşi dau sufletul de îndată ce le ating.

Mărturisirea aceasta era fără îndoială confidenţa cea mai intimă făcută până acum. Lydia era furioasă că el

scormoneşte cele mai mici amănunte din viaţa ei fără să-i dezvăluie mare lucru dintr-a lui.

— Termin într-o clipă treaba aici, zise ea. Doar să fac patul şi să dau cu o mătură…

— Dă-mi voie să te ajut.

— Nu, te rog.

Era însă prea târziu. El apucase deja celălalt capăt al cearşafului şi o observa cu privirea lui şireată.

— Aşadar, eşti pictoriţă?

— Nu! replică ea vehement.

— Dar tablourile dumitale sunt excelente.

Ea ridică ochii şi-i susţinu privirea. Fără să ştie, Julian tocmai atinsese un domeniu extrem de sensibil din viaţa ei. Era un teren minat, jalonat de panouri pe care scria: „Intrarea interzisă!”. Degetele ei se încleştară pe cearşaf.

— Ei, nu, nu-i chiar aşa, protestă ea.

— Ba da, zău, insistă Julian fără să-şi desprindă privirea de a ei. De ce această falsă modestie?

Lydia trase brusc de cearşaf, şi el fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul.

— Nu este vorba despre modestie, zise ea printre dinţi aranjând marginea patului dinspre ea.

De altfel, ce se pricepea el la artă? Ea ar fi putut paria că habar n-are de aşa ceva.

— Ai un simţ al culorilor remarcabil, continuă el. Iar felul în care realizezi contrastul între primul plan şi planul secund este foarte complex. Cunoşti tablourile lui Rick Klauber?

Lydia tresări. Klauber era un artist necunoscut marelui public, un fel de mentor al unui întreg curent în pictură, care o influenţase mult… pe vremea când ea lua în serios pictura.

— Le cunosc foarte bine, răspunse ea. Dar nu înţeleg cum de dumneata…

— La ultima mea trecere prin New York, am cumpărat una din pânzele sale, îi explică el. Ai expus vreodată acolo?

Una dintre minele imaginare de pe domeniul ei interzis explodă dintr-odată. Lydia îi resimţi şocul până în adâncul fiinţei. Îşi feri privirea şi îşi făcu de lucru într-un sertar al comodei.

— Glumeşti? Este mai greu să faci o expoziţie într-o galerie newyorkeză decât să escaladezi vârful Everest pe patine cu rotile…

— Înţeleg, murmură Julian.

Lydia trase din sertar o cuvertură mare făcută de bunica ei şi se întoarse lângă pat. Ce voia el să spună? De fapt, ce voia el?

— Dacă înţeleg eu bine, te-ai dat bătută, adăugă el pe un ton potolit.

Asta era prea mult! Lydia abia se abţinu să-i arunce cuvertura în faţă.

— N-ai ghicit deloc, îi replică ea cu o voce din care răzbătea furia ei reţinută. Mi-am schimbat opţiunea de viaţă, atâta tot.

— Ca să faci ce, de fapt?

— Să fiu directoare artistică într-un magazin de modă.

— Adevărat? Ce păcat!

Vocea lui avea o notă acuzatoare care nu-i plăcu deloc Lydiei. Cine era el de-şi permitea s-o judece?

— Trebuia totuşi să-ţi plăteşti facturile, ştii, zise ea pe un ton tranşant.

— Dar de ce să-ţi iroseşti astfel talentul?

— Ascultă, domnule Fuller…

— Julian.

— …de când ai venit aici, nu faci altceva decât să critici tot ce vezi. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă…

— Lydia…

— …dacă nu te-ai mai lua de mine!

— Nu te mişca!

— Poftim?

Uluită, îl văzu trecând în genunchi peste pat până la ea. Apoi îşi trecu repede mâna prin părul ei lung, castaniu. Ea tresări, şi zări pe vârful degetului lui o adorabilă omidă

mică şi verde încremenită de frică.

— Tocmai se pregătea să-ţi exploreze urechea stângă, îi explică Julian. Îmi pare rău că te-am deranjat din drumul tău, îi şopti el minusculei fiinţe.

Lydiei i se păru că aceste cuvinte de scuză i se adresau şi ei. Nu-şi putu reţine un zâmbet uşor. Când ridică ochii, întâlni privirea lui Julian, acea privire întunecată stropită cu paiete aurii, foarte aproape de faţa ei. O străbătu un fior. Deschise gura să spună ceva, fără să ştie de fapt ce voia să spună.

Dar nu apucă să rostească niciun cuvânt. Julian pusese stăpânire pe buzele ei, într-un sărut înflăcărat.

Lydia era prea buimăcită ca să reacţioneze. Prin vene i se răspândi o bruscă senzaţie de căldură, ca şi cum întregul trup îi era pus pe un rug în flăcări. Parfumul înţepător al lui Julian o ameţea. Închise ochii.

Sărutul deveni şi mai înflăcărat, şi Lydia îşi dădu seama că-i răspunde cu aceeaşi fervoare. O voce timidă din sufletul ei o avertiza că era pe cale să-şi piardă capul. Dar, gândi ea în timp ce el îi mângâia cu tandreţe gâtul, ce minunat mod de a-ţi pierde capul…

Îi înlănţui umerii lui Julian şi-l atrase spre ea răsturnându-se pe pat, purtată parcă de un vârtej de dorinţă arzătoare…

Deodată, lângă urechea ei, ţiui ceva. Tandrele mângâieri încetară, şi buzele lor lacome se desprinseră brusc. Lydia deschise ochii şi zări privirea strălucitoare a lui Julian care o contempla.

— Îmi pare rău, murmură el.

Îi părea rău că o sărutase? Sau că sărutul lor se între – rupsese atât de brusc? Lydia îşi drese glasul dar nu putu să spună nimic. Julian se ridicase. Ţiuitul unei sonerii se auzi din nou.

— Trebuie să dau un telefon, mormăi el cu un zâmbet vinovat.

Lydia se ridică şi ea. În vreme ce relua încetul cu încetul contactul cu realitatea, stânjeneala îi coloră obrajii. Ce naiba îl apucase pe Julian? Era oare la fel de surprins

ca şi ea de întorsătura cel puţin neaşteptată pe care o luaseră evenimentele?

Ea se îndoia de asta. Un bărbat capabil să trezească emoţii atât de violente în corpul unei femei trebuie să fi cunoscut toate tehnicile seducţiei. Dar atunci, ce de fugise atât de repede, gata să dea cu capul în uşă?

El se întoarse, năucit, în timp ce soneria ceasului de mână ţiuia din nou. Nu, zău, Julian Fuller nu se comporta totuşi ca un playboy experimentat…

— Îmi pare rău, bâigui el iarăşi. N-am vrut să… Scuză-mă.

Lydia era din ce în ce mai intrigată. îl privi dispărând în cealaltă încăpere, întrebându-se asupra propriei ei reacţii. Cu câteva clipe mai devreme, avusese chef să-l pălmuiască pe acest intrus insuportabil care-şi permitea să-i scotocească viaţa. Şi brusc… Dădu din cap, nedumerită. Cine naiba era acest Julian Fuller?

Îi auzi vocea din încăperea alăturată, şi se grăbi să aranjeze patul. Apoi îşi adună în grabă ultimele lucruri şi ieşi din cameră.

— Cinci milioane? întreba Julian plimbându-se prin cameră cu un pas nervos.

Probabil că deja înconjurase masa de vreo zece ori, judecând după firul răsucit al telefonului. Ea îl privi o clipă în tăcere. El părea s-o fi uitat de tot. Lydia se întreba dacă nu cumva visase acest scurt episod senzual. Dar bătăile accelerate ale inimii şi buzele încă înfiorate o asigurară de contrariu. Bun. Acum, mai bine era să se gândească să-şi împacheteze tuburile de vopsea…

— Ştii foarte bine că ei pot s-o facă pentru mult mai puţin, protestă Julian la telefon. Încearcă să verifici din nou condensatorii tabloului de distribuţie. Este singurul loc unde putem să restrângem cheltuielile. Şi cheamă-l pe Tom de la RCV…

Lydia îşi adună tuburile de vopsea într-o pungă de hârtie, şi aruncă o ultimă privire în bucătărie. Locul era cât de cât prezentabil… Acum era momentul să plece cât mai repede.

Ajunse la uşă, pe care reuşi s-o deschidă nu fără greutate având braţele încărcate de bagaje, şi tuşi uşor. Julian însă nu-i adresă nici măcar o privire.

— Este ridicol, zicea el. Pot să te asigur că dacă n-aş fi fost sechestrat în văgăuna asta blestemată…

Ea se pregătea să-şi ia politicos la revedere, chiar dacă, gândindu-se bine, felul în care el o sărutase pentru ca apoi s-o abandoneze fără menajamente, nu merita nicio formă de politeţe din partea ei. Dar ultima lui remarcă de la telefon o făcu să se răzgândească. Ieşi trântind uşa. Într-un timp record, îşi încărcă toate bagajele în maşină şi-l chemă pe Scruff. Tocmai răsucea cheia de contact când auzi deschizându-se uşa de la intrare.

— Lydia? o striga Julian Fuller. Îmi pare rău că… Hei! Ce naiba faci?

Cu aceeaşi indiferenţă pe care el i-o arătase, ea demară stârnind un nor de praf şi de pietriş. El o strigă din nou pe nume, dar ea nu catadicsi să arunce nici măcar o privire în oglinda retrovizoare.

— Pe curând, Julian Fuller, murmură ea pentru sine, cu un zâmbet mulţumit.

Această perspectivă o nelinişti oarecum. Da, fără îndoială că va fi un „pe curând”. Birchwood nu era decât un cătun mic, şi erau condamnaţi să se revadă.

Lydia se încruntă la acest gând şi intră cu viteză pe strada principală. Se ruga ca această reîntâlnire să aibă loc cât mai târziu cu putinţă.

Capitolul 3

Cu o geantă de voiaj în fiecare mână, Lydia se opri în faţa intrării casei familiei Henley. Scruff i-o luase înainte, şi acum râcâia la uşă dând vesel din coadă. Lydia era mult mai puţin grăbită să-şi regăsească familia. Singurătatea şi liniştea vilei fuseseră pentru ea o adevărată binecuvântare. A trăi sub acelaşi acoperiş cu clanul Henley era însă o cu totul altă poveste. Şi iată că trebuia s-o facă, după cât de mult se străduise să-i părăsească în urmă cu şapte ani!

Totuşi nu avea de ales. Oftă şi împinse uşa. Fu întâmpinată de un vârtej de pene care-i sări brusc în faţă.

Deschise ochii exact la timp pentru a-l vedea pe Scruff dispărând pe culoar şi lătrând de mama focului, pornit în urmăriea unui papagal moţat cu pene albe. Apoi îi ajunse la urechi un vacarm de cratiţe şi veselă spartă pe la bucătărie. O auzi în sfârşit pe mama ei certând câinele şi gonindu-l în curte. Mătuşa Helen apăru şi ea în capul scării.

— Lydia! Tu l-ai lăsat să intre pe Scruff?

— Iartă-mă, Helen, am uitat. Dar mama tocmai l-a scos afară.

— Slavă Domnului…

Bătrâna doamnă coborî treptele dând uşor din cap. Celălalt papagal roşu, Hilary, era cocoţat pe umărul ei.

— Bietul meu Henry trebuie să fie terorizat. Henry?

Lydia se dădu la o parte ca s-o lase să treacă pe mătuşa ei care îşi striga papagalul moţat, cu o voce ascuţită. Apoi intră în salon şi rămase nemişcată în prag.

În picioare, lângă canapea, tatăl său îl privea amuzat pe vechiul lui prieten Perry Dunklow. Acesta, cu picioarele depărtate, cu o undiţă în mână, era pe punctul de a lansa firul.

— Scuzaţi-mă, bolborosi Lydia. Voiam doar să…

— Bună ziua, fetiţo, îi zise tatăl său cu o voce sonoră. Perry tocmai îmi arăta cum voia să prindă un biban cu un tâmpit de turist, zilele trecute pe lac.

— Ia priviţi.

Cu faţa schimonosită de o aşa-zisă concentrare extremă, Perry flutură cu două mâini trestia pe deasupra capului, apoi o aruncă în faţă clătinându-se exagerat. Cârligul era cât pe ce să se agaţe de abajurul unei veioze de lângă Lydia.

— Bună tehnică, comentă tatăl ei râzând zeflemitor. Dar ce cari în genţile alea, Lydia?

— Nişte lucruri de-ale mele, murmură ea cu o voce tremurată, privind cârligul care fusese cât pe ce s-o agaţe. Bine… Cred că mă duc să-i spun bună ziua mamei.

— Profită de ocazie şi gustă din tarta ei cu cireşe. Este un deliciu.

Lydia încuviinţă vag din cap şi le întoarse spatele. Când trecu prin dreptul scării, din pod ajunse până la ea zgomotul unei explozii violente.

— Bunicule?! strigară la unison părinţii Lydiei, din fiecare extremitate a casei.

Câteva clipe mai târziu, ea auzi o uşă deschizându-se undeva deasupra capului ei.

— Totul e-n regulă! strigă bătrânul cu vocea lui groasă şi veselă. Tocmai aranjam focurile de artificii pentru vara viitoare. Nu vă faceţi griji pentru mine!

Lydia dădu din cap şi se îndreptă spre bucătărie de unde veneau până la ea arome îmbietoare. Mama ei îşi făcea aici de lucru printre castroane şi forme de tarte care umpleau masa. Câteva prăjituri deja coapte erau aliniate pe o planşetă. Păreau ieşite direct din vitrina unei cofetării. Nu era însă nimic de mirare în asta, pentru că mama Lydiei furniza produse de patiserie chiar pe River Street, unele mai apetisante decât altele.

— Bună, mamă.

— Lydia! Ce surpriză plăcută! Ai venit să cinezi cu noi? Vrei să guşti din tartele mele?

Când văzu fructele roşii, Lydia îşi aminti de incidentul de pe şoseaua 22, precum şi de un anumit chip pe care se străduia să-l uite.

— Nu, mamă, mulţumesc. Ai vreo obiecţie să mă mut la voi mai devreme decât prevăzusem?

— Dimpotrivă, fata mea! Ti s-a făcut atât de dor de noi?

Lydia zâmbi văzând privirea maliţioasă a mamei sale.

— Tipul acela care a închiriat vila a sosit astăzi.

— Deja? se miră doamna Henley. Ar fi trebuit să anunţe!

— Aşa mă gândeam şi eu, răspunse Lydia pe un ton posac. M-am dus să-l iau de la aeroport azi după-amiază.

— Cum arată?

Era o întrebare spinoasă. Degeaba căută Lydia cuvinte pentru a-l descrie.

— Greu de spus. Oricum, nu pare fericit aici.

— Adevărat? Este ciudat să aud asta, răspunse mama ei cu un aer distrat. Vrei puţin suc de portocale?

— Cu plăcere. Nu te deranja, mă servsc eu, zise Lydia deschizând uşa frigiderului. Ia spune-mi, ştii cumva dacă Willy Koska a menţionat cu ce se ocupă tipul ăsta?

— Cine, draga mea?

— Julian Fuller, bărbatul care a închiriat vila.

— N-am nici cea mai vagă idee. Ar trebui să-i pui această întrebare tatălui tău.

Lydia încuviinţă din cap şi-şi turnă într-un pahar mare suc de portocale.

— N-are nici maşină, zise ea ducându-şi paharul la gură.

— Cine? Individul acela?

— Cei veniţi pentru simpozionul Shriners au rechiziţionat toate maşinile de închiriat din Traverse City.

— Poate vrea să împrumute bicicleta fratelui tău, sugeră doamna Henley.

Julian Fuller pe bicicletă? Imaginea aceasta o făcu pe Lydia să zâmbească.

— De ce nu, răspunse ea. Cu prima ocazie, am să-i propun asta.

— Ia te uită! Nepoata mea preferată!

În sfârşit, bunicul coborâse din pod. Cămaşa şifonată era murdară de funingine. O sărută pe Lydia cu vârful buzelor, făcând-o să înţeleagă printr-un gest de regret că este prea murdar ca s-o poată îmbrăţişa ca lumea, şi apoi se îndreptă spre chiuvetă.

— Nu, nu în chiuveta mea! protestă doamna Henley. N-am chef să mi se murdărească toate vasele de funingine! Du-te la pivniţă!

Bătrânul îi aruncă o privire şireată nepoatei şi ieşi din încăpere. Lydia îşi termină sucul dintr-o înghiţitură.

— Mă duc să-mi duc lucrurile în camera mea, anunţă ea. După aceea, trebuie să plec. Să nu mă aşteptaţi, nu mă întorc înainte de miezul nopţii.

— Chiar aşa? spuse mama ei privind-o cu curiozitate peste ochelari. Ai o întâlnire cu vreun prieten?

— Mamă, îţi amintesc că am douăzeci şi opt de ani. A trecut vremea întâlnirilor!

— Păcat, oftă mama ei. Te duci la Hanul Vânătorilor?

Lydia încuviinţă. O seară pe săptămână, făcea pe barmanul la restaurantul local. În general, se ducea marţea, dar colega şi prietena ei Pamela o rugase să-i ţină locul în weekendul acesta.

— Tu te pricepi cumva la electricitate?

— Ce spui? Acum te ocupi şi de instalaţii, nepoată?

Bunicul tocmai urcase scara de la pivniţă, cu faţa încă udă.

— Nu pentru mine întreb. Tipul care s-a instalat în vilă are nevoie de… de prize cu trei găuri pentru computerul său.

— Înţeleg, înţeleg, bombăni bătrânul trăgându-se de bretele. Este o joacă de copil. Pot să i le fac eu în trei minute.

— Adevărat?

— Chiar aşa, frumoaso. În schimbul unei mici recompense… Câteva pachete de ţigări, de exemplu.

— De parcă nu ţi-ar fi de ajuns că ai făcut să explodeze artificiile! protestă doamna Henley. Acum vrei să te şi electrocutezi?

— Haide, haide, nu risc nimic! Electricitatea n-are pentru mine niciun secret. Cumnatul meu era instalator.

— Nu văd nicio legătură.

— Asociatul lui era electrician, ha, ha! Nu l-ai cunoscut pe Harry Polakowski? închipuie-ţi că tipul ăsta…

Lydia dispăru din bucătărie, cuprinsă brusc de oboseală. Îşi adora familia, dar… dar liniştea de la vilă îi lipsea deja. Îşi urcă bagajele în camera ei care era despărţită de cea a mătuşii Helen printr-o baie comună. Abia după ce-şi puse jos bagajele şi ridică jaluzelele observă că nu era singură.

Dintr-un colţ al patului, doi iepuraşi o priveau speriaţi. Un altul ronţăia liniştit un castravete pe birou. Judecând după micile zgomote de ţopăială ce se auzeau din baie, se părea că avea de-a face cu o întreagă familie.

Aşadar, mătuşa Helen îşi mărise menajeria! Lydia se lăsă să cadă oftând într-un fotoliu-balansoar de lângă fereastră, şi se strădui să se convingă că ar fi putut să fie şi mai rău: de exemplu, mătuşa ei s-ar fi putut lansa în creşterea şerpilor. Ideea asta o făcu să se înfioare de scârbă.

Îşi surprinse imaginea în oglinda de deasupra biroului. Se aplecă în faţă şi-şi ridică o şuviţă de păr, încercând să desluşească semnele oboselii. Din fericire, bronzul pe care-l căpătase de când venise aici îi ascundea cearcănele care-i marcau ochii de un albastru-deschis, cearcăne cauzate de nopţile ei albe.

Crezuse că, o dată ce va pleca din New York, insomniile îi vor dispărea. Într-adevăr, primele săptămâni petrecute la Birchwood au fost reparatoare. Dar de două nopţi încoace, nu închisese ochii. Prima oară, fusese după ce-şi scosese la iveală pensulele, de care nu se mai atinsese de ani de zile…

Ridică din umeri şi-şi lăsă privirea să alunece pe pomeţii înalţi, peste nasul scurt şi foarte drept, şi în sfârşit pe buze. Pe acestea le privi făcând tot felul de grimase. Când îşi dădu seama că încerca să găsească vreo urmă a sărutului lui Julian Fuller, se lăsă să cadă pe speteaza fotoliului, consternată de această idee ridicolă. Un sărut nu lasă urme, fireşte. Şi totuşi, simpla amintire a îmbrăţişării lor o făcu să simtă nişte furnicături prin buze. Şi inima începu să-i bată mai tare.

„Hei, încetează să te mai gândeşti!” se mustră ea. Îşi înălţă bărbia cu aroganţă şi-şi dădu părul pe spate. Bărbatul acesta era prea periculos. Mai bine să-l ţină la distanţă. O să-l trimită pe bunicul său să-i facă prizele şi să-i ducă bicicleta fratelui ei, şi va face în aşa fel încât să nu se mai întâlnească cu Julian Fuller.

Pentru că, pentru nimic în lume nu va mai lăsa un bărbat s-o facă să sufere din nou.

Capitolul 4

— De data asta, chiar închidem!

— Haide, Lydia, doar un ultim pahar!

Lydia luă o halbă şi o umplu cu bere la presiune. Privirea ei obosită rămăsese fixată pe spuma albă care se forma încetul cu încetul. Aproape de miezul nopţii, în barul Hanului Vânătorilor nu mai erau decât vreo mână de obişnuiţi ai localului. Palele de lemn ale ventilatorului se învârteau încet în tavan, iar tonomatul tăcuse. Doar maşina de făcut gheaţă mai zumzăia încet din când în când, confundându-se cu hohotele de râs ale celor câţiva clienţi adunaţi la un capăt al tejghelei.

Ea le aduse trei beri, şi luă cele două halbe goale pe care le spălă la chiuvetă. Îşi masă apoi mijlocul care o durea după cinci ore de stat în picioare. Peste douăzeci de minute Sam va închide barul şi ea va putea în sfârşit să se ducă la culcare. Era sigură că, în seara asta cel puţin, nu va avea nicio dificultate ca să adoarmă.

Căldura era sufocantă. Câţi ani vor mai trebui să treacă până când Sam se va hotărî să cumpere un nou aparat de aer condiţionat? Cel vechi îşi alesese tocmai vara asta ca să-şi dea sufletul. Îşi turnă un pahar mare cu apă rece, şi-l privi cu surprindere pe bărbatul care tocmai intrase pe uşă.

Julian Fuller? La Hanul Vânătorilor?

El se apropie încet de bar şi o privi cu un aer perplex.

— Scuză-mă, domnişoară, zise el cocoţându-se pe un taburet. Nu cumva ne-am mai întâlnit undeva?

— Ai fi putut găsi o abordare mai originală, îi replică ea sec.

— Aşadar, chiar dumneata eşti! exclamă el pe un ton vesel, învăluind-o cu privirea lui întunecată. Mă întrebam dacă nu cumva am de-a face cu sora dumitale geamănă.

Lydia îşi ridică ochii spre cer. Simţea cum pulsul i se accelerase, şi fenomenul acesta o agasa.

— Eu ştiu că Birchwood este o localitate mică, dar totuşi… Eşti cumva şi primar? Sau poate şeful poliţiei locale?

— Lucrez aici la bar o dată pe săptămână, îi explică ea cu un oftat de exasperare.

— Atunci când nu eşti şofer de taxi.

— Printre altele.

— Ce, de exemplu?

Ea se mulţumi să ridice din umeri.

— Tocmai voiam să închidem. Dar pentru dumneata voi face o excepţie. Ce vrei să bei?

— Să închideţi, la ora asta? se miră Julian aruncând o privire la ceas. Glumeşti?

— Nicidecum, îi replică ea pe un ton sobru. Aminteşte-ţi că te afli într-o văgăună blestemată.

Julian râse limpede şi sincer.

— Încearcă să uiţi tot ce am spus despre regiunea asta. N-am avut deloc de gând să te jignesc. Să zicem doar că… am oarecari dificultăţi să mă adaptez.

Privirea lui avea nişte sclipiri cărora era greu să le rezişti. Lydiei i se păru mai înţelept să privaească peretele din spatele umărului lui Julian.

— Înţeleg, răspunse ea. Ce ai dori să bei?

— La drept vorbind, aş fi vrut să înfulec ceva.

— La douăsprezece noaptea? îmi pare rău, dar bucătăria s-a închis.

— Adevărat? făcu el încruntându-şi sprâncenele. Ştii cumva pe unde aş putea mânca la ora asta, pe aici?

— Vrei să spui că, până acum, n-ai cinat încă…

— Mă rog… am fost ocupat cu telefonul o bună bucată de timp. Apoi, aveam ceva de terminat. Am găsit eu în frigider un iaurt, dar trebuie să recunosc că nu m-am săturat.

— Oh, Dumnezeule, murmură Lydia, cuprinsă de remuşcări. Nu ţi-am lăsat nimic să mănânci… De fapt, cum ai venit până aici?

— Pe jos.

— Pe jos… repetă ea pe un ton tânguitor.

Între vilă şi han erau şase kilometri buni…

— De altfel, n-a fost deloc neplăcut, comentă el. Mersul pe jos mi-a mai limpezit gândurile. Bineînţeles, la început am luat-o într-o direcţie greşită…

— Oh! Nu se poate…

— Dar nişte tineri care se plimbau pe motoretă mi-au

arătat drumul. Trebuie să spun că oamenii de pe aici sunt într-adevăr simpatici.

— Ar fi trebuit să te îndrume spre Hobbs, este o băcănie care închide mai târziu. Şi era mult mai aproape de lac.

— Nu, eu am vrut să vin la Birchwood, mărturisi Julian cu o voce surdă. Speram să te întâlnesc. Eram un pic îngrijorat, ştii.

Lydia îl privi fără să înţeleagă.

— Îngrijorat? Pentru mine?

— Da. Când te-am văzut cum ai luat-o la fugă…

El o scrută cu privirea, şi ea îi surprinse în ochi o sclipire de îngrijorare care o tulbură.

— N-ar fi trebuit să… te sărut aşa cum am făcut-o, zise el încetişor. Nu ştiu ce m-a apucat. Vezi, îţi priveam buzele, şi… mi s-au părut irezistibile.

Dădu încet din cap cu un aer spăsit.

— Zău, nu ştiam cum să-mi cer scuze. Te înţeleg dacă eşti furioasă…

— Oh, eu… nu… murmură ea.

— Şi îmi pare rău că telefonul acela a durat atât de mult, continuă el.

— N-are nicio importanţă, îi tăie vorba Lydia. N-ar fi trebuit să plec aşa… Cu siguranţă că… mi-am pierdut capul.

Cauza acelui moment de rătăcire îi reveni în minte cu o precizie deconcertantă. Îşi dădu seama, după licărirea amuzată din ochii lui, că şi el îşi amintea.

— Probabil că eşti mort de foame, zise ea ca să schimbe subiectul. Mă duc să văd ce aş putea să-ţi pregătesc la ora asta.

Se duse în bucătărie şi scotoci prin frigider. Soluţia cea mai rapidă ar fi fost o omletă cu brânză. Se simţea atât de stânjenită că-l obligase pe Julian să străbată pe jos şase kilometri ca să mănânce, încât fu fericită să-i pregătească chiar ea mâncarea. Curând îi zări silueta înaltă în cadrul uşii.

El o privea îngândurat.

— Aşadar, eşti şofer de taxi, barman, pictoriţă şi maestru bucătar. Am uitat ceva?

— Este aproape totul, răspunse ea în timp ce bătea ouăle. Dar dumneata?

— Ei bine, zise el ridicând modest din umeri, predau nişte cursuri, mă ocup de o mică companie de informatică, şi… îmi pun la treabă imaginaţia.

— Cum asta?

— Sunt inventator, îi explică el pe un ton atât de dezinvolt încât ai fi zis că-şi mărturisea cine ştie ce talente de spălător de geamuri.

Lydia ridică ochii spre el.

— Adevărat? Este pasionant! Ce anume ai inventat?

— Fără îndoială nimic de care dumneata să fi auzit vorbindu-se. Este brânză cedar? Formidabil! Ador cedarul.

— Te rog, spune-mi! Care este ultima dumitale invenţie?

— „Juno 3.000”, zise el tăindu-şi o felie de brânză. De fapt, este o variantă a unui aparat care exista deja; e vorba despre versiunea portativă a lui „Kurtz 200”.

— „Kurtz 200”?

— Este o maşină de citit pentru orbi.

— Serios? zise ea în timp ce ridica o parte a omletei cu paleta, şi o întorcea dintr-o singură mişcare. Cum funcţionează aparatul acesta?

— Ei bine… Fără să intru în detalii tehnice, se pune o carte lipită de un ecran, computerul descifrează pagina şi o transpune în limbaj vorbit.

— Şi dumneata ai inventat asta! exclamă ea pe un ton admirativ.

Julian ridică din nou din umeri. Părea stingherit.

— Doar versiunea portativă, repetă el. Nici nu a fost prea greu.

— Este totuşi extraordinar.

Lydia făcu să alunece omleta într-o farfurie, destul de bucuroasă să constate că transferul se făcuse fără pagube.

— Nu atât cât este omleta dumitale, comentă Julian. E perfectă.

— Aşteaptă numai s-o guşti!

— Sunt convins că e delicioasă. Când eşti artist, eşti şi în gesturile şi acţiunile cele mai obişnuite, nu-i aşa?

Fu rândul Lydiei să se simtă stânjenită. Roşi uşor şi lăsă să-i scape un râs scurt.

— Dacă tot vorbim de estetică, farfuria asta ar sta mult mai bine pe o masă. Vino…

El o urmă până la bar, unde ea îi servi şi un pahar de bere. Apoi se duse să le reamintească celorlalţi clienţi că este timpul să plece. Sam o ajută să cureţe sala.

Nu avu deloc timp să vorbească cu Julian, dar îi simţea privirea aţintită asupra ei în timp ce ea făcea ordine prin încăpere. Era o senzaţie ciudată, dar deloc neplăcută. Îşi dădu seama că trecuse multă vreme de când n-o mai aşteptase un bărbat la sfârşitul programului.

Ea îi propuse să-l conducă cu maşina, şi curând mergeau de-a lungul malului micului port cu lumini scânteietoare, în căldura blândă a nopţii.

— Este incredibil, murmură dintr-odată Julian. Mă simt atât de… bine…

Pronunţase aceste câteva cuvinte cu o reală uimire care o făcu pe Lydia să surâdă.

— Vrei să spui că eşti surprins că ai supravieţuit omletei mele?

— Nu, nu, protestă el. Iată, eu am această problemă bizară…

— Care problemă?

— Nu sunt în stare să mă relaxez.

— Adevărat?

— Chiar aşa.

El o privea cu o mină încruntată.

— Din acest motiv m-a trimis Handleman aici. Sunt dator să încerc să mă relaxez.

— Să încerci să te realaxezi?

El încuviinţă din cap. Lydia îl privea pe furiş. Începea să-şi dea seama că, în ciuda descrierii jalnice pe care el i-o făcuse, munca lui trebuie să fi fost extenuantă.

— Îţi place să munceşti, zise ea.

— Nu ştiu să fac nimic altceva. Dar tocmai am întrezărit ceea ce simţi atunci când eşti… relaxat. Senzaţia aceasta mi-a venit în timp ce mergeam de-a lungul portului. Tocmai îmi spuneam că mâncasem bine, şi că noaptea este superbă.

— Este adevărat că e o noapte superbă.

— Şi, preţ de o clipă, am resimţit-o.

— Ce ai resimţit?

— O senzaţie agreabilă. Ca şi cum aş fi avut mintea goală şi plină în acelaşi timp. Ca şi cum aş fi fost obosit, dar în acelaşi timp plin de energie.

— Mi se pare că eşti pe calea cea bună, îl aprobă Lydia.

Îşi dădu seama că, dacă ar fi auzit aceste cuvinte rostite de oricine altcineva decât el, nu şi-ar fi putut stăpâni un hohot de râs. Simţea însă că problema lui Julian era chiar reală.

— Şi ştii ce cred? continuă el.

— Nu.

— Cred că ţi se datorează un pic şi dumitale.

Lydia înghiţi în sec şi fixă şoseaua din faţa ei.

— Mie?

— Da. Am impresia că ai unele calităţi care îi ajută pe oameni să se relaxeze. Emani un soi de energie… nonşalantă.

Dar el îşi dădea seama oare că din privirea cu care o învăluia emana o senzualitate toridă? Lydia se mişcă, nervoasă, pe scaun. Chiar în clipa asta, era absolut incapabilă de a fi nonşalantă…

— Aşa crezi? întrebă ea cu o voce tremurată.

Julian încuviinţă din cap.

— Poate că dumneata ai putea să mă ajuţi, sugeră el.

— Să te ajut?

— Da. Ai putea să mă înveţi cum să uit de muncă din când în când.

Lydia fu cât pe ce să se sufoce. Rolul pe care el i-l propunea era cu siguranţă ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Să-l înveţe pe Julian Fuller arta relaxării? Era un

joc mult prea periculos din care, era sigură, nu avea nicio şansă să iasă câştigătoare.

Capitolul 5

Ea bătu din nou. Dar Julian tot nu răspundea. Ciudat. Când, seara trecută, îşi dăduseră întâlnire, el o asigurase că nu va pleca nicăieri de acasă. Şi de altfel, unde s-ar fi putut duce?

Îşi lipi urechea de uşă, şi i se păru că aude un clinchet înăuntru. Apăsă pe clanţă. Din fericire, zăvorul nu fusese pus. împinse uşa şi trecu pragul cu un pas timid. îi trebuiră câteva secunde ca ochii să i se obişnuiască cu semiîntunericul din încăpere, şi privi în jurul ei. Observă dintr-odată că el era chiar în faţa ei.

Întors cu spatele spre uşă, Julian era aplecat spre ecranul luminos al computerului. O pereche de căşti îi acoperea urechile, iar degetele îi alergau pe taste. Lângă el, pe o masă, vreo cincisprezece clasoare erau îngrămădite într-o construcţie instabilă peste care trona un casetofon pentru microcasete. La picioarele lui, o mulţime de foi erau împrăştiate pe jos, precum şi creioane, pixuri, o ceaşcă de cafea încă plină.

Julian nici nu se bărbierise. Claia de păr brunet era mai ciufulită ca oricând, şi era îmbrăcat în aceleaşi haine ca ieri. Erau atât de şifonate încât ai fi putut jura că dormise în ele. Ceea ce fără îndoială se şi întâmplase.

Lydia consideră de preferat să se retragă în vârful picioarelor. La ce bun să deranjeze geniul de la treabă? Dar se răzgândi. Îşi aminti ce-i spusese el în ajun, când îl adusese acasă.

— Să fii fără milă, o sfătuise el. Dacă încă sunt cufundat în muncă atunci când vii, nu şovăi să mă iei cu forţa. Altfel, nici măcar n-o să-mi dau seama când e zi, când e noapte.

Care femeie ar fi putut refuza să îndeplinească o cerere atât de fermă? El primise cu atâta entuziasm propunerea ei de a face o plimbare cu barca pe lac, de parcă însăşi sănătatea lui mentală ar fi depins de asta. Şi Lydia înţelegea acum că îngrijorarea lui Julian era

întemeiată. Julian Fuller era un împătimit al muncii.

— Julian, îl strigă ea încet.

El nu-i răspunse. Privirea îi rămânea lipită de ecranul verzui. Lydia ridică din umeri. Se duse la una dintre ferestre şi trase draperiile, inundând încăperea cu soare.

— Hei!

Julian se îndreptă brusc clipind din ochi, şi aruncă o privire confuză în jurul lui. Semăna cu un copil deranjat de la joacă.

— Dacă în felul acesta concepi dumneata noţiunea de odihnă şi relaxare, mă tem că eşti un caz disperat, remarcă ea trăgând pe rând draperiile de la ferestre. Să ştii că este aproape prânzul. Ai dormit ceva?

— Foarte puţin, recunoscu el cu un aer vinovat.

— Ai două minute să te pregăteşti, Julian Fuller. Hai, grăbeşte-te!

— Sunt gata imediat.

Îşi scoase căştile şi se ridică de la masă împiedicându-se de harababura de pe jos. Privirea i se îndreptă dintr-odată spre Lydia, şi chipul lui îşi schimbă expresia.

— Pe cuvântul meu, murmură el apreciator, sunt foarte încântat să te văd.

Lydia roşi uşor şi-şi plecă privirea spre costumul ei de baie turcoaz. Era prima oară când se hotărâse să şi-l pună, şi acum îşi regreta îndrăzneala.

Era un costum de baie dintr-o bucată, pe care şi-l cumpărase pentru aici, în Michigan. Era foarte răscroit pe coapse, dezvăluind urmele de bronz ale celorlalte costume, mult mai decente. Slavă Domnului că prosopul de baie pe care şi-l pusese pe umeri ascundea decolteul adânc. Julian îi mângâia cu privirea trupul suplu, şi vârfurile mici ale sânilor sub ţesătura fină de lycra a costumului.

— Te aştept afară, zise ea cu o voce gâtuită… Eu… Cu siguranţă că vrei să te schimbi.

— Să mă schimb? Ah, da, bineînţeles. Vin într-o clipă.

Ea se strecură afară, şi lumina orbitoare a soarelui îi accentuă stânjeneala. Se duse să-şi ia undiţa din maşină.

Cum de reuşea Julian Fuller, cu o simplă privire, s-o facă să-şi piardă cumpătul?

Nici măcar Martin Falmey nu avusese asupra ei vreodată un efect atât de tulburător. „Şi totuşi, aminteşte-ţi cât ai suferit după această despărţire”, murmură ea pentru sine îndreptându-se spre debarcader. Numai Dumnezeu ştie ce ravagii ar lăsa în urma lui un bărbat ca Julian Fuller...

Se strădui să se convingă că încă nu era cazul să se alarmeze; la urma urmei, nu se petrecuse nimic între ei, nimic decât un simplu sărut... Mai bine zis, un sărut de neuitat. Dar oricât de tulburătoare ar fi fost amintirea îmbrăţişării lor, nu depindea decât de ea să-şi păstreze capul pe umeri, şi să facă în aşa fel încât situaţia să nu ia o întorsătură nedorită.

Deschise uşa hangarului, şi o pasăre ţâşni ca o săgeată de sub streaşină. Scoase vâslele, apoi aşteptă răbdătoare pe ponton ca noul locatar al vilei să iasă din cuib. Se temu dintr-odată că el s-o fi întors la computerul lui. Se pregătea să se întoarcă spre casă, când uşa se deschise în sfârşit.

Frumoasele ei hotărâri îşi luară zborul într-o clipă când zări superbul trup atletic care venea spre ea. Desigur, Julian Fuller nu avea bronzul oamenilor de prin zonă dar, pentru un om care-şi petrecea cea mai mare parte a timpului în faţa unui computer, părea într-o formă fizică pe care cei mai viguroşi dintre localnici i-ar fi putut-o invidia.

Lydia îi aprecie cu privirea braţele musculoase, umerii largi şi pieptul puternic acoperit de un puf brun şi ondulat. Şortul kaki dezvăluia nişte picioare solide cu muşchi lungi care se conturau sub piele la fiecare pas. Ea începu să-şi imagineze posibilitatea, foarte atrăgătoare de altfel, a unei relaţii pur fizice cu acest frumos Apolo pe care soarta i-l scosese în cale. Nu pentru că ea ar fi fost în stare vreodată de o asemenea relaţie. Dar la urma urmei, de ce n-ar încerca...?

Îşi reveni însă repede. Cum de puteau să-i treacă prin minte asemenea idei? Afişând un zâmbet cât se poate de

neutru, ea îi făcu un semn discret de bun-venit. Julian ajunse curând lângă ea şi contemplă lacul.

— Eşti sigură că există peşte?

— Mă rog, nu vin în roiuri în urma bărcii, dar cu puţină răbdare…

— Trebuie să-ţi fac o mărturisire, zise el pe un ton şovăitor. În viaţa mea nu m-am atins de o undiţă.

— Asta n-are nicio importanţă, răspunse Lydia zâmbind. Ai să vezi, nu este chiar atât de complicat.

Urcară în barcă şi desfăcură corzile care o legau de ponton. Lydia observă deodată că uitase un detaliu esenţial.

— Poftim, zise ea întinzându-i un tub de cremă. Unge-te cu crema asta. Soarele de prânz arde foarte puternic şi pielea dumitale nu este încă obişnuită.

Julian încuviinţă şi-şi întinse crema pe umeri, pe braţe, pe picioare. Cum întâmpina unele dificultăţi ca să se ungă pe spate, Lydiei i se păru absolut fiesc să-l ajute. Reuşi de bine de rău să-şi stăpânească acel delicios fior provocat de atingerea pielii lui. Dar nu fu deloc în stare să-şi controleze brusca accelerare a pulsului când Julian se hotărî să-i spună că pielea ei era deja bronzată de cele două luni de soare intens şi că nu mai avea nevoie de cremă protectoare. Dar masajul uşor pe care el i-l făcea era atât de plăcut încât ea consideră că nu este cazul să-l oprească.

Julian se întrerupse brusc, şi-i întinse cu un aer încurcat tubul.

— Mulţumesc, bâigui Lydia. Ziua este superbă, nu-i aşa? O să ne ducem în golful acela mic din spatele dumitale, adăugă ea arătând cu degetul spre un semicerc mărginit de stânci, la câteva sute de metri de ei.

Julian încuviinţă din cap şi apucă vâslele. Lydia îşi desprinse cu greu privirea de muşchii lui puternici care se încordau sub pielea ce lucea de cremă solară. Îşi plimbă privirea peste apele liniştite ale lacului. În larg se mai zăreau plutind câteva bărci.

— Este într-adevăr superb, recunoscu Julian pe un

ton oarecum surprins. Când ai de gând să te întorci la New York?

Lydia îl privi fără să înţeleagă.

— La New York?

— Da, în Est. Eşti aici doar pentru vacanţă, nu-i aşa?

Ea se gândi o clipă să evite întrebarea, apoi se răzgândi. La ce bun să-i ascundă adevărul?

— Ei bine, eu… încă nu ştiu, de fapt, recunoscu ea susţinându-i privirea întrebătoare. Proiectele mele sunt cam vagi.

— Dar munca dumitale de la revistă?

— Mi-am dat demisia.

— Excelentă iniţiativă!

Pe Lydia o miră acest comentariu. Când le anunţase prietenilor ei de la New York vestea, cu toţii îi reproşaseră acest act sinucigaş.

— E uşor de spus, bombăni ea. Dar te asigur că nu-i la fel de uşor de făcut.

— Ştiu prea bine. Şi mie mi s-a întâmplat să fac o astfel de alegere. Există perioade grele când ţi se pare că lumea întreagă ţi se împotriveşte. Dar asemenea momente pot să fie şi fructuoase. Te împing să-ţi asumi riscuri pe care nu ţi le-ai fi asumat niciodată în vremuri mai uşoare.

— Pentru mine n-au fost deloc vremuri uşoare, murmură ea lăsându-şi mâna să atârne în apă în timp ce se apropiau încetişor de golf.

— Vrei să spui, vremuri în care să-ţi câştigi bine pâinea, efectuând o muncă absurdă?

— Da, exact aşa, răspunse ea privindu-l în ochi. Aveam sentimentul că oricine ar fi putut face ceea ce făceam eu. Şi fără îndoială că aşa era. Aşa că, atunci când Martin…

Se întrerupse brusc. Nu ţinea deloc să abordeze acest subiect. Dar Julian o scruta cu o privire în care se amestecau interesul şi solicitudinea.

— Redactorul şef? ghici el.

Lydia dădu din cap.

— El m-a ajutat să intru la ziar. Tot el m-a şi format.

— Ţi-a văzut vreodată picturile?

— Oh, de vreo două ori doar. Dar când l-am întâlnit, eu tocmai căutam o astfel de slujbă. I-a plăcut portofoliul meu şi m-a angajat imediat. Apoi, foarte repede, am devenit un membru al echipei.

— Erai îndrăgostită de el?

Lydia îl privi făcând ochii mari. Se trădase oare? Sau Julian Fuller era deosebit de perspicace?

— Ne vedeam destul de des în afara programului, recunoscu ea.

— Aşadar, el te-a deturnat de la prima dumitale dragoste.

— Dar… te referi la pictură? zise ea cu un râs uşor care suna fals. Nu, Martin n-are nicio vină în această privinţă. Eu ştiam deja că tablourile mele nu mi-ar fi îngăduit să supravieţuiesc la New York. Aşa că, atunci când mi-a dat o şansă să lucrez… Trebuie să mărturisesc însă că la început nu mi-a displăcut ce făceam, adăugă ea ridicând din umeri.

Julian nu-i răspunse nimic. Vâslea profund şi ritmic. O privea doar cu nişte ochi pătrunzători, ca şi cum ar fi înţeles-o mai bine decât se înţelegea ea însăşi. Lydia simţi o nevoie bruscă să se justifice.

— Ştiu ce trebuie să gândeşti, zise ea repede. Dar află că eu am început să… mă văd cu Martin cu mult înainte de a intra la ziar. Niciodată n-aş fi…

— Bineînţeles, Lydia, îi tăie el vorba pe un ton de un blând reproş. Nu fi ridicolă. Ştiu foarte bine că nu eşti una dintre femeile acelea gata să facă orice ca să-şi atingă scopurile. Bănuiesc că îţi datorai slujba doar competenţei dumitale.

Lydia izbucni în râs. Se simţi brusc uşurată.

— Vorbeşti de parcă m-ai cunoaşte de ani de zile, glumi ea. Da, adăugă apoi pe un ton mai grav, m-am zbătut să obţin această slujbă. Apoi, lucrurile au luat o întorsătură neplăcută… şi am plecat.

Nu fu în stare să mai continue. Evocarea acestor amintiri dureroase o făcea să simtă un nod în gât. Nu-şi va

uita niciodată suferinţa, atunci când şi-a dat seama că pe Martin îl interesează mai mult ziarul decât ea. Iar când încerese să-şi alunge singurătatea văzându-se mai des cu prietenii, el se dovedise a fi de o gelozie bolnăvicioasă. Interminabilele lor certuri o făcuseră ca într-o zi să se hotărască să-l părăsească…

Un zgomot surd o trezi din visare. Se aventuraseră prea aproape de mal, şi barca tocmai atinsese fundul apei.

— Este vina mea, se scuză Lydia râzând. Cred că aş fi un comandant de navă jalnic! Poţi încerca să ne scoţi de aici? După aceea ne pregătim undiţele.

Era fericită că acest incident pusese capăt discuţiei lor. Julian trebuie să fi înţeles asta, pentru că nu-i mai puse nicio întrebare. Manevră ambarcaţiunea spre ape mai sigure şi puse vâslele pe fundul bărcii. Aceasta se legăna încet sub briza uşoară ce mângâia suprafaţa lacului. Lydia agăţă un vierme de cârlig, strâmbând din nas de scârbă. Julian o imită, însă cu o indiferenţa remarcabilă.

Lansarea undiţei fu o altă poveste. Lydia moştenise îndemânarea tatălui său, dar însoţitorul ei mai avea multe de învăţat. Prima lui încercare fu atât de puţin reuşită încât trestia fu cât pe ce să ajungă în apă odată cu momeala. Dar după o scurtă lecţie în timpul căreia Lydia se sufoca de râs, Julian reuşi în sfârşit să stăpânească bazele lansării undiţei.

— Şi acum, iată faza de relaxare, îi explică Lydia întinzându-şi picioarele lângă cele ale lui Julian.

Cu capetele sprijinite de prosoapele de baie făcute ghem, se aşezaseră faţă-n faţă, cu undiţele întinse de o parte şi de alta a bărcii.

— Este incredibil, murmură Julian.

— Mmm?

— Toată această pretinsă activitate nu este de fapt decât un pretext de a te întinde la soare fără să faci nimic.

— Cam aşa, zise Lydia râzând. Crezi că vei putea suporta?

— O să fac tot ce pot.

Îl privi pe furiş ca să vadă dacă el glumeşte, dar

Julian părea chiar sceptic în privinţa virtuţilor acestui repaus forţat. Ea ghici după privirea lui îndepărtată şi uşor preocupată că mintea lui era în altă parte, probabil la computerul său.

— Julian, îl strigă ea încet.

— Mmm?

— Haide, relaxează-te. Nu este nevoie să fii productiv douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, să ştii.

El schiţă un zâmbet încurcat.

— E peste puterile mele. Tocmai îmi imaginam un aparat care să-i permită pescarului să-şi vadă şi de alte îndeletniciri. Ar exista un sistem de alarmă care s-ar declanşa atunci când peştele muşcă.

— A fost deja inventat.

— Nu-i de mirare. Spune-mi, cum era?

— Poftim?

Hotărât lucru, capacitatea lui Julian de a schimba subiectul chiar în mijlocul unei fraze era într-adevăr uimitoare.

— Te referi la Martin? Mă rog, era cam ca tine.

— Adică?

— Era un împătimit de muncă, îi explică ea cu amărăciune. Pentru el, ziarul, revista, erau înainte de orice. Situaţia a devenit curând, din cauza asta, insuportabilă.

Mai ales atunci când ea a descoperit că vagile lui promisiuni de căsătorie nu erau decât vorbe-n vânt…

Lydia se încruntă şi-şi strânse nervoasă firul undiţei. Nu avea niciun chef să retrăiască aceste amintiri neplăcute. Şi de fapt, de ce s-ar confesa astfel unui străin?

— Aveai aşadar mai multe motive serioase să pleci din New York, continuă Julian.

Ea se pregătea să-i dea un răspuns evaziv, când o încordare a firului o făcu să se ridice în şezut.

— A muşcat, murmură ea.

Judecând după efortul pe care trebui să-l facă pentru a rula mulineta, peştele era mărişor. Se străduí să-şi păstreze echilibrul, când simţi barca legănându-se sub

picioarele ei.

— Atenţie, se auzi o voce aspră chiar lângă urechea ei.

Şi două braţe viguroase îi cuprinseră talia. Simţi trupul ferm al lui Julian şi pielea caldă şi netedă lipită de spatele ei gol. îi prinsese şi picioarele între picioarele lui. Lydia era atât de tulburată încât fu cât pe ce să dea drumul undiţei.

— Nicio grijă, zise ea aproape sufocată. Am situaţia sub control.

Nimic nu era mai departe de adevăr. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, şi îi era cumplit de greu să-şi recapete respiraţia normală.

Trestia se îndoia cu vârful spre apă. Cum ea se aplecă brusc ca s-o îndrepte, simţi palmele late ale lui Julian strecurându-se sub sânii ei. Se înfioră şi se încordă ca să ridice undiţa. Parfumul viril al lui Julian, braţele lui viguroase care o ţineau strâns, răsuflarea lui caldă lângă tâmpla ei îi provocară o adevărată ameţeală. Coapsele lui le strângeau ca într-o menghină pe ale ei, şi, prin ţesăturile fine ale costumelor lor de baie, ea simţi cât de mult o dorea.

Unul din doi trebuia să cedeze: ori Julian, ori peştele. Lydia se hotărî să renunţe la peşte. Mulineta se desfăşură cu o viteză nebună, apoi se opri brusc, cu o uşoară smucitură.

— S-a desprins, bombăni ea.

Se întoarse spre Julian care încă nu-i dăduse drumul.

— Îmi pare rău, murmură el cu un zâmbet încurcat. Încercam doar să te ajut.

Chipurile lor erau extrem de apropiate. Lydia murea de dorinţa de a mângâia şuviţa brunetă căzută pe fruntea lui Julian.

— Nu aveam nevoie de ajutor, să ştii. Nu era cazul să…

— Ştiu. Cred că îmi doream pur şi simplu să te ţin în braţe, mărturisi el fără să-şi desprindă privirea fermecătoare, stropită cu paiete aurii, de ochii ei.

Această sinceritate nu făcu decât s-o tulbure şi mai mult pe Lydia. Căută zadarnic un răspuns, în timp ce Julian îşi apropie încet buzele.

— Şi acum că te-am prins…

Nu apucă să-şi termine fraza. Buzele lui senzuale puseră stăpânire pe cele ale Lydiei, care se abandonă, cu ochii închişi, voluptăţii acestei îmbrăţişări. Îşi dădu capul pe spate şi-şi strecură degetele în părul ondulat al lui Julian, strângându-l şi mai tare la piept. Se înfiora sub mângâierile palmelor lui pe mijlocul ei arcuit, la atingerea sânilor ei de pieptul lui gol.

O ploaie de stropi o trezi brusc din acest delicios vertij. Uşor confuză, observă că undiţa îi alunecase printre degete şi căzuse în apă. Julian se îndepărtă puţin şi, când în sfârşit ea se hotărî să deschidă larg ochii, îi descoperi expresia surprinsă şi încântată în acelaşi timp.

— Ia spune-mi, murmură el, mi se pare că sărutul acesta nu ţi-a displăcut, nu-i aşa?

Ea îl privi tăcută, încă buimăcită de puternica senzaţie pe care tocmai o trăise. Într-adevăr, acest sărut lung era departe de a-i fi displăcut. Constatarea aceasta însă era foarte îngrijorătoare, şi ea n-avea de ce să se bucure. Ce naiba o apucase să…

— Oh, uite-ţi undiţa în apă, bombăni Julian încruntându-se.

Se desprinse de ea şi, cu graţia unui atlet complet, plonjă în apa limpede.

Lydia profită ca să-şi mai recapete controlul. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că o dorinţă atât de intensă s-ar fi putut naşte atât de fulgerător între un bărbat şi o femeie. Şi, acum că trăise o asemenea experienţă, nu era deloc sigură că această minune este pe gustul său…

Julian ieşi curând la suprafaţă. Părul ud îi scânteia în soare.

— Apa este fantastică! exclamă el fluturând triumfător undiţa.

Din câteva mişcări, ajunse lângă barcă şi lăsă undiţa să cadă la picioarele Lydiei.

— Nu vrei să vii?

Lydia ezită. Cu siguranţă că avea mare nevoie să-şi mai „răcorească” ideile. Dar o vagă presimţire îi spunea că, în ciuda imensităţii lacului, scăldatul ăsta avea mari şanse să se termine în braţele lui Julian…

— Nu acum, răspunse ea.

El se agăţă de marginea bărcii şi o privi cu o expresie dintr-odată gravă.

— Crezi fără îndoială că sunt nebun, zise el.

— Nebun? De ce?

— Pentru că… Te-am sărutat din nou, îi explică el pe un ton vinovat.

— Eu sunt nebună că te-am lăsat s-o faci, zise Lydia.

— S-ar putea şi asta. Oricum, este mai bine să stau la distanţă de tine.

Avea dreptate, fără îndoială. Dar de ce trebuia el să mai remarce asta?

— Adevărat?

— Da. Experienţa m-a învăţat să fug de poveştile de dragoste ca de ciumă.

Afirmaţia lui avea pentru Lydia o rezonanţă foarte familiară. Nu erau acestea exact cuvintele pe care ea i le spusese în ajun prietenei sale Marge?

— Cine ţi-a pomenit de vreo poveste de dragoste? îi replică ea.

— Ai dreptate, se grăbi să răspundă Julian, din ce în ce mai stânjenit. Dar… Lydia, declară el dând încet din cap, tu eşti o femeie foarte atrăgătoare. De aceea eu… eu m-am lăsat dus de val. Dar îţi promit că nu se va mai repeta.

Lydia era uluită. Zău, Julian Fuller ăsta era bărbatul cel mai ciudat pe care-l cunoscuse vreodată.

— Există deja cineva în viaţa ta? se auzi ea întrebându-l.

— Nu, se apără Julian. Am… am avut o experienţă odată, însă n-a durat prea mult.

Intrigată, ea vru să afle mai multe. Dar expresia sumbră şi mâhnită de pe chipul lui o împiedică să-i mai

pună şi alte întrebări.

— Înţeleg, zise ea doar.

— Ştii, sunt într-adevăr bucuros că ai acceptat să-mi acorzi un pic din timpul tău, se grăbi el să adauge. Nu vreau să stric nimic… complicând lucrurile.

„Eşti foarte amabil!” gândi Lydia. De ce oare se retrăgea el atât de repede?

— Nici eu, îi răspunse ea.

— Perfect. Voi încerca să mă port cum trebuie de acum încolo.

Schiţă un zâmbet pentru a-şi exprima bunăvoinţa în acest sens, şi plonjă din nou în apă. Lydia fixa cu privirea micile vârtejuri care apăreau în urma lui. Nu ştia de fapt ce să mai creadă.

El reapăru curând la suprafaţă şi se lăsă să plutească pe spate, cu o expresie fericită, de data asta.

— Lydia! Merge!

— Poftim?

— Am mintea complet liberă! strigă el. Cred că în sfârşit sunt… cum se zice? Relaxat!

— Felicitările mele, îi răspunse ea pe un ton tăios.

I-ar fi plăcut şi ei să poată spune acelaşi lucru…

Capitolul 6

Lydia sări din hamacul de pe verandă şi coborî pentru a suta oară scările de la intrare. Era ora nouă şi douăzeci. Şi de vreo patruzeci şi cinci de minute îşi tot reproşa prostia de care dădea dovadă… O să-şi petreacă acum toată noaptea aşteptându-l pe bărbatul ăsta care oricum n-o să vină? Şi de fapt, cum de putuse să accepte această nouă întâlnire?

Unul din iepuraşii mătuşii Helen era ghemuit sub un ulm, şi o fixa cu o privire dispreţuitoare. Ea se aşează pe peluză la câţiva metri de el. îi păru rău că îşi dăduse osteneala să-şi pună cea mai frumoasă rochie de vară pe care o avea, cea care-i dezvelea generos umerii şi al cărei decolteu de la spate se adâncea până aproape de mijloc. Da, zău, atâtea eforturi pentru o întâlnire platonică, întâlnire care, pe măsură ce minutele treceau, devenea din

ce în ce mai improbabilă!

După partida lor de pescuit, Julian o invitase la cină în seara următoare. Şi Lydia considerase absolut firesc să accepte. La urma urmei, această invitaţie era pur amicală; însemna doar că el apreciază compania ei, şi poate că dorea să cunoască mai bine Birchwood-ul.

Totuşi, Lydia avea acum unele îndoieli în privinţa adevăratelor motive pentru care ea acceptase să cineze cu el. Doar gândul la mâncare îi produse crampe la stomac. Ridică ochii spre stele şi oftă. Ce naiba făcea?

Ştia că el reuşise să închirieze o maşină chiar în dimineaţa aceea. Veştile se răspândeau repede la Birchwood, şi toţi ştiau de acum că un tip original îşi alesese domiciliul în vila familiei Henley, împreună cu ordinatorul lui. În afară de asta, el ştia drumul ca să ajungă la casa părinţilor ei. Atunci, de ce nu mai sosea? O oră întârziere! Ar fi putut avea măcar politeţea să telefoneze.

Lydia se ridică brusc de pe iarbă şi se întoarse furioasă în casă. Ei bine, îl va suna ea!

Telefonul era ocupat.

După trei încercări nereuşite, Lydia trânti violent receptorul în furcă. Fierbea de furie. Trecuse de vârsta unor astfel de situaţii. Şi acorda mult prea mare importanţă acestei întâlniri. Gândul acesta nu făcu decât s-o irite şi mai mult.

Îşi luă maşina şi se duse să mănânce un hamburger la Hanul Vânătorilor. Schimbă câteva glume cu Jimmy, barmanul, care nu voia să creadă că ea era o fată de prin partea locului. Se împrietenise cu el când începuse să lucreze la han, şi lui îi plăcea s-o tachineze în privinţa „manierelor ei de newyorkeză”.

— Astă-seară nu prea îţi găseşti locul, observă el ştergând tejgheaua din faţa ei. Nu cumva te-ai săturat deja de viaţa la ţară?

— S-ar putea, recunoscu ea. Iarăşi este o seară din alea sufocante care nu se mai termină.

— Poate că ar fi bine să te plimbi puţin în jurul

lacului cu geamurile deschise, şi să asculţi oribilele tale casete cu muzică rock. Asta poate că o să te mai înveselească.

— Le ştiu pe toate pe dinafară, îi replică Lydia pe un ton posac. Ia spune-mi, cum se face că Powell, vânzătorul de discuri, nu aduce marfă decât de două ori pe an?

— fără discutăm despre asta, oftă Jimmy. Ştiu ce o să-mi spui: că la tine, la New York, exista un magazin de discuri chiar la parterul blocului tău, care primea ultimele noutăţi la orice oră din zi sau din noapte, şi care făcea livrări chiar la domiciliu!

Lydia izbucni în râs.

— Iartă-mă, Jimmy. N-am vrut să fiu critică. Dar trebuie să recunoşti şi tu că în Birchwood nu prea sunt distracţii.

— Aşteaptă un pic să-mi termin eu programul, îi răspunse el făcându-i promiţător cu ochiul.

Lydia îi zâmbi. îl plăcea pe Jimmy, dar absolut prieteneşte. Şi, chiar dacă ea îl făcuse să înţeleagă încă de la prima lor întâlnire că relaţia lor nu va depăşi niciodată stadiul prieteniei, el nu pierdea nicio ocazie să-i facă, mai în glumă, mai în serios, avansuri. Era un joc inofensiv pe care ei doi se amuzau să-l joace de la începutul verii. Şi, în seara asta, Lydia trebuia să recunoască faptul că aceste mici atenţii erau binevenite.

— Sunt măgulită, dar nu, mulţumesc, Jim, răspunse ea. Totuşi, cine ştie? Poate într-o zi... Nu trebuie să-ţi pierzi speranţa, adăugă ea aplecându-se peste bar şi clipind cochet din gene. Cât îţi datorez?

Cele două beri pe care le băuse la cină o mai relaxaseră un pic, şi când se sui în maşină se simţea mult mai calmă.

Ajungând în dreptul vilei, încetini puţin şi, după o scurtă ezitare, intră pe poteca îngustă. La urma urmei, Julian Fuller îi datora scuze.

Parcă maşina la distanţă de casă şi o luă pe jos într-acolo. Prin ferestre străbătea lumina. Înconjură faţada ca să arunce o privire printr-o fereastră laterală.

Ar fi trebuit să bănuiască. Julian Fuller era într-adevăr aici, cu nasul lipit de ecranul computerului, cu telefonul fixat pe umăr. Probabil că-şi petrecuse seara cufundat în muncă. Dar, pentru Lydia, asta nu constituia o scuză, ba dimpotrivă. Avea o poftă nebună să-şi calmeze nervii aruncând un pietroi în geam. Se mulţumi însă să coboare în vârful picioarelor până la debarcader. Ajunsă aici, îşi scoase hainele.

De când sosise la Birchwood, Lydia făcuse din aceste băi nocturne în lac un adevărat ritual. Sosirea inopinată a lui Julian Fuller o lipsise, două seri la rând, de această plăcere răcoritoare. Dar era ferm hotărâtă să recupereze timpul pierdut.

Îşi agăţă hainele în ramurile unui mesteacăn, şi se cufundă până la genunchi în apa delicios de rece. Apoi plonjă.

În noaptea asta caldă de vară, răcoarea apei care-i mângâia corpul gol era o încântare. Pluti pe spate apoi se îndepărtă de mai. Părul îi plutea răsfirat în jurul feţei. Pielea îi strălucea cu un alb aproape ireal sub lumina lunii. Lydia regăsi acea senzaţie fugară de fericire şi de împlinire pe care o resimţise de câteva ori de la sosirea ei la Birchwood.

Înotă ceva mai aproape de ponton, şi observă vila în continuare luminată. Liniştea de adineauri se risipi imediat. Oftă, şi se întoarse spre apa mai puţin adâncă. Aici, se ridică în vârful picioarelor şi mângâie cu braţele depărtate suprafaţa răcoritoare şi netedă ca mătasea. Ochii îi erau însă aţintiţi spre casă.

Julian Fuller habar n-avea ce pierde stând lipit de calculator…

Oh, bineînţeles că puţin îi păsa ei de asta, se strădui Lydia să se convingă lăsându-se să alunece pe spate. Se îndepărtă din nou de mai, contemplând stelele. Îşi va relua fără întârziere viaţa de femeie singuratică. La urma urmei, nu avea deloc nevoie de un bărbat alături de ea. De altfel, chiar experienţa îi dovedise că nu era făcută pentru viaţa în doi.

Se întoarse pe burtă şi porni spre mal. Şi apoi, nu-i spusese Julian că nici el nu dorea o poveste de dragoste?

I se făcuse puţin frig, şi oboseala începea să-i amorţească picioarele. Continuă însă să înoate.

Când se hotărî în sfârşit să iasă din apă, avu un ciudat sentiment de nemulţumire. Îşi puse rochia pe trupul încă ud pentru a mai prelungi puţin această plăcută senzaţie de răcoare. Apoi porni spre maşină, uşor ruşinată să-şi dea seama că făcuse totul ca să atragă atenţia lui Julian Fuller. Dar nici zgomotul făcut de bălăceala ei, nici melodia pe care o fredonase, nici chiar o tuse întâmplătoare nu avuseseră nici cel mai mic rezultat. Julian prefera să contemple ecranul computerului.

Se strecură până la fereastra vilei şi avu astfel confirmarea că el nu se clintise din loc. Nu, pe cuvânt, un bărbat care-şi petrecea viaţa muncind şi refuza să se implice într-o relaţie sentimentală era chiar ultimul lucru de care avea ea nevoie. Mai avusese şi în trecut ocazia să fie în preajma unui astfel de specimen, şi-şi muşca şi acum degetele…

Aşa că, dacă domnul Fuller mai dorea să înveţe să se relaxeze, va trebui de acum încolo s-o facă singur.

Capitolul 1

— Remi!

Faţa ca o lună plină a doamnei Koska se lumină de un zâmbet triumfător. Lydia se încruntă, îşi puse jos cărţile, şi se aplecă să le vadă pe cele pe care partenera ei de joc le etalase.

— Aşadar, la dumneata era regele meu! bombăni ea.

— Sunt pe cale să te ruinez, scumpo. Îmi mai datorezi încă douăzeci şi cinci de cenţi…

Fraza ei se termină într-o şoaptă, şi biata femeie făcu o mutră vinovată. Lydia îşi ascunse repede cărţile sub masă în timp ce o fetiţă cu codiţe blonde se apropia cu un album de pictură în braţe.

Partidele de cărţi mergeau strună la biblioteca din Birchwood, dar discreţia era de rigoare. Lydia notă numărul albumului într-un registru mare, în vreme ce

doamna Koska se cufundase în citirea unui ziar. Lydia aşteptă ca fetiţa să plece, pentru a-şi plăti datoria.

De trei ori la rând, de azi-dimineaţă încoace, pierduse la cărţi. Dar şaptezeci şi cinci de centi era un preţ mic de plătit pentru puţină distracţie.

Biblioteca, o clădire mare cu două etaje care nu era alta decât vechea şcoală a satului, nu avea deloc succes printre locuitorii din Birchwood. Aşa că Lydia fu bucuroasă să vadă că se deschide uşa. Bucuria ei se evaporă însă imediat când îl recunoscu pe vizitator.

Julian Fuller era îmbrăcat doar în nişte blugi simpli care, remarcă ea fără să vrea, îi veneau de minune. Mânecile cămăşii albe erau suflecate dându-i la iveală braţele bronzate. Venea spre ghişeu cu ochii aplecaţi pe textul de pe copita uneia din numeroasele cărţi pe care le aducea în braţe. Lydia îşi luă un aer indiferent. Julian puse cărţile pe tăblia tejghelei, încruntat, fără să se hotărască să ridice ochii.

— Ştiţi, este deja destul de neplăcut că aceste cărţi sunt singurele lucrări enciclopedice de fizică pe care le aveţi aici, începu el. Dar vreau să vă atrag atenţia că, în plus, cineva a avut o grozavă plăcere să smulgă exact paginile tocmai din capitolul care pe mine mă…

Se întrerupse brusc, şi Lydia consideră că expresia lui consternată merita toate monedele de douăzeci şi cinci de centi din lume.

— Tu? Şi aici? bâigui el.

— Eu. Care-i problema?

— Este de neimaginat, murmură el dând din cap. Lydia, există vreun lucru pe care nu-l faci în satul ăsta?

— Sigur, îi replică ea. Nu mă împrietenesc cu oameni care mă invită la cină şi apoi nu catadicsesc să vină la întâlnire.

Julian făcu o grimasă şi-şi trecu mâna prin păr. Părea că nu găseşte argumente. Doamna Koska urmărea cu interes scena, şi interveni:

— Lipsesc pagini, ziceţi? Ce păcat… După cât v-aţi ostenit ieri să le găsiţi, riscându-vă viaţa pe scară!

— Îmi pare rău, Lydia, bolborosi Julian. Am vrut să te sun… Dar am avut o problemă neprevăzută. Uzina care-mi furnizează hardul…

— Nu-i nevoie să-mi dai explicaţii, îl întrerupse ea. Chiar că nu mai are nicio importanţă.

— Ba dimpotrivă, protestă el cu un aer supărat. Am stat ore întregi la telefon ca să încerc să rezolv această problemă. Când în sfârşit am terminat convorbirile, era prea târziu ca să te mai sun. Iar azi dimineaţă, cei de la biroul meu m-au ţinut lipit de telefon…

— N-are importanţă, zău, insistă ea, cuprinsă de o uşoară remuşcare.

Nu se gândise decât la ea, fără să-şi imagineze o clipă că Julian ar putea fi prins de responsabilităţile lui profesionale.

— Dar astă-seară nu lucrez, se grăbi el să adauge. Eşti liberă?

— Îmi pare rău. Trebuie să cinez în familie.

— Înţeleg…

Părea atât de dezamăgit încât Lydia fu cât pe ce să se răzgândească.

— Dar la prânz? La ce oră termini programul?

Ea scutură din cap.

— Abia am venit. Lucrez până la sfârşitul după-amiezii, fără întrerupere.

— Este un sistem ingenios, murmură Julian.

— Poftim?

— Mă refer la multiplele tale activităţi. Să faci în fiecare zi o altă meserie este cel mai bun mijloc să nu te plictiseşti. De altfel, şi eu am avut aceeaşi idee ca tine: jonglând cu diferite obiecte în acelaşi timp – la invenţii mă refer – îmi păstrez interesul pentru ceea ce fac.

Lydia zâmbi aproape fără să vrea. Perspicacitatea lui Julian şi asemănarea între ideile şi interesele lor o reconforta. Abia când doamna Koska începu să ştampileze fişele cărţilor pe care el le înapoiase, Lydia îşi aminti că trebuie să afişeze o expresie de indiferenţă suverană.

— Îmi pare rău că nu ţi-ai găsit fericirea, zise ea pe

un ton detaşat. Dar cred că bănuieşti că posibilitatea de a alege este foarte limitată în micile biblioteci din văgăunile astea pierdute…

— Nu fi atât de agresivă, îi tăie vorba Julian pe un ton ferm şi calm care făcu să-i bată inima Lydiei mai tare. De ce nu mă inviţi să iau cina împreună cu familia ta? adăugă el ceva mai blând.

Lydia deschise nervoasă o carte pe care o avea în mână. Îşi drese glasul.

— Vrei să spui că… vrei cu adevărat să vii? întrebă ea neîncrezătoare.

— Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, răspunse el punându-şi mâna peste a ei.

O străbătu un fior plăcut. Îşi muşcă buzele, furioasă pe sine. Credea că reuşise să şi-l alunge pe Julian Fuller din minte! Dar nu, era de ajuns ca el să-i prindă mâna pentru ca…

— Nu sunt sigură că familia mea ar putea să prezinte interes pentru tine, murmură ea retrăgându-şi mâna. Poate că, mai târziu, în cursul săptămânii, am putea ieşi amândoi.

— Linişteşte-te. Dacă mă inviţi, nu voi face nicio aluzie la minunata voastră regiune, care ar putea să nu fie pe placul rudelor tale, îi promise Julian râzând.

Dacă se gândea bine, cina aceasta în familie nu era poate o idee atât de rea, consideră brusc Lydia. O seară petrecută în compania tribului Henley va fi de ajuns cu prisosinţă pentru a-l descuraja pe Julian să înceapă o relaţie – chiar dacă nega faptul că ar avea asemenea intenţii.

— O masă bună şi adevărată nu-ţi va face cu siguranţă rău, zise ea cu o oarecare reţinere.

— Doamna Henley este cea mai bună bucătăreasă din Birchwood, comentă doamna Koska pe un ton vesel.

Lydia şi Julian o priviră, uşor surprinşi, şi ea îşi plecă repede ochii pe registru.

— Vino pe la ora opt, zise Lydia. Şi, dacă aş fi în locul tău, nici nu m-aş gândi să întârzii.

*

* * *

Familia Henley îi arată lui Julian o ospitalitate care o îngrijoră pe Lydia. Doamna Henley era convinsă că toate necazurile fiicei sale vor dispărea de îndată ce aceasta va găsi bărbatul capabil să-i bage minţile în cap. Şi Lydiei nu-i plăcu deloc interesul cu care mama ei îl observa pe seducătorul străin care părea să se intereseze atât de mult de fiica ei.

De fapt, de ce insistase el să fie invitat? Ce urmărea, în fond? Ea remarcă nu fără o oarecare iritare că el părea să se simtă foarte în largul lui în sânul familiei ei, zâmbitor, atent, ascultând cu interes divagaţiile tatălui ei. Fu de asemenea agasată de faptul că voia să afle o mulţime de amănunte despre copilăria ei, îndeosebi despre începuturile ei în pictură.

— Lydia a fost întotdeauna foarte creativă, comentă doamna Henley trecând salatiera în mâinile invitatului său. A început prin a-şi lăsa urmele degetelor peste tot…

— Mamă, te rog, interveni repede Lydia. Nu este cazul să…

— Vă amintiţi de vremea când se ducea în pivniţă şi-şi freca mâinile de sacii cu cărbuni, după care înnegrea tot ce întâlnea prin casă? evocă bunicul ei cu mândrie.

— Chiar şi cearşafurile mele albe! adăugă şi mătuşa Helen. Henry, coboară de acolo imediat! strigă ea către papagalul alb ce se cocoţase în creştetul lui Julian.

— Desenele ei în cărbune erau excelente, declară domnul Henley. Au luat premiul întâi la un ştiu ce expoziţie de la şcoală. Nu avea decât şapte ani, imaginaţi-vă!

Lydia nu-şi mai găsea locul pe scaun. Julian însă, părea încântat. Aruncă o privire mătuşii care, cu celălalt papagal pe umăr, tocmai îl recuperase şi pe cel de pe capul lui, ţinându-l pe braţul întins, şi se întorcea la locul ei cu un mers grijuliu, de parcă era un stâlp telegrafic ambulant salvator al păsărilor.

— De azi-dimineaţă, Henry este foarte agitat, îi şopti ea la ureche lui Julian dând din cap cu gravitate. Din cauza

bunicului Lydiei care a făcut iară să explodeze ceva în pod.

Julian încuviinţă din cap şi-i aruncă Lydiei, aşezată în faţa lui, o privire întrebătoare. Dar ea nu-i dădu nicio explicaţie. Probabil că el se gândea că ea provine dintr-o familie de ciudaţi, şi era foarte bine aşa. Doar voia ca el să păstreze distanţa, nu-i aşa?

— Ce meserie ai, domnule Fuller? Se pare că îţi petreci zilele încuiat în casă, cu nasul lipit de computer.

Lydia se înecă înghiţind o gură de vin. Bunicul ei era renumit pentru „tactul" său. Dar Julian se mulţumi să zâmbească.

— Conduc o mică companie care produce software, răspunse el.

— Soft… cum? Ce-i asta?

— Sunt nişte date pe care le introduci în computer, bunicule, explică domnul Henley.

— Julian este şi inventator, adăugă Lydia, bucuroasă că nu mai este ea subiectul discuţiei.

Dar patriarhul clanului Henley nu păru deloc impresionat de această dezvăluire.

— Computerele… bombăni el. Nu văd cum ar face ele lucrurile mai uşoare. Dimpotrivă, mie mi se pare că nu există altceva asemănător care să-ţi complice viaţa.

O tăcere stânjenitoare se abătu în încăpere. Julian părea să fi vrut să dea un răspuns, apoi renunţă. Era şi el oarecum stânjenit.

Lydia se bucură de această situaţie, cu o plăcere aproape răutăcioasă. Considera într-adevăr că el începuse să se simtă cam prea în largul lui. Această uşoară tensiune o să-l pună la punct. Curând, ea rupse tăcerea cu un căscat sonor.

— Scuzaţi-mă. Nu dorm prea bine de când a trebuit să mă mut de la vilă.

— Apropo de somn, Lydia, ar trebui să-ţi repari ceasul deşteptător. Iată, de două zile, mătuşa Helen încearcă în zadar să te trezească, remarcă tatăl său.

— Bat în uşă, aşa cum mi-ai cerut, zise mătuşa ei.

— Ştiu. Dar mă întorc pe partea cealaltă şi adorm la

loc imediat, oftă Lydia.

— Ar trebui să-l rogi pe Julian să ţi-l repare, zise bunicul. Ei bine, doar este inventator, nu? continuă el văzând că Lydia îl fulgeră cu privirea.

— Bunicul tău are dreptate, Lydia, interveni Julian. Fără îndoială că pot face ceva.

Ea surprinse privirea pe care o schimbară cei doi bărbaţi. Provocarea era lansată. Julian nu avea de ales decât s-o accepte.

Şi în felul acesta, de îndată ce sfârşiră masa, toată familia Henley urcă în camera Lydiei. Julian ceru şi reuşi să obţină un fir de nailon, câteva cârlige şi un metru de panglică. Lydia îl privea fără să înţeleagă, neputincioasă.

El fixă cârligele în diverse puncte ale celor doi pereţi dintre uşă şi pat, apoi agăţă unul din cantele firului de nailon de mânerul uşii înainte de a trece firul prin cârlige. Fixă apoi celălalt capăt de deşteptătorul Lydiei. După aceea, făcu o buclă pe care o agăţă de jaluzea, şi o alta pe care o prinse de cuvertură. Montă în sfârşit un sistem bizar de plumbi de pescuit pe care-i atârnă de birou. Apoi demontă ceasul deşteptător. Cei de faţă îl priveau lucrând, fascinaţi.

— Întotdeauna vă treziţi la ora şapte şi jumătate? o întrebă el pe mătuşa Helen, care încuviinţă. Şi o treziţi pe Lydia la opt fără zece, după ce v-aţi hrănit animalele?

— Exact.

— Perfect, făcu el dând din cap cu un aer mulţumit. Să facem o încercare.

După câteva proteste neconvingătoare, Lydia acceptă să se întindă sub cuverturi. Julian o plasă pe mătuşa Helen pe culoar, chiar în faţa uşii întredeschise. Ceilalţi Henley rămaseră lângă pat făcând ochii mari, ca nişte spectatori uluiţi de cine ştie ce spectacol de avangardă.

— Să presupunem că este ora opt fără unsprezece minute. Deşteptătorul se declanşează.

Acesta începu într-adevăr să sune, şi spectatorii tresăriră.

— Lydia, tu ce faci?

Prinzându-se în joc, ea întinse o mână leneşă şi împinse butonul de oprire a soneriei.

— Foarte bine. Acum este opt fără zece. Mătuşă Helen? strigă Julian.

Trecură câteva secunde, şi în sfârşit bătrâna doamnă îşi strecură capul pe uşă.

— Lydia, copila mea, este timpul să te trezeşti, făcu ea cu o voce uşor cântătoare.

— Mulţumesc. Acum, închideţi uşa.

Ea se supuse, încântată că este una dintre vedetele spectacolului. Faţa ei, roz de emoţie, dispăru în spatele uşii. În clipa aceea, ceasul începu să alunece pe birou, tras de firul care-l lega de mânerul uşii. În acelaşi ritm, jaluzeaua se ridică iar cuvertura o dezvelea încet-încet pe Lydia care tresări, surprinsă. Plumbii mici urcau încet, dirijând drumul ceasului, care se lovi uşor de perete şi se redeclanşă.

— Şi acum, Lydia, ce faci? întrebă Julian.

Ea se ridică şi se duse să oprească ceasul.

— Iată-te acum în faţa ferestrei, jaluzelele sunt ridicate, soarele străluceşte, patul este desfăcut. Mai ai chef să te culci la loc?

Lydia zâmbi admirativ, în timp ce părinţii ei şi bunicul aplaudau cu entuziasm. Mătuşa Helen deschise încetişor uşa şi se aplecă în faţă, curioasă. Julian schiţă o parodie de reverenţă şi, când se îndreptă, privirea lui o întâlni pe a Lydiei.

— Ah, iată un bărbat pe care ar trebui să-l ai mereu la îndemână! exclamă bunicul. Micuţa mea Lydia, să nu cumva să-l laşi să-ţi scape.

— Bunicule, ce…

Dar deja bătrânul trecea în revistă mecanismul improvizat de Julian, şi asculta cu interes explicaţiile.

Seara aceasta nu luase deloc întorsătura pe care o sperase Lydia. Se gândise că familia ei de zăpăciţi o să-l pună pe fugă pe Julian Fuller, şi iată că se purtau cu toţii acum de parcă acesta ar fi făcut parte din familie!

Capitolul 8

— …şi-şi fabrică propriile lui muniţii. Pentru vânătoarea de prepeliţe, de exemplu. Bunicul nu se ocupă de artificii decât în momentele lui de plictiseală.

Julian dădu din cap. Tocmai îşi luase la revedere de la familia Henley, şi Lydia îl conducea până la poartă. Mergeau încet, ca pentru a mai prelungi un pic plăcerea de a fi împreună.

— Îmi place la nebunie familia ta, îi mărturisi el. Mă bucur mult că m-ai invitat la cină.

— Îţi amintesc că te-ai invitat singur, îi replică ea. Dar bine ai făcut. În felul acesta, voi reuşi şi eu în sfârşit să mă scol dimineaţa.

Julian îi zâmbi. În privirea lui era atâta strălucire şi atâta căldură încât Lydia se simţi obligată să-i zâmbească şi ea. Ştia că trebuie să păstreze distanţa. Dar pe măsură ce descoperea multiplele calităţi ale lui Julian Fuller, această reţinere forţată îi era din ce în ce mai dificilă.

— Şi mâine dimineaţă când te vei trezi, cine vei fi? Şoferul de taxi? Barmanul? Sau bibliotecara?

— Voi fi un personaj pe care încă nu l-ai cunoscut, îi răspunse ea râzând. Voi fi îngrijitorul vilei Henley.

— Adevărat? făcu el cu un zâmbet încântat. Vii să ai grijă de mine?

— Nici gând! Vin să-mi îngrijesc grădina. Pentru că m-aş mira să te fi gândit să uzi plantele, sau să tai trandafirii.

— Păi…

— Şi trebuie să verific pompa de apă din fundul grădinii. Se mai strică uneori. Sunt gata să pun pariu că dacă s-ar inunda casă, tu nici măcar n-ai remarca, doar dacă asta ar produce vreun scurtcircuit la computerul tău.

— Fără îndoială că ai dreptate, zise el cu un aer încurcat.

Din nou, Lydia avu un chef nebun să-i dea pe spate şuviţa aceea brună care-i căzuse peste ochi. Îşi înfundă însă cu prudenţă mâinile în buzunare. El avea iarăşi acea expresie uşor confuză pe care ea i-o văzuse de mai multe ori, şi care i se părea atât de seducătoare.

O briză uşoară se juca prin frunzişul ulmilor înalţi. Ajunseseră la poartă, şi Julian o contempla pe Lydia cu o privire strălucitoare, ca şi cum razele lunii coborâseră în ochii lui întunecaţi.

— Vrei să ne plimbăm puţin?

Ea acceptă, şi ieşiră de pe şosea pentru a o lua pe o potecă mărginită de ierburi înalte prin care greierii cântau de mama focului. Se înfioră când el o prinse de braţ ca s-o ajute să sară peste un şanţ care le tăia calea. Fiorul se prelungi mult timp după ce el îi dăduse drumul. Lydia se întrebă dacă Julian Fuller avea aceeaşi putere asupra celorlalte femei pe care le cunoştea. Făcea parte oare dintre bărbaţii care întreţineau mai multe legături, una mai efemeră decât alta? Sau trăia simultan o mulţime de relaţii, fără să privilegieze vreuna? Posibilităţile acestea o necăjeau.

— Cum era ea? întrebă Lydia brusc. Cea cu care… lucrurile n-au mers?

Julian îşi drese glasul. Privirea îi rămase aţintită pe poteca din faţa lor.

— Se numea Joanna. Era o femeie foarte inteligentă, foarte strălucitoare, de asemenea. Am întâlnit-o la universitatea MIT, era analistă de sisteme informatice. Avea o mare forţă de caracter, era o fire independentă… până la un anumit punct. Greşeala ei a fost tocmai aceea de a fi aşteptat prea mult de la mine, explică el cu amărăciune.

— După cum vorbeşti, s-ar zice că tu consideri inimile femeilor ca fiind nişte tirani! îl ironiză Lydia. Ce i-ai făcut deci atât de îngrozitor? Sper să nu fiu indiscretă, se grăbi ea să adauge.

Julian ridică din umeri.

— Cred că era prea tânără ca să înţeleagă situaţia noastră. Eram logodiţi, zise el aruncându-i o privire piezişă Lydiei. Dar Joanna nu era singura pasiune a vieţii mele. Mai era şi computerul *Juno*, şi diverse alte proiecte la care lucram pe vremea aceea.

— Încep să înţeleg, murmură Lydia.

Întâlnirea lor ratată din ajun îi crea o imagine a ceea ce trebuie să fi îndurat biata Joanna.

— Credeam că pot jongla cu aceste multiple activităţi şi cu relaţia noastră, continuă el. Dar s-a dovedit foarte repede că eram un jongler jalnic. Şi era stupid şi nesăbuit s-o pun pe Joanna pe acelaşi plan cu munca mea.

Lydiei i se păru că discerne o notă de suferinţă în glasul lui. Îşi puse cu blândeţe mâna pe braţul lui Julian.

— Nu te considera obligat să-mi spui mai multe, murmură ea. Ştiu cât trebuie să-ţi fie de greu…

— Ceea ce-ţi povestesc s-a petrecut cu mulţi ani în urmă, să ştii. Cred că în prezent ea este fericită. S-a căsătorit cu un informatician din San Diego. Şi asta mi-a servit de lecţie… în orice caz, aşa sper, adăugă el susţinându-i privirea. Încă nu sunt foarte sigur că sunt în stare să trăiesc o poveste de dragoste. În ciuda anilor care s-au scurs. N-am impresia că aş fi progresat în anumite privinţe. Totuşi, un lucru este sigur: dacă vreodată va trebui să iubesc o altă femeie, mă voi dărui în întregime ei, cu toată fiinţa mea. Pentru că ştiu acum că această dăruire de sine este esenţială în viaţa unui cuplu.

Lydia fu frapată de tonul grav al vocii lui, de sinceritatea privirii. Cuvintele pe care el le rostise o emoţionaseră profund. Erau exact cuvintele pe care i-ar fi plăcut să le audă rostite de bărbatul pe care-l iubea…

Dar bineînţeles că nu era îndrăgostită de Julian. În plus, şi el dăduse de înţeles că nu era încă pregătit pentru o nouă relaţie. De ce o întrista oare o asemenea constatare? îşi întoarse privirea şi-şi reluă mersul. Acum, ajunseseră aproape de vilă.

— Povestea mea seamănă un pic cu aceea pe care ai trăit-o cu acel… Martin, nu-i aşa? întrebă el.

— Într-adevăr. Noi nu eram logodiţi, dar vorbiserăm despre căsătorie. Dar totul a rămas în faza de vagi promisiuni, oftă ea. Fără îndoială că şi eu eram poate prea tânără…

Julian izbucni brusc în râs.

— Parcă am fi doi bătrâni care-şi povestesc decepţiile

lor sentimentale, remarcă el.

— Aşa e, încuviinţă Lydia zâmbind. Deşi eu mă simt la fel de tânără. Am impresia că pot să-mi reîncep viaţa de la zero.

— Iată, fără îndoială, de ce-ţi schimbi în fiecare zi personajul, ghici el. Încerci mai multe feluri de viaţă, cu scopul de a descoperi care dintre ele ţi s-ar potrivi mai bine?

— Este un pic adevărat ce spui, recunoscu ea. Şi trebuie să mărturisesc că încă nu m-am hotărât ce să aleg.

Tocmai intraseră pe poteca ce ducea spre vilă. În mod reflex, Lydia întoarse capul spre lac. Julian îi urmări privirea, apoi se uită la ceas.

— Mă tem că încă nu m-am obişnuit cu decalajul orar, zise el. N-am niciun chef să mă culc acum. Ce fac în general oamenii de aici la această oră târzie?

— Răpesc turiştii şi-i taie în bucăţi, răspunse Lydia pe un ton indiferent. Tu ce ai face, dacă ai fi acasă la tine?

— Păi, răspunse Julian încruntându-şi sprâncenele, pe o căldură ca asta, cred că m-aş instala în cada de baie cu o carte bună.

— Adevărat? chicoti ea. Întotdeauna citeşti în baie?

— Întotdeauna. Nu cred că am o singură carte ale cărei pagini să nu fie boţite de vreo cădere întâmplătoare în apă.

— Ei bine, eu cred că mă voi duce să mă scald în lac, declară Lydia. Fără nicio carte.

— Ştiu. Şi fără costum de baie, adăugă Julian.

Ea îl privi făcând ochii mari. El zâmbi uşor vinovat, şi dădu încet din cap. Lydia se făcu stacojie.

— Oh, nu! bâigui ea. Să nu-mi spui că…

— Aseară, am avut o halucinaţie stranie. O viziune foarte fugară, se grăbi el s-o liniştească. Pe când mă întorceam spre fereastră ca să iau un dosar din valiză, mi s-a părut că zăresc o sirenă unduindu-se sub clar de lună. Din păcate, n-am avut timp s-o contemplu prea mult timp. Vorbeam la telefon cu Denverul, şi aveam de adunat coloane întregi de cifre.

— Oh…

— De altfel, acest miraj a avut un efect catastrofal asupra calculelor mele, continuă Julian. Cel de la celălalt capăt al firului nu mai înţelegea nimic. Şi când, în sfârşit, am reuşit să-mi pun în ordine cifrele, Doamna Lacului dispăruse.

— N-ar fi trebuit să mă duc să mă scald, oftă ea. Dar este un obicei pe care mi l-am făcut de la începutul verii.

— Ar fi păcat să renunţi la el, remarcă Julian. Ce ai zice dacă ţi-aş ţine companie?

— Astă-seară? întrebă ea aproape sufocată.

— În costum de baie, fireşte, zise el cu o privire şireată. În afară de asta, poate că este ultima mea şansă ca să mă mai relaxez un pic. S-ar putea ca mâine să trebuiască să plec la Denver.

— Serios?

— Totul este posibil. Aşadar? întrebă el înclinându-şi capul cu o privire aproape rugătoare. Ce zici? Pot să vin cu tine?

*

* * *

Lydia aşteptă pe ponton ca Julian să intre în casă şi să se schimbe, şi abia apoi se dezbrăcă, având grijă totuşi să-şi păstreze desuurile.

Apa era minunată, iar luna, în seara asta, era plină ca un fruct copt. Julian apăru curând, în costum de baie, şi fiorul care o străbătu nu se datora în niciun caz temperaturii apei, chiar dacă ea vru să se convingă de contrariu. Hotărât lucru, natura era nedreaptă, gândi ea, dacă înzestrase acelaşi individ cu creierul lui Einstein şi cu un fizic de Apolo. El plonjă de pe ponton şi reapăru la câţiva metri mai departe, scuturându-şi claia de păr udă.

— Faci sport? îl întrebă ea. Gimnastică de întreţinere, poate?

— Fac tenis. Dar tu?

— Păi… un pic de jogging, şi golf din când în când. Dar un teren de golf este greu de găsit în Manhattan.

— Apa e fantastică! strigă Julian. Cred că voi lua şi eu

obiceiul tău!

Se scufundă din nou şi reapăru la suprafaţă chiar lângă ponton, stropind-o. Ea izbucni în râs şi vru să fugă, dar o mână puternică îi apucă glezna pe sub suprafaţa sclipitoare a lacului. Se zbătu râzând în hohote şi reuşi în sfârşit să se elibereze. Se urmăriră o clipă, şi Lydia savura plăcerea de a împărtăşi aceste jocuri nocturne cu un prieten. Chiar dacă-i plăcea să se scalde singură, îşi dădu seama că această prezenţă amicală îi lipsise toată vara.

Amicală? Trebuia să fie cinstită cu ea însăşi. Candoarea aparentă a jocului lor ascundea o senzualitate pe care ar fi fost ipocrită s-o nege. Când el înotă pe spate încercând s-o prindă, ea resimţi din nou acea tulburare delicioasă ce o cuprinsese de îndată ce el i se alăturase în apă, şi se îndepărtă cam fără tragere de inimă, sperând că el va fi mai rapid decât ea.

Fremăta de dorinţa de a-i simţi din nou buzele pe ale sale, dulci şi senzuale, de a o cuprinde iarăşi în braţele-i puternice, aşa cum o făcuse cu câteva zile în urmă.

— Ţărmul acela, acolo, zise deodată Julian arătând cu braţul spre celălalt mal al lacului. Nu-i aşa că este acela pe care l-ai pictat în tabloul pe care l-am văzut?

Lydia încuviinţă. Cu siguranţă că el avea un spirit de observaţie ascuţit.

— Într-adevăr, răspunse ea. Îmi instalasem şevaletul chiar aici, pe debarcader.

El se afla foarte aproape, şi Lydiei i se păru că simte căldura trupului lui străbătând apa răcoroasă şi răspândindu-se în propriile ei vene. Îşi coborî privirea. Luna lumina dantela albă a sutienului ei şi, cuprinsă de o bruscă pudoare, îşi încruciţă braţele peste piept.

— O să-mi dai voie să-ţi văd şi celelalte tablouri?

— Mă tem că nu prea o să ai ce vedea. De ani de zile, n-am mai pictat nimic serios.

— Nu reuşesc să înţeleg, murmură Julian. Eşti o artistă. Chiar ţi-ai părăsit şi slujba de la revistă pentru că nu te satisfăcea. Atunci, de ce nu te apuci să pictezi?

Din nou, el atinsese un punct sensibil, şi pe buzele

Lydiei veniră câteva răspunsuri caustice. Dar nu voia să fie nedreaptă. Mirarea lui Julian era justificată.

— Nu mi-aş putea câştiga niciodată existenţa cu pictura, răspunse ea pe un ton calm. Este o idee nerealistă. Trebuie să-mi găsesc o carieră mai serioasă.

— O „carieră mai serioasă”? Parcă aş auzi-o pe consiliera de orientare profesională de la liceul meu. Pe vremea aceea, eram cu doi ani înaintea copiilor de vârsta mea, şi inventasem deja câteva jocuri pe calculator. Dar ea mi-a reproşat că nu-mi planific cum trebuie viitorul, că pierd timpul.

— Sunt convinsă că erai un caz absolut excepţional.

— Nu mai mult decât tine, de exemplu. Ai talent, Lydia. Ar trebui să găseşti o modalitate ca să te consacri pasiunii tale.

— Vrei să spui, o modalitate de a muri de foame. Mulţumesc, nu servesc!

— Poate că ar merita mai mult decât să mori de frustrare, îi replică el încet.

Cuvintele acestea avură asupra ei efectul unui pumnal înfipt în inimă. El vedea limpede. De când abandonase pictura, simţea în adâncul sufletului un gol pe care nu reuşise niciodată să-l umple. Îşi plecă privirea. Durerea aceasta insidioasă, această suferinţă împotriva căreia luptase luni de zile, aproape că o sufoca.

— Văd în privirea ta că am dreptate, murmură el. Un norişor de tristeţe ţi-a întunecat albastrul limpede al ochilor.

De bine de rău, ea reuşi să-şi stăpânească lacrimile care ameninţau să se rostogolească pe obraji.

— Tocmai mă gândeam să mai fac o încercare, mărturisi ea. Până ce îmi voi găsi o slujbă adevărată…

— Fă-o, o îndemnă el pe un ton blând dar ferm în acelaşi timp; de ce să te lipseşti de ceea ce îţi place ce mai mult pe lume? Nu ţi-au fost de ajuns atâtea suferinţe şi dezamăgiri? Fă măcar o dată ceea ce-ţi place.

Glasul lui era atât de sincer şi de entuziast încât Lydia reuşi să zâmbească. Abia acum îşi dădea seama că

aştepta de multă vreme această încurajare, acest îndemn, această… dezlegare pe care singură nu şi-ar fi acordat-o.

— Şi o să reuşeşti cumva să-ţi câştigi şi existenţa, continuă Julian. Nimic nu te împiedică să poţi face în acelaşi timp şi o muncă plătită şi pictură, în orice caz până ce vei putea să trăieşti numai din vânzarea pânzelor.

— Fără îndoială că ai dreptate, recunoscu ea. Mă… Mă tem doar că voi fi din nou expusă judecăţii altora.

— Pictează pentru tine, şi nu pentru galeriile care ţi-au refuzat tablourile, sau pentru critici şi pentru toţi cei care au o plăcere răutăcioasă să-i denigreze pe artişti şi munca lor. Crede-mă, Lydia, adăugă el cu un surâs încurajator. Eu mi-am petrecut viaţa înfruntând judecăţile altora. Şi pot să-ţi spun că nu regret pentru nimic în lume.

— Se pare că ştii despre ce este vorba, domnule Fuller, remarcă Lydia pe un ton provocator. Atunci, spune-mi: cum te simţi atunci când faci numai ceea ce-ţi place? Crezi că eşti omul cel mai fericit din lume?

— N-aş putea spune că este chiar aşa, murmură el. În realitate, chiar în clipa asta, trebuie să mărturisesc că sunt un pic cam ipocrit.

— De ce?

— Pentru că nu fac ceea ce mi-aş dori cu adevărat, mărturisi el cu o voce răguşită.

— Adică?

— Asta.

O cuprinse în braţe şi puse stăpânire pe buzele ei. Lydia savură cu plăcere gustul nebănuit al buzelor lui umede şi calde. Tremura de dorinţă, şi-şi strecură degetele prin părul brun de pe pieptul lui ud, răspunzându-i cu înflăcărare la sărut.

Cu o mână înlănţuindu-i talia suplă, cu cealaltă rătăcită în părul ei lung, Julian o strânse la piept, gemând. Îşi plimbă limba pe buzele ce i se ofereau, apoi gustă din nou dulceaţa proaspătă a gurii ei de care părea să nu se mai sature. Lydia se lipi de el, arcuindu-se. Un foc mistuitor îi alerga prin vene.

El îi şopti numele dintr-o suflare, apoi îşi lăsă buzele

să alerge pe gâtul ei sidefiu, până la adâncitura dintre sâni.

— Lydia, şopti el din nou. Ştiu că eu n-ar trebui să…

— Te rog, nu te opri, îl imploră ea cu o şoaptă fierbinte.

Pentru ea, era prea târziu ca să se mai controleze. Ultima tresărire de luciditate dispăru atunci când el îi atinse şoldul şi conturul lin al coapsei. Apoi, mâinile lui alunecară încet pe spate, şi desfăcură închizătoarea sutienului, pe care îl aruncă apoi pe ponton, cu un zâmbet maliţios.

Cu trupul încordat de dorinţă, Lydia simţi privirea arzătoare care-i mângâia sânii descoperiţi, pielea lor albă şi umedă absorbind parcă razele de lună.

Julian îi mângâie cu o încetineală aproape insuportabilă umerii, şi degetele îi alunecară imperceptibil pe sânii tari de dorinţă.

Îi cuprinse în mâinile lui mari, abia atingându-i, şi prinse între degete vârfurile roz şi fremătătoare.

Când buzele lui umede cuprinseră lacome unul din sâni, Lydiei îi scăpă un geamăt de extaz. El îi zgândări uşor vârful tare cu limba, apoi se îndreptă şi-i cuprinse din nou buzele, cu o înflăcărare şi mai mare.

Lydia tremura din tot corpul şi se lipi de el, pierdută de dorinţă. Formele ei se mulau perfect pe trupul lui puternic, pântecele li se lipiră unul de altul, înfierbântate în apa rece a lacului, şi sărutul se transformă într-unul devorator, plin de pasiune…

Dar Julian se îndepărtă brusc, cu o uşoară tresărire care-i trăda regretul de a întrerupe această îmbrăţişare pătimaşă.

Lydia deschise ochii. El îi zâmbi tandru şi o cuprinse din nou în braţe, înainte de a o săruta uşor pe fruntea udă.

— Lydia… Nu vreau să grăbesc lucrurile. Îmi pare rău. Pentru nimic în lume n-aş vrea să te forţez să faci un lucru pe care nu ţi-l doreşti…

Nu şi-l doreşte? Lydiei îi veni să urle de frustrare. Fiecare muşchi al trupului ei era încordat de dorinţă, de

aşteptare. El nu-şi dădea seama de asta?

— N-ar fi drept, continuă el încetişor. Pentru că ştii că eu nu pot să-ţi promit nimic. Nu sunt sigur nici măcar dacă mâine mai sunt aici…

Lydia începea să înţeleagă. Şi solicitudinea lui Julian o impresionă. Oricare alt bărbat ar fi profitat de situaţie, fără să-i pese absolut deloc de consecinţe. Ridică ochii spre el şi-l privi cu o uimire amestecată cu recunoştinţă.

— Julian Fuller, nu cumva eşti ultimul gentleman american?

— Mă rog, răspunse el pe un ton uşor încurcat, fără îndoială că sunt un pic cam demodat. Şi în plus, al naibii de prost, adăugă el mângâind trupul gol al Lydiei cu o privire care-i trăda regretele.

— Chiar te gândeşti să pleci mâine?

— Nu ştiu încă. Astfel de decizii nu depind numai de mine; în general, sunt ultimul care află.

Lydia încuviinţă încet din cap.

— Ai dreptate, fără îndoială, murmură ea. Este mai bine să nu grăbim lucrurile.

— Trebuie totuşi să te avertizez că dacă rămâi aici, în faţa mea, ca o naiadă, s-ar putea să-mi uit bunele intenţii…

Lydia zâmbi şi se urcă în grabă pe ponton. Tremura de frig.

— Ce ai zice să-mi oferi o ceaşcă de cafea fierbinte?

— Cu plăcere. Chiar dacă ar trebui s-o fac numai ca să-ţi văd buzele adorabile recăpătându-şi culoarea obişnuită. Pentru că trebuie să-ţi spun, Lydia, sunt învineţite de frig.

Capitolul 9

— Bună ziua, frumoasele mele, zise Lydia înclinând stropitoarea spre ghivecele cu flori.

Pepiniera lui Pepliński era inundată de soare. Pe măsură ce Lydia stropea nenumăratele plante din seră, mici perle irizate se găţau de frunzele şi petalele multicolore. Era slujba ei de joi dimineaţa, şi fără îndoială cea pe care o prerfera.

Timp de patru ore în fiecare săptămână, i se părea că

trăieşte într-un tablou de Monet sau Degas, într-un curcubeu de nuanţe impresioniste care-i încântau privirea.

Se duse să controleze răsadurile de tomate aflate într-un colţ al serei, şi răsuci o rămurică rebelă în jurul unui arac pe care-l înfipsese în pământ săptămâna trecută.

Clopoţelul de la uşă îi întrerupse activitatea, şi se duse la tejgheaua de la intrare ştergându-şi mâinile de salopeta murdară de pământ.

— Oh, nu! se auzi o voce cunoscută. De data asta, este prea mult.

Lydia ridică ochii şi se trezi în faţa lui Julian care, cu braţele încrucişate pe piept, scutura din cap cu un aer neîncrezător.

— Este cumva vina mea dacă tu mă urmăreşti peste tot? zise ea zâmbind.

— Crede-mă, nu mă aşteptam deloc să te găsesc şi în sera asta. De fapt, nici n-ar fi trebuit să fii aici.

— Să nu-i spui asta domnului Pepliński, protestă ea în glumă. Ar fi foarte supărat dacă aş lipsi.

— Eu sunt cel supărat, chiar furios… Voiam… Voiam să-ţi fac o surpriză.

— adevărat? Ador surprizele.

— Incredibil! repetă Julian sprijinindu-se de tejghea, în faţa ei. Mai ai şi alte activităţi despre care eu încă nu ştiu?

— Doar una, mărturisi ea cu o voce răguşită în timp ce privirea i se pierdea în adâncul ochilor întunecaţi aţintiţi asupra ei. Le dau lecţii de desen şi de pictură unor copii din sat.

— Poate că m-aş putea înscrie şi eu, murmură el pe un ton visător, aplecându-se uşor spre ea.

— Tu nu mai eşti un copil, şi nu eşti din sat, răspunse ea cu o voce blândă, conştientă că el îi urmărea mişcarea buzelor cu mare interes.

Julian se aplecă imperceptibil spre ea, şi Lydia închise ochii şi întredeschise uşor buzele. El o sărută cu o tandreţe infinită, abia atingându-i buzele roz şi calde.

— Bună ziua, Lydia, zise el dintr-o suflare. Nici n-am

apucat să te salut.

— Bună ziua, răspunse ea, uşor dezamăgită de durata scurtă a sărutului.

— Iartă-mă. Iar n-am rezistat ispitei, şopti el. Aşadar, mă aflu aici, adăugă el pe un ton dintr-odată distant, scoţând o punguliţă cu seminţe din buzunarul blugilor, ca să cumpăr un ghiveci şi pământ de flori.

— Nu-mi spune că ai de gând să te lansezi în ale grădinăritului!

— Păi… Este cumva fără voia mea, mărturisi el cu o mutră vinovată. Azi-dimineaţă, am vrut să-ţi stropesc grădina ca să-ţi fac o surpriză. Şi… Nu m-am uitat pe unde pun picioarele…

— Oh! Nu! Ce mi-ai stricat?

— Câteva tulpini de Regina-Nopţii, recunoscu el. Am încercat să le îndrept, dar n-a mai fost nimic de făcut. N-au vrut să stea drepte. Şi atunci, am găsit în bucătărie pliculeţul ăsta cu seminţe…

Lydia nu-şi putu reţine un zâmbet imaginându-şi-l pe Julian luptându-se cu florile rupte.

— Să ştii că sunt nişte plante foarte rezistente, îl linişti ea. Pot foarte bine să-şi revină în câteva zile.

— Eu aş vrea totuşi să semăn câteva, pentru tine. Nu se ştie niciodată, îşi revin, nu-şi revin… Îmi închipui că este de ajuns să pun seminţele astea în pământ, şi să le ud din când în când, nu?

Era greu de crezut că un om care inventase o maşină de citit portativă pentru orbi poate să pună asemenea întrebări. Lydia încuviinţă dând uşor din cap.

— Mă duc să-ţi caut un ghiveci, zise ea.

— Ai de gând să mai treci astăzi pe la vilă?

— Bineînţeles, de îndată ce plec de aici. Îmi termin treaba pe la douăsprezece şi jumătate…

— Perfect. Cred că până atunci termină şi bunicul tău.

— Bunicul?! exclamă Lydia făcând ochii mari.

— A venit să mă ajute să termin de instalat prizele acelea speciale. Nu mi-aş fi imaginat niciodată că o

salopetă poate fi atât de sexy…

— Ei… Mă duc să caut ce-ţi trebuie, bolborosi ea roşind până în vârful urechilor. Vin într-o clipă.

— Lydia…

Ea se opri şi se întoarse. Ce mai voia?

— Eşti liberă astăzi după-amiază?

— Păi… Da, după ce mă voi ocupa de grădină.

— Ţi-ar plăcea să vezi cu ce mă ocup eu?

— Fireşte. Dar cum…

— Atunci, adu-ţi şi nişte haine de schimb. S-ar putea să trebuiască să plecăm foarte repede. Eşti de acord?

— De acord, dar…

— Apropo, ţi-a funcţionat ceasul deşteptător, azi-dimineaţă?

— De minune, răspunse ea grăbindu-se să se ducă după ghiveci şi o pungă de pământ de flori.

Ceea ce nu-i va mărturisi însă niciodată, era cât de greu adormise, după ce se scăldaseră împreună sub lumina lunii.

*

* * *

Lydia se ocupa să taie buruienile din jurul dalelor de ardezie, în spatele vilei, când auzi un zumzet ce părea să vină dinspre lac. Era un zgomot prea puternic ca să fie cel al unei bărci. Se ridică şi-şi duse mâna streaşină la ochi. Bunicul său se aplecase deja pe fereastră, ostenindu-se să vadă cât mai bine.

— Fir-ar să fie! Afurisita aia de maşinărie o să se pună chiar pe lacul nostru!

Lydia zări în sfârşit hidroavionul care se îndrepta direct spre ei. Ce căuta aparatul ăsta pe micul lac Leelanau? Nu cumva…

— Lydia?

Julian tocmai ieşise din vilă, cu o geantă diplomat în mână. Venea spre ea cu un zâmbet ciudat.

— Cred că ai face bine să te schimbi.

— Veri să spui că… Avionul a venit după noi?

— În felul acesta câştigăm timp. Mergem la Chicago.

Ai mai fost acolo?

— Evident, răspunse ea fără să-şi desprindă privirea de aparatul care se aşezase pe lac răspândind două jerbe mari de stropi pe suprafaţa liniştită. Julian, ţi se întâmplă vreodată să faci şi tu lucrurile ca toată lumea?

El o privi îngrijorat.

— Doar nu-ţi este frică să zbori cu avionul? Bun, zise el cum ea scuturase negativ din cap. Ar trebui să te duci să te schimbi.

Lydia se repezi înăuntru, sări peste cutia cu scule a bunicului său care zăcea în mijlocul încăperii, şi se încuie în baie. Îşi puse în grabă rochia roşie pe care şi-o adusese cu ea, îşi pieptănă părul şi-şi retuşă machiajul. Când ieşi, Julian şi bunicul ei o aşteptau la debarcader. O barcă pneumatică le veni în întâmpinare, şi Julian o ajută să se urce. Ea abia avu timp să-i ceară explicaţii asupra acestei plecări precipitate.

— Stăm doar până după-amiază, o linişti el. Trebuie să trec pe la laborator să fac unele verificări. O să te întorci tocmai la timp pentru cină.

Ea nu reuşi să afle mai multe. Se trezi căţărată la bordul hidroavionului de către un tânăr pilot care nu putea să fi avut mai mult de douăzeci de ani. De pe ponton, bunicul ei le făcea semne largi de la revedere cu braţele.

— Nu este cam tânăr pentru a pilota hidroavionul? şopti ea la urechea lui Julian în timp ce îşi puneau centurile de siguranţă în spaţiul strâmt în care se aflau doar patru locuri.

— Nu-ţi face griji. E pilot militar. Şi acum, relaxează-te.

„Relaxează-te”. Ea se cramponă de braţele scaunului în timp ce avionul lua înălţime. Dar încetul cu încetul, spectacolul pe care-l descoperi prin hublou o făcu să uite de frică. De la această înălţime, contururile familiare ale lacului căpătau o cu totul altă splendoare. Suprafaţa albastră lăsă curând locul unei zone de verdeaţă, apoi apăru albastrul mai întunecat al lacului Michigan.

Lydia se obişnui în sfârşit cu uşoarele vibraţii ale

micului aparat. Acceptă chiar şi sandvişul învelit în celofan pe care i-l întinse Julian, împreună cu un pahar mare de ceai rece. Era acum încântată de această escapadă.

Julian era îmbrăcat cu veşnicii lui blugi şi cu o cămaşă bleu cu mânecile suflecate. Părul îi era mai ciufulit ca niciodată. Îşi dădea aşadar la fel de puţină osteneală în privinţa vestimentaţiei chiar şi pentru a se duce la întâlnirile de afaceri? se întrebă Lydia privindu-l pe furiş.

Privirea lui mângâietoare care, din când în când, se oprea asupra ei, făcea ca inima Lydiei să bată mai tare, chiar să se oprească atunci când, din întâmplare, Julian îi atingea braţul sau genunchiul.

— Este vorba despre un mic proiect mai neînsemnat, îi explică acesta în timp ce avionul începea să coboare spre pădurea de zgârie-nori care mărginea lacul. Avem o mică încurcătură. Am pus la punct un anumit tip de microprocesor pe care laboratorul însărcinat cu fabricarea lui în serie nu reuşeşte să-l reproducă corect.

— La ce trebuie acest… microprocesor?

— Am conceput un ordinator care utilizează vibraţiile vocii umane. Pe scurt, tu îi vorbeşti, şi el scrie sau calculează. Nu mai e nevoie să foloseşti tastele.

— Este… incredibil, bâigui Lydia, nemaigăsind superlative. Este adevărată science-fiction.

— Din păcate, încă nu. Prototipurile pe care le-am testat la Denver au funcţionat perfect, dar necazurile încep de îndată ce încercăm să le fabricăm în serie. Dacă nu ruşesc să descopăr cărui fapt se datorează exact această problemă, va trebui să revedem întregul sistem.

Avionul ateriză înainte ca Lydia să mai aibă timp să pună şi alte întrebări. Începea să înţeleagă că importanţa muncii lui Julian depăşea cu mult ceea ce îşi imaginase ea, sau mai degrabă ceea ce el voise să-i dezvăluie.

Cu toate acestea, era departe de a-şi fi imaginat primirea care le fu rezervată atunci când aterizară.

Un şofer în livrea se înclină adânc, ţinând deschisă portiera unei uriaşe limuzine cu geamuri fumurii. Abia se instalară, că telefonul de lângă bancheta din spate începu

să sune. Julian ridică receptorul fără să pară deloc mirat de această sincronizare, şi începu o conversaţie tehnică din care Lydia nu înţelese o iotă.

A doua ei surpriză fu descoperirea laboratorului care lucra pentru „mica întreprindere” a lui Julian. Era vorba despre un imobil cu vreo cincisprezece etaje, numai din oţel şi sticlă, care ocupa o întreagă stradă în plin centrul Chicago-ului. Îi întâmpinară trei bărbaţi în costume sobre, care se purtau cu Julian, în ciuda blugilor lui decoloraţi şi a cămăşii descheiate la gât, cu aceeaşi consideraţie de parcă ar fi fost vorba despre cine ştie ce alteţă regală venită în vizită oficială.

Traversară un hol mare pardosit cu marmură acoperită de trei covoare persane uriaşe, apoi o luară pe un culoar lung acoperit cu mochetă. Tehnicieni în halate albe umblau în sus şi-n jos cu un aer preocupat.

Lydia mergea alături de Julian, din ce în ce mai uluită. Consternarea ei lăsă loc însă curând furiei. De ce îi ascunsese el adevărul? Numai ca s-o uimească? Să nu mai contenească cu admiraţia? Sau dimpotrivă, se aştepta ca ea să primească cu o mutră blazată lămuriri despre un proiect care reprezenta fără îndoială mai multe milioane de dolari?

Pătrunseră într-un atelier de mărimea unui hangar pentru avioane, în care mai multe echipe de oameni cu mâinile înmănuşate manevrau tot soiul de instrumente de oţel.

Lydia rămase mai în urmă, stupefiată de mărimea şi aspectul luxos al instalaţiilor, precum şi de numeroasa mână de lucru care trebăluia la „micul proiect fără importanţă” al lui Julian Fuller.

Ceva mai târziu, i se ceru politicos să aştepte în anticamera unei săli de conferinţe în care intrară câţiva împreună cu însoţitorul ei. Când se deschise uşa, Lydia avu timp să zărească vreo duzină de oameni de afaceri ridicându-se de pe scaune şi înclinându-se în faţa lui Julian, înainte ca uşa să se închidă în urma lui.

O secretară îi oferi cafea şi prăjituri, cu un zâmbet

supus. Lydia îşi plimbă privirea peste afişele care acopereau pereţii, peste fotografiile reprezentând computere fabricate de companie. Observă numele lui *Juno 3.000* despre care îi vorbise Julian cu câteva zile în urmă.

Răsfoind o broşură pe care o luă de pe o măsuţă din faţa ei, îşi dădu seama că societatea *Fullstar* era o firmă extrem de prosperă care furniza materiale informatice în întreaga lume. Când descoperi o fotografie a unei imprimante botezată *Joni*, un ciudat sentiment de gelozie îi înţepă inima. *Juno*, *Joni*... Parcă fosta iubire a lui Julian se numea Joanna?

Ochii îi căzură în sfârşit pe organigrama companiei, tipărită pe ultima pagină, în culori vii. îi scăpă o exclamaţie de surprindere. În vârful piramidei, sub menţiunea de „Preşedinte Director General" citi numele lui... Julian Fuller!

Când acesta reveni, după vreo douăzeci de minute, Lydia remarcă faptul că îngrijorarea care-i întunecase fruntea mai devreme dispăruse. O luă pe Lydia de braţ şi o conduse printr-un alt labirint de coridoare.

— Iartă-mă că te-am lăsat să aştepţi astfel, murmură el. Dar în sfârşit aproape că am terminat.

— De ce atâta agitaţie, Julian? întrebă ea pe un ton uşor tăios. Nu puteau să rezolve problema asta fără tine, sau să aştepte întoarcerea ta?

— Imposibil. Avem nişte termene. Dacă nu le respectăm, pierdem milioane de dolari. Computerul acesta a fost deja comandat de mulţi clienţi din Statele Unite. Unii dintre aceştia pretind ca marfa să le fie livrată la timp.

— Cine, de exemplu?

Julian îşi drese glasul înainte să răspundă:

— Pentagonul, de exemplu...

Aceasta fu lovitura de graţie. Lydia dădu încet din cap şi se feri să mai pună şi alte întrebări, de teamă ca nu cumva să-l audă mărturisindu-i că lucrează şi pentru C.I.A., sau că este vreun multimiliardar din conducerea I.B.M.

Hotărât lucru, nu ştia încă absolut nimic despre Julian Fuller.

Capitolul 10

Amurgul învăluia lacul Leelanau când Lydia şi Julian coborâră pe debarcader. Când ajunseră în faţa vilei, Julian se opri brusc şi o privi pe Lydia cu o expresie îngrijorată.

— N-ai scos un cuvânt tot drumul, remarcă el. Ce s-a mai întâmplat?

— Ce vrei să spui? replică ea, prea puţin dispusă să-i dea vreo explicaţie.

— Simt că eşti supărată, zise el susţinându-i privirea. Regret că am fost reţinuţi atât de mult timp. Speram totuşi ca această mică vizită să ţi se pară interesantă…

— Dar a fost absolut pasionantă, spuse ea pe un ton caustic. Poate că acum poţi să-mi dai câteva detalii?

— Ce ai vrea să ştii? întrebă el cu un aer nevinovat.

— Totul! explodă ea. Zău, Julian, nu crezi că ai fi putut să mă avertizezi? Ştiam că eşti o persoană foarte ocupată, dar de aici până la…

Se întrerupse brusc. Julian părea atât de necăjit şi avea aerul acela înduioşător căruia îi era atât de greu să-i reziste… Dar Lydia era hotărâtă să nu se lase impresionată; în orice caz, nu înainte de a afla mai multe despre misterioasele lui activităţi.

— Mă tem să nu ţi se pară totul prea tehnic, începu el. Pot să-ţi spun despre unele brevete de invenţii…

— Mă voi mulţumi şi cu explicaţii mai generale, îi tăie ea brusc vorba. Pentru început, spune-mi, întreprinderea este a ta?

— Ei bine… Da…

— Presupun deci că eşti miliardar, nu-i aşa?

Julian îşi drese glasul.

— N-am de ce să mă plâng.

— N-ai de ce să te plângi!

— Compania mea trebuie să lanseze în anii următori câteva proiecte care valorează mai multe sute de milioane de dolari, mărturisi el cu un aer stânjenit de parcă ar fi mărturisit cine ştie ce păcat. Oh, Lydia, te rog, nu fi

supărată pe mine.

— Să fiu supărată? repetă ea cu o voce slabă. Julian, tot ceea ce îţi reproşez este că ai făcut atâta mister din asta, în vreme ce eu nu ţi-am ascuns niciun amănunt din viaţa mea. De ce nu mi-ai spus nimic? Nu pot să cred că ai făcut-o din modestie. De ce toate aceste secrete?

— Ei bine, nu voiam să… Oamenii îşi fac întotdeauna tot felul de idei despre cei ca mine. Ştii, eu n-am fost niciodată ca toată lumea. Mă temeam că…

— Te temeai că te voi considera un excentric? continuă ea fraza în locul lui, zâmbindu-i. Julian, chiar dacă ţi-ai da toată silinţa, tu nu vei reuşi niciodată să fii ca toată lumea. Dar ăsta nici pe departe nu este un defect, crede-mă.

— Eşti sinceră? întrebă el ca şi cum nici nu îndrăznea să creadă. Nu te sperie gândul de a avea o relaţie cu un savant zăpăcit?

— Cred că aş putea să mă obişnuiesc, răspunse ea străduindu-se să-şi păstreze aerul serios. Dar aş vrea să-mi explici în ce anume constă munca ta, şi cum ai reuşit să… Julian, remarcă ea brusc, eu nici măcar nu ştiu câţi ani ai.

— Treizeci şi trei. Foarte bine, Lydia, eu am să fac o cafea, şi tu vei putea să-mi pui toate întrebările pe care le doreşti.

Se aşezară cu ceştile lor aburinde în faţa vilei, pe verandă, şi Julian acceptă să-i povestească trecutul lui de copil-minune. Când tatăl său, care preda la Universitatea Columbia din New York, şi mama sa, pianistă, observaseră înclinaţiile copilului lor, acceptaseră ca băiatul să participe la jocurile radiofonice, unde acesta luase toate premiile posibile, uimindu-i pe adulţi cu inteligenţa şi memoria lui extraordinare. La şcoală, sărise peste două clase, apoi intrase la Universitatea M.I.T., una dintre cele mai celebre din Statele Unite, când abia împlinise şaisprezece ani. Pe vremea aceea pusese deja la punct un program de ordinator; cu banii obţinuţi pe acest brevet putuse să-şi finanţeze studiile.

Julian îi povesti Lydiei despre multiplele lui reuşite

profesionale, de la prima companie de informatică pe care o crease la douăzeci şi doi de ani, până la punerea la punct a acestui computer pentru nevăzători, o invenţie pe care i-o inspirase cecitatea parţială a tatălui său.

— Bănuiesc că tu niciodată n-ai jucat mingea cu copiii din cartierul tău, spuse Lydia.

— Din păcate, aşa este, recunoscu el ridicând din umeri. Toată viaţa am fost în acelaşi timp înaintea sau în urma celorlalţi. Stăpâneam la perfecţie algebra când copiii din clasa mea abia învăţau tabla înmulţirii, dar, mai târziu, eram prea tânăr ca să şofez atunci când ei ieşeau sâmbătă seara în oraş. Eram avansat din punct de vedere şcolar, dar fetele din clasa mea, fireşte mai mari decât mine, şi întotdeauna cu mai bine de un cap mai înalte, ar fi pufnit în râs dacă le-aş fi propus să mergem la cinematograf. De altfel, cred că nici nu mi-ar fi trecut prin minte.

Lydia nu se putu abţine să se gândească la faptul că ele cu siguranţă îl găseau adorabil.

— Ştii, remarcă ea, într-un anume fel, am întâmpinat aceleaşi dificultăţi ca şi tine când toate colegele mele de clasă nu vorbeau decât despre întâlnirile lor cu prietenii. Întotdeauna m-am simţit exclusă din lumea lor.

— Lumea mea era făcută doar din manuale, din material electronic şi maşini de calculat, recunoscu Julian.

— Este într-adevăr o lume solitară.

— Nu chiar atât pe cât crezi. Iar eu aveam întotdeauna atâtea de făcut încât niciodată n-aveam timp să privesc în urmă, zise el cu o voce ciudat de calmă.

— Dar viaţa ta trebuie să fi fost pasionantă, nu?

Julian ridică din umeri.

— Mi se întâmplă din când în când să regret că n-am un program mai decent care să-mi permită să pot… merge la pescuit, de exemplu, zise el făcând cu ochiul. Trebuie să-ţi mărturisesc că vacanţa asta este pentru mine o experienţă ciudată. Nu pot să mă abţin să mă gândesc că dacă nu mă aflu la slujbă în fiecare clipă, proiectele mele se vor prăbuşi.

— Haide, Julian, murmură Lydia cu un zâmbet

tandru, trebuie să-ţi acorzi şi dreptul la viaţă. De altfel, aminteşte-ţi: ai fost la pescuit, şi cu toate astea pământul a continuat să se învârtească.

— Ai dreptate. Chiar am petrecut nişte clipe minunate. Mulţumită ţie, adăugă el mângâindu-i uşor obrazul.

Ea ridică privirea şi-i întâlni ochii pătrunzători aţintiţi asupra ei.

— Crezi că ai avut o zi suficient de productivă? întrebă ea dintr-o suflare. Îţi permiţi puţină relaxare?

— Laboratorul trebuie să mă sune mâine dimineaţă ca să-mi anunţe rezultatele testelor. Până atunci, n-am nimic de făcut.

— Perfect. Atunci, eşti iar în vacanţă, Julian Fuller!

— La ordinele dumneavoastră, generale! pufni în râs Julian, schiţând un salut milităresc. Ai ceva propuneri? Tu ce ai face ca să te relaxezi după o zi plină?

— Ei bine… Cred că m-aş uita la un film vechi şi bun la televizor, zise ea. Dar tu?

— Eu… Păi… Singurle ecrane pe care le ştiu sunt cele ale calculatoarelor, recunoscu el.

— Ştiu că astă-seară se dă un film clasic, *Casablanca*. Am putea să-l vedem pe televizorul cel vechi alb-negru aflat în vilă. Este unul din filmele mele preferate, chiar dacă l-am văzut de sute de ori. Presupun că şi tu… NU? Vrei să spui că n-ai văzut niciodată *Casablanca*?! exclamă ea văzându-l că el scutură din cap.

— Ştiu doar că în el joacă Humphrey Bogart, zise Julian. Atâta tot.

— Dumnezeule, murmură Lydia. Nu-mi vine să cred! Foarte bine, Julian Fuller. O să-ţi oferim o seară liniştită a unor oameni obişnuiţi.

Intrară în vilă şi Julian aşeză televizorul în faţa canapelei în timp ce Lydia desfăcu o sticlă de vin roşu cumpărat întâmplător la începutul verii. îi puse şi alte întrebări despre copilăria lui, în Manhattan, şi interveni în povestirea lui cu câteva întâmplări personale.

Julian o asculta la rândul lui cu interes. Se amuzară

evocând unele aspecte asemănătoare ale adolescenţei lor solitare.

Când se aşezară în sfârşit în faţa primelor imagini din *Casablanca*, Lydia îşi dădu seama că se simţea foarte în largul ei cu Julian, mai mult decât şi-ar fi închipuit. El era inteligent, atent, şi glumele lui neaşteptate îi provocară de mai multe ori hohote de râs. Căldura blândă a vinului, briza uşoară ce venea să le mângâie obrajii prin uşa lăsată deschisă, privirea tandră a lui Julian o cufundară pe Lydia într-o dulce euforie căreia i se abandonă cu plăcere. Nu se miră atunci când el îşi trecu braţul pe după talia ei. La fel, i se păru absolut firesc să-şi pună capul pe umărul lui. Astfel lipiţi unul de altul, se lăsară conduşi în decorul exotic din Casablanca, acest oraş de umbre albe şi negre de la porţile deşertului, unde Humphrey Bogart urma să-şi găsească iubirea vieţii lui…

Capitolul 11

Ingrid Bergman şi Humphrey Bogart, care împărtăşeau o dragoste imposibilă, tocmai se despărţiseră pentru totdeauna. În timp ce muzica se amplifica, Bogart şi Claude Rains se îndepărtau printr-o ceaţă deasă ce învăluia aeroportul din Casablanca. Lydia oftă, emoţionată. Îl privi pe Julian, zâmbind, apoi îşi întoarse repede capul când observă că obrajii ei erau încă umezi de lacrimi.

— A fost minunat, murmură Julian, înainte de a se apleca spre ea, cu un aer îngrijorat. Lydia, ce este? Plângi?

— Oh, sunt îngrozitor de sentimentală, se scuză ea ştergându-şi ochii. Cunosc acest film pe dinafară, dar nu mă pot abţine, întotdeauna plâng la sfârşit.

Julian îi zâmbi tandru, şi îi întinse batista lui.

— Cred că-ţi par ridicolă, bolborosi ea ştergându-şi nasul.

— Nicidecum, protestă Julian scuturând din cap. De altfel, trebuie să-ţi fac o confidenţă: ultima oară când am pus picioarele într-o sală de cinema a fost ca să văd *West Side*

Story. Cred că aveam vreo paisprezece ani, şi reuşisem s-o conving pe Judy Wernamaker, o liceană mai în

vârstă decât mine, de care eram teribil de îndrăgostit, să mă însoţească. Era prima oară când ieşeam cu o fată, explică el în timp ce îi umplea din nou paharul Lydiei. Crede-mă, făceam tot posibilul s-o uimesc, să-i demonstrez că eram deja bărbat, un adevărat dur.

În timp ce el se aplecă să stingă televizorul, Lydia şi-l imagina pe micuţul Julian Fuller, cu părul lui ciufulit, străduindu-se să cucerească vreo adolescentă experimentată. Imaginea aceasta o făcu să zâmbească.

— Când, la sfârşit, Tony este ucis, şi Maria plânge deasupra trupului lui, toţi spectatorii din sală plângeau cu şuvoaie de lacrimi, inclusiv eu. Dar după cum ştii, un băiat n-are voie să plângă, remarcă el pe un ton grav. Drept care, eu făceam tot felul de grimase, de strâmbături ca să-mi reţin lacrimile, şi mi-am şters repede ochii înainte să se aprindă lumina. Tocmai atunci, Judy Wernamaker şi-a întors spre mine faţa şiroind de lacrimi, şi m-a fulgerat cu privirea. „N-ai nici pic de inimă?” mi-a zis ea. „Cum poţi să nu plângi la o scenă atât de sfâşietoare?” Niciodată nu mi-a iertat asta.

Lydia izbucni în râs, apoi sorbi câteva înghiţituri de vin, privindu-l prin sticla paharului. Acum înţelegea ceea ce Julian, copilul-minune, fusese obligat să îndure. Acest permanent decalaj între maturitatea lui intelectuală şi maturitatea afectivă era fără îndoială la originea rezervei pe care ea o remarcase de mai multe ori, şi pe care nu putuse să şi-o explice până acum. De foarte tânăr, Julian Fuller trebuise să înveţe să-şi ascundă sentimentele.

— Nu este uşor să-ţi refulezi emoţiile, murmură ea îngândurată. Îmi amintesc de dificultăţile pe care le-am întâmpinat când am sosit la New York. Este un oraş în care e cu neputinţă să arăţi că eşti vulnerabil.

— Presupun că aici lucrurile trebuie să fie cu totul altfel, remarcă Julian. Ştii, e ciudat: începe să-mi placă regiunea asta. Cred chiar că o să-mi lipsească după ce voi pleca.

Lydia avu dintr-odată o strângere de inimă. Fuseseră de ajuns doar câteva zile ca să se obişnuiască cu prezenţa

lui Julian, şi acum gândul că el nu va mai fi aici o îngrozea.

— Ştii cumva când pleci? întrebă ea pe un ton îngrijorat.

— Încă nu. Şi trebuie să recunosc că nu prea-mi mai doresc atât de tare să plec, zise el cu o voce răguşită, aplecându-se uşor spre ea.

Fără s-o piardă din ochii pătrunzători, îi atinse uşor obrazul cu un gest tandru şi-i dădu după ureche o şuviţă rebelă. Lydia se înfioră simţindu-i atingerea ca o adiere. Dorinţa pe care şi-o stăpânea cu greu de câteva ore, reizbucni brusc. Julian rămase nemişcat, privind-o întrebător. În ochii ei strălucitori, în respiraţia accelerată, el găsi răspunsul aşteptat. Îi cuprinse cu gingăşie buzele.

— Lydia, murmură el ridicând puţin capul. Mă doreşti la fel de mult… pe cât te doresc eu?

Lydia nu mai fu în stare să-şi stăpânească dorinţa. De acum, prudenţa de care ea se hotărâse să dea dovadă în privinţa lui Julian i se părea derizorie. Importantă era doar clipa prezentă, şi avalanşa de emoţii care o asaltau.

— Da, spuse ea dintr-o răsuflare. Julian, te doresc atât de mult…

El îşi aplecă din nou capul, şi presără o mulţime de sărutări pe pleoapele ei închise. îi mângâie tandru pielea fină a gâtului şi, din nou, degetele îi încremeniră brusc, şovăind să-şi mai continue drumul.

Lydia ar fi vrut să-i spună că este pregătită să-l iubească, să facă dragoste, că puţin îi păsa acum de consecinţele pe care le-ar fi putut avea această clipă magică.

— Julian, te rog… Nu-ţi fie teamă…

El îi cuprinse cu duioşie faţa în palme, şi o obligă să ridice capul.

— Să nu-mi fie teamă? repetă el scrutând-o cu privirea. Să nu-mi fie teamă, când eu sunt nebun după tine? Lydia, ştii cât de mult te iubesc?

Ea nu-i răspunse, şi-şi închise ochii. Iubirea era un cuvânt la care nu vrusese să se mai gândească până acum. Dar îi recunoştea simptomele, ştia că de acum era inutil

să-şi mai ascundă această certitudine.

— Şi eu te iubesc, Julian.

El se aplecă spre ea, cu privirea plină de un amestec de uimire şi încântare. Buzele li se contopiră, de data asta cu febrilitate. Julian îşi pierdu degetele prin părul ei lung, iar Lydia, arzând de dorinţă, se lipi strâns de el. Sărutul lor deveni şi mai pătimaş.

— Lydia, murmură Julian. Te doresc din clipa în care te-am văzut…

O strânse în braţe şi-şi alunecă buzele umede şi calde până spre adâncitura gâtului. Apoi se îndepărtă ca s-o poată ajuta pe Lydia să se întindă pe canapea. Începu să-i desfacă unul câte unul nasturii rochiei, marcând fiecare gest cu sărutări fierbinţi pe pielea ce se dezvăluia încetul cu încetul.

Lydia era mistuită de o dorinţă intensă care-i cuprinsese tot corpul. Degetele ei nerăbdătoare desfăcură cureaua lui Julian, în timp ce el făcea să-i alunece rochia peste umerii aurii.

Se dezbrăcară unul pe altul cu o grabă febrilă şi hainele lor ajunseră într-o grămăjoară pe pardoseala încăperii.

— Lydia… murmură Julian mângâind cu o privire strălucitoare trupul ei gol. Lydia, eşti atât de frumoasă…

Ea contemplă la rândul ei superba nuditate a bărbatului aplecat asupra ei, torsul lui larg şi musculos, pântecul arzând de dorinţă. Cu un fior de nerăbdare, îl trase spre ea.

Julian îi mângâie încet contururile line ale sânilor, şi Lydia suspină de plăcere când el îi cuprinse în palme sânul fraged şi fremătător, apoi îi mângâie cu degetul vârful roz şi tare. Curând, buzele lui umede cuprinseră lacome sânul întărit de excitaţie, şi-l muşcă uşor. Un fior prelung o străbătu pe Lydia, care se arcui spre el rătăcindu-şi degetele prin părul lui ciufulit. El îi mângâie cu buzele pieptul, alunecând încet pe pielea mătăsoasă şi caldă a pântecului, cuprinzându-i coapsele cu mâinile lui puternice.

Lydia gemu profund de o plăcere nemaiîntâlnită până acum. Îl îmbrăţişă strâns pe Julian, apoi îi acoperi trupul cu sărutări şi mângâieri fierbinţi, făcându-l să simtă şi el plăcerea pe care i-o dăruise ei. Gemu la rândul lui, îmbătat de atâta pasiune.

Trupurile li se contopiră, cu o tresărire de voluptate. Nu mai erau decât o singură fiinţă, unduindu-se în acelaşi ritm senzual, inimile lor pulsând la fel, şi împreună, cu un strigăt de fericire, trecură pragul spre paradis.

Capitolul 12

— Lydia?

— Mmm?

— Este imposibil să fii mai fericit, nu?

— Aşa e, oftă ea.

— Şi totuşi, mă supără un lucru!

— Da?

— N-aş vrea ca această clipă să se oprească aici.

— De ce s-ar opri aici? zise ea cu o voce visătoare.

— Poate că ai dreptate, murmură Julian. O să mai vedem…

— Da, o să mai vedem…

Lydia se abandonă din nou senzaţiei voluptuoase a trupurilor lor înlănţuite în noaptea caldă de vară.

— Lydia?

— Mmm…

— Mă mai preocupă ceva.

— Ce?

— Nu mai văd malul.

Lydia îşi dezlipi cu părere de rău capul de pe pieptul lui Julian, şi-şi plimbă o privire somnoroasă peste suprafaţa liniştită a lacului care-i înconjura.

— Totul este în regulă, şopti ea ghemuindu-se din nou la pieptul lui.

Rămaseră mult timp unul în braţele celuilalt pe canapeaua îngustă din sufragerie, apoi Julian, care prinsese gustul ritualului Lydiei de a se scălda noaptea, propuse să facă o baie în lac. Se jucară în apă ca doi copii şi, rupţi de oboseală, se urcară în barcă şi se lăsară în voia

curentului slab al apei.

Înlănţuiţi, departe de lume, aţipiră. Apoi, Julian îi arătă Lydiei cerul înstelat, şi-i spuse numele stelelor, distanţa la care se aflau de ele. Ea îl asculta, vrăjită, şi Julian îi mângâia trupul gol; apa clipocea încet, lovindu-se de pereţii bărcii.

Mângâierile lor deveniră din ce în ce mai înfierbântate, şi făcură din nou dragoste, cu o pasiune atât de mare încât barca se răsturnă…

Atunci, înotară şi se jucară iar, stropindu-se cu apă, în hohote de râs, după care urcară din nou în barcă, gâfâind, istoviţi, fericiţi.

Câte ore trecuseră de când plecaseră de la vilă? Lydia plutea într-o stare de semiconştienţă întretăiată de vise delicioase… Orizontul se colora într-un albastru foarte deschis şi ei i se părea că aude voci îndepărtate, sirene, fără îndoială, care o chemau încetişor…

— Lydia Henley, eşti chiar tu?

Ea deschise brusc ochii, inima bătându-i cu putere. Julian, care era întins aproape sub ea, tresări şi el. Lydia îşi dădu capul pe spate şi scrută cu privirea podeţul de unde se auzea vocea. Văzu, de jos în sus, un chip familiar care o privea cu un aer indignat.

— Domnişoară Henley, zău aşa…

Nu, nu era un vis, ci un adevărat coşmar! Sirena nu era altcineva decât Andy Kolker, unul dintre jandarmii din Birchwood. Silueta îmbrăcată în bleumarin dispăru deodată din câmpul ei vizual, nu din alt motiv ci pentru că Julian se ridicase în faţa ei.

— Bună ziua, domnule agent.

— Bună ziua, răspunse Kolker pe un ton glacial. N-am avut onoarea să vă cunosc.

— Sunt Julian Fuller, locatarul vilei familiei Henley.

— Ah, da. Înţeleg.

Lydia îşi muşcă buzele, în culmea umilinţei. Ar fi vrut ca apele lacului să se despice sub barcă şi s-o înghită pentru totdeauna. Aruncând o privire peste umărul lui Julian, observă că fuseseră aduşi de curent spre mal, în

locul unde râul care traversa Birchwood-ul se vărsa în lacul Leelanau trecând pe sub un podeţ de lemn.

— Domnule Fuller, nu ştiu ce faceţi dumneavoastră aici cu domnişoara Henley… Lydia, dumneata eşti, nu-i aşa?

— Da, recunoscu ea, cu o voce slabă.

— Nu ştiu ce mă reţine să vă întocmesc un proces verbal, continuă Kolker încrucişându-şi braţele cu un aer ameninţător peste burta-i rotunjoară. Avem legi care condamnă atentatul la pudoare, să ştiţi. Dar de data asta am să închid ochii, din respect pentru Ely. Ely este mama Lydiei, tinere.

— Vă sunt foarte recunoscător, domnule, zise Julian.

— Aţi face bine s-o ştergeţi de aici mai înainte ca întreg Birchwood-ul să vă vadă în ţinuta asta, adăugă jandarmul.

— Încă o dată, vă mulţumesc, zise Julian, manevrând ambarcaţiunea şi străduindu-se s-o ascundă pe Lydia de ochii lui Kolker.

— Lydia, strigă acesta, încearcă să nu-ţi faci de ruşine părinţii. Pe curând, ne vedem la un grătar!

— La revedere, şi mulţumesc, bâigui ea.

Când se depărtară de mai la o distanţă rezonabilă, Lydia îndrăzni în sfârşit să se ridice. Încă mai tremura uşor de stânjeneală. Julian izbucni în râs.

— A fost mai degrabă simpatic, comentă el.

— Este un vechi prieten de familie, îi explică Lydia cufundându-şi mâinile în apa rece ca să vâslească împreună cu Julian, pentru că vâslele le lăsaseră pe ponton.

— Sper să fie discret.

— Nu m-aş baza prea mult pe asta, răspunse ea cu o grimasă. Mă tem mai degrabă că o să fim pe pagina întâi a ziarului local.

— Oh, nu…

Când ajunseră în sfârşit la debarcader, cerul se colora în roz. Slavă Domnului, nu se zărea nimeni prin preajmă. Lydia îşi întinse braţele obosite de această

repriză de canotaj improvizat. Murea de foame.

— Julian, sper că ai în casă ceva din care să prepari un mic dejun copios, zise ea în timp ce el o ajuta să urce pe ponton.

— În ceea ce mă priveşte, sper că nu va trebui să mai înfruntăm situaţii atât de stânjenitoare, îi replică el râzând, înainte de a o săruta pe obrazul ud.

Îi cuprinse apoi buzele cu tandreţe, după care sărutul lor deveni mai înflăcărat. Lydia se înfioră de dorinţă. Era descumpănită de forţa emoţiilor pe care el ştia să i le trezească de îndată ce o atingea.

— Julian, te rog… mor de foame, să ştii, murmură ea în timp ce el îşi plimba uşor limba pe buzele ei dulci.

— Şi eu… Mi-e foame de tine, răspunse el cu un murmur lacom, punând stăpânire pe buzele ei.

— Julian… Vrei să provoci un nou scandal? Putem fi văzuţi! S-a luminat de-a binelea.

El se depărtă în sfârşit privind în jurul lui, de parcă abia acum îşi dădea seama de goliciunea lor, în lumina crudă a zorilor, care inunda pontonul.

— Foarte bine, zise el cu părere de rău. Hai să mâncăm.

O luă de mână şi o conduse spre casă. Poteca era mărginită de flori şi de arbuşti luxurianţi ale căror miresme subtile se răspândeau sub primele raze de soare. Lydia se simţea precum Eva în grădina Raiului.

— Despre ce grătar vorbea Kolker? întrebă Julian.

— E vorba despre o mare petrecere pe care o organizează oamenii din Birchwood ca să sărbătorească Ziua Muncii. Coincide cu plecarea turiştilor.

— Trebuie să fie amuzant, remarcă el. Crezi că aş putea participa şi eu? Pentru că, Lydia, zise el pe un ton grav dintr-odată, întorcându-se spre ea tocmai când ajunseseră pe treptele de la intrare, eu nu mai am deloc chef să plec de aici.

O privi cu ochii lui scânteietori, şi Lydia îi adresă un zâmbet radios.

— Cu atât mai bine. Pentru că eu n-am de gând să te

las să pleci.

Capitolul 13

Toate trei, Lydia, Julie Wendkos şi Nan O'Bryne, trebuiră să pună mâna ca să transporte uriaşa salatieră de lemn la masa de picnic. Nan se ocupa mai ales să croiască drumul până acolo. Pe parcurs, mâini pofticioase ciuguleau bucăţelele de morcovi, ridichi sau lăptuci. Copiii neastâmpăraţi se alergau prin jurul lor. Animaţia era atât de mare încât sarcina lor simplă devenea o adevărată cursă cu obstacole.

Masa se prăbuşea sub greutatea altor bunătăţi şi ele avură mult de furcă până ce reuşiră să-i facă loc şi castronului lor.

Ceva mai departe, se săpase o groapă unde se rumenea pe rotisor un bou întreg. Dinspre estrada amplasată la liziera pădurii se auzeau acordurile orchestrei lui Jason Polhamus, *Blue Ball Busters*, cea mai bună orchestră locală, care cânta cu frenezie, în ciuda căldurii copleşitoare.

Ici-colo, câteva perechi dansau, alţii se mulţumeau să ţină ritmul din picioare sau dând din cap. Unii dintre ei, adolescenţi în cea mai mare parte, agăţau în treacăt parteneri improvizaţi, prieteni sau oameni mai în vârstă, pe care-i făceau să se învârtească în hohote de râs.

Lydia se strecură printre două perechi vesele şi-l căută cu privirea pe Julian. Acesta se lăsase antrenat de tatăl şi bunicul ei la tradiţionalul turneu de golf pe care localitatea Birchwood îl organiza în fiecare an cu ocazia Zilei Muncii. Manifestarea „sportivă", care nu era altceva decât un pretext pentru a bea cantităţi astronomice de bere demolând într-o veselie terenul de golf, trebuie să se fi terminat.

Lydia îl zări în sfârşit pe tatăl său în compania căpitanului de pompieri şi a lui Larry, proprietarul magazinului de articole de pescuit. Cei trei bărbaţi aşezau o masă sub un ulm uriaş. Lydia se strecură până la ei prin mulţimea compactă. Larry scosese cărţile, şi ea îşi dădu seama că se pregătea o partidă lungă de pocher.

— Ia te uită, delicioasa zână a lacului, zise ironic căpitanul pompierilor.

— Nu vreau să mai aud vorbindu-se de povestea asta, zise domnul Henley sărutându-şi fiica.

Vestea escapadei ei cu Julian se răspândise cu o viteză uimitoare printre oamenii din Birchwood, şi Lydia trebuise să înfrunte o mulţime de ironii, de la începutul după-amiezii. Dar se consola cu gândul că micile ei incidente cu ordinea publică vor fi eclipsate de o mulţime de alte scandaluri, înainte de sfârşitul petrecerii.

Sărbătoarea anuală era într-adevăr prilejul când izbucneau certuri ancestrale, sau când iubiri neîngăduite se consumau, şi când acte de vandalism dintre cele mai violente se întâmplau sub acoperirea veseliei şi a bunei dispoziţii. Vara trecută, de exemplu, gemenii Tanner s-au amuzat atât de bine încât au reuşit să expedieze Ford-ul tatălui lor pe fundul lacului. Şi, judecând după animaţia care domnea deja în luminiş, sărbătoarea din acest an va fi la fel de tumultuoasă ca şi precedentele.

— Unde l-ai lăsat pe Julian? întrebă Lydia ciufulindu-i părul tatălui său. El n-a venit aici?

— Nu cred că întârzie prea mult, îi răspunse domnul Henley. Unde sunt jetoanele?

Se mai aduseră câteva scaune pliante în jurul mesei. Lydia ştia că, în câteva minute, va fi imposibil să mai scoţi vreun cuvânt de la jucători. De obicei, partida devenea serioasă chiar înainte de sfârşitul după-amiezii. În cursul unei astfel de partide maraton, vecinul familiei Henley îşi pierduse în aceeaşi noapte cămaşa, tractorul, şi un cal.

— Nu-l văd, insistă Lydia pe un ton nerăbdător. Sper că nu l-aţi abandonat pe terenul de golf!

— Nu, nici gând, protestă tatăl ei.

— Avea o întâlnire galantă, o tachină Larry în timp ce-şi stivuia jetoanele roşii în faţa lui.

— Nu-l asculta, zise domnul Henley. Mi se pare că trebuia să dea un telefon, sau ceva de genul ăsta.

— Ar trebui să facem puţin loc pe masă ca să aducem un butoi cu bere, interveni un alt bărbat, şi Lydia plecă

exasperată.

Ar fi savurat mai bine plăcerile petrecerii dacă ar fi fost şi Julian lângă ea. Constatarea asta o sperie. Fără el se simţea oare deja pierdută, când îl cunoştea de fapt doar de câteva zile? Şi mai ales, după ce-i trebuiseră câteva luni lungi pentru a-şi regăsi autonomia şi independenţa?

Nu, era ridicol. Putea foarte bine să se lipsească de prezenţa lui. Dar dacă, într-o asemenea seară, avea tupeul să se încuie în casă cu telefonul şi computerul lui…

Pierdută în gândurile ei, Lydia îi observa cu o privire distrată pe cei doi bărbaţi care începuseră să taie felii din boul rumenit, când două mâini îi cuprinseră mijlocul şi o ridicară în aer.

— Julian! exclamă ea întorcându-se cu un zâmbet încântat.

El o trase spre sine şi o sărută tandru.

— Îmi pare rău că am întârziat, murmură el mângâind-o cu privirea.

Lydia îi savura parfumul viril care-i trezea în memorie delicioase amintiri ale îmbrăţişărilor lor de noaptea trecută. El nu se bărbierise, părul îi era mai ciufulit ca niciodată, şi pielea i se colorase cu un bronz auriu. Ochii îi scânteiau cu sclipiri radioase.

— Pari foarte fericit, observă ea în timp ce el îi mângâia obrajii, cu buzele calde.

— Chiar sunt. Am făcut un mare pas înainte. Compoziţia chimică a învelişului microprocesoarelor… Dar te scutesc de asemenea detalii, zise el scuturând din cap cu un zâmbet vinovat.

— Credeam că buna ta dispoziţie se datorează prezenţei mele, îi replică Lydia cu o expresie poznaşă.

— Chiar aşa este! protestă el. Laboratorul poate să facă de acum singur toate testele. Până în zori, sunt numai al tău, dragostea mea, zise el cu o voce seducătoare, făcându-i maliţios cu ochiul.

Hohotele lor de râs fură acoperite de acordurile chitarelor electrice care începeau o nouă melodie într-un ritm frenetic.

— Cum a decurs turneul acela de golf? urlă Lydia la urechea lui Julian.

El o luă de mână şi o conduse prin mulţime spre proţapul în care se frigea boul, şi unde se putea să vorbeşti la un volum mai rezonabil.

— Nu sunt expert în golf, dar mi se pare totuşi că adevăratele reguli n-au fost respectate.

— Vrei să spui că nu este normal să te urmăreşti cu maşinuţele, sau să dai în cap cu crosele, sau să distrugi gazonul? ghici Lydia.

— Cam aşa ceva, încuviinţă Julian râzând.

Îşi ocupară locurile la coada care se formase în faţa grătarului, şi Lydia îl prezentă pe Julian prietenilor ei din Birchwood care-l întâmpinară cu cuvinte călduroase. Marge, centralista micii companii de taxiuri, îi aruncă Lydiei o privire plină de subînţelesuri.

Îşi umplură farfuriile cu felii mari de carne friptă, salată şi porumb fiert, şi-şi croiră drum până la pădure unde se aşezaseră şi alte perechi să mănânce, în lumina difuză a amurgului. Găsiră un colţ izolat, acoperit cu muşchi moale şi se aşezară pe jos, turceşte.

— Numai ţie îţi datorez rezolvarea problemei aceleia cu microprocesorul, să ştii, declară Julian punându-şi farfuria pe picioarele încrucişate. M-ai făcut să mă aflu într-o stare de spirit diferită, mai receptivă. Şi soluţia mi-a răsărit în minte, limpede, evidentă, exact azi după-amiază când jucam golf cu bunicul tău. Fără îndoială că ar trebui să te angajez cu un contract de exclusivitate, adăugă el făcându-i maliţios cu ochiul şi prinzând-o de mână.

Îi sărută tandru încheietura mâinii, şi Lydia se înfioră la această plăcută senzaţie.

— Nici vorbă, murmură ea pe un ton pe care-l voia nepăsător. În prezent nu lucrez decât sezonier.

— O să mai vedem noi…

Lydia, emoţionată, se întrebă ce sens ar putea să dea cuvintelor lui Julian. O invita cumva să se mute împreună cu el? Nu, era ridicol să interpreteze astfel vorbele lui. Cum ar fi putut să-şi închipuie un viitor împreună?

Era mai bine ca, deocamdată, să aprecieze fiecare clipă pe care şi-o petrecea în compania lui, fiecare din acele momente minunate pe care le va păstra mereu în amintirile ei…

Orchestra începu să cânte, şi Julian o conduse pe Lydia până în luminiş unde şi alte perechi înlănţuite dansau în acordurile languroase ale chitarelor. Ea se ghemui în braţele lui protectoare şi se lăsă vrăjită de muzică.

— Dansezi destul de bine pentru un savant distrat, observă ea zâmbind.

— Îţi întorc complimentul, îi şopti el la ureche. Să nu-mi spui că, printre nenumăratele tale profesii, eşti şi profesoară de dans.

Julian o strânse în braţe şi ea se abandonă îmbrăţişării lui închizând ochii, savurând contactul trupurilor lor înlănţuite.

Îşi dădu destul de vag seama că muzica se sfârşise, dar se simţea prea bine ca să întrerupă dansul. Se mai legănară câteva clipe în noaptea caldă, ascultând doar de ritmul inimilor lor înfierbântate. Apoi se desprinseră unul de altul şi zâmbiră, oarecum stânjeniţi de momentul lor de uitare.

— Vrei să bei ceva? întrebă Julian. Mă duc să aduc nişte vin, propuse el văzând-o că încuviinţează.

Lydia îl privi îndepărtându-se. Silueta lui înaltă era luminată de focul de tabără aprins în vârful colinei. Se strădui să se convingă că nu era îndrăgostită de el, ştiind însă foarte bine că se minţea singură. Dar puţin îi păsa. Era fericită, trăia clipe de euforie de care nu mai avusese parte de multă vreme…

Ea se apropie de rugul aprins şi-l recunoscu pe Jimmy, barmanul de la Hanul Vânătorilor, printre sătenii care se adunaseră în faţa flăcărilor jucăuşe. Acesta o sărută zgomotos pe obraz şi-i făcu câteva complimente măgulitoare. Lydia le acceptă cu voie bună. Slavă Domnului că Julian nu era aici ca să le audă! De fapt, nimic nu-i dovedise că el ar fi fost o fire geloasă, chiar dacă ea

spera în sinea ei să fie aşa. Dar unde dispăruse?

Plecă de lângă foc şi se aventură în mulţime, remarcând curând că, în jurul unei mese de picnic, se formase un mic grup. Se apropie, mânată de o ciudată presimţire că-l va găsi acolo pe Julian.

Nu se înşelase; el chiar era aici, cu o expresie gravă şi concentrată pe faţă, în faţa unui şir de pahare umplute cu cantităţi variabile de cidru, şi interpreta în faţa unui public uluit o melodie, un vechi cântec din folclorul american, făcându-şi degetele să alunece pe buza paharelor. Jason Polhamus se alătură curând concertului cu chitara sa, şi nu peste multă vreme, toată lumea începu să cânte, inclusiv Lydia.

*

* * *

— Este oficial: localitatea Birchwood nu te va mai considera niciodată turist, îl anunţă Lydia câteva ore mai târziu, în timp ce se legănau amândoi în hamacul de pe veranda vilei.

— Vrei să spui că mi-am câştigat galoanele de localnic? întrebă ironic Julian sărutând-o tandru pe frunte.

— Da. De acum, eşti de-al nostru.

Se sprijini de el, savurând plăcerea de a fi în braţele lui, şi se întinse îndelung ca o pisicuţă fericită. Julian îşi plimbă buzele pe pielea mătăsoasă a gâtului ei.

— Trebuie să spun că rareori am văzut un sat care să sărbătorească sfârşitul verii cu atâta… frenezie, recunoscu el cu o voce scăzută.

— Cu furie, poate vrei să spui, chicoti Lydia. Îţi reamintesc de altfel că tu ai fost sufletul petrecerii.

— Am petrecut o seară formidabilă, să ştii. Cred că n-am mai simţit niciodată această împlinire, această impresie că mă bucur din plin de viaţă, murmură el strecurându-şi buzele în decolteul adânc al puloverului ei prea larg, în timp ce, cu o mână, îi mângâia pielea fină a pântecului pe sub pulover.

— Este un semn foarte bun pentru un tip atât de puţin sociabil cum eşti tu, îl tachină Lydia înfiorându-se de

plăcere.

— Dar mă adaptez, după cum vezi. Nu numai cu locul acesta ci şi cu tine, zise el încetişor.

Lydia era tulburată. Îşi înălţă capul şi găsi buzele lui Julian, care acum explorau contururile senzuale ale sânilor ei pe sub tricoul larg. Se sărutară apoi cu înflăcărare, şi Lydia îşi strecură degetele înfierbântate pe sub cămaşa lui, pe care o scoase din pantaloni cu un gest nerăbdător.

— Lydia, murmură el în timp ce hamacul se legăna tare, ştiu că nu este prea prudent, dar mi-a venit o idee…

— Cred că este excelentă, răspunse ea cu un zâmbet maliţios. Să nu-ţi fie teamă, la urma urmei nu suntem decât la un metru de sol.

Julian pufni în râs şi-i cuprinse din nou cu ardoare buzele. Curând, hainele lor alunecară pe duşumeaua de brad a verandei, şi el o lipi pe Lydia de pielea lui caldă şi vibrând de dorinţă, murmurându-i neîncetat numele cu o voce răguşită. Ea se unduia odată cu el, înapoindu-i cu febrilitate fiecare mângâiere, fiecare sărut.

De data aceasta, contopirea lor fu aceea a doua fiinţe sortite una alteia, a doi amanţi care ştiau de acum să-şi acorde plăcerile cele mai voluptuoase. Se iubiră toată noaptea cu o pasiune nepotolită.

*

* * *

Un fulger roşu-aprins sfâşie fondul albastru de cobalt, înstelat curând de pete gălbui la fel de luminoase ca stelele adevărate. Lydia ridică pensula şi-şi privi o clipă munca, apoi se reapucă de treabă cu şi mai multă poftă. Picta fără să se gândească, lăsându-se condusă de propriile ei impulsuri, ca şi cum s-ar fi aflat în stăpânirea culorilor care i se ofereau singure.

Simţea o exaltare pe care n-o mai simţise de foarte mult timp. Era un fel de beţie care o cuprindea în valuri succesive, ca fluxul şi refluxul mării pe nisip. Era o senzaţie foarte asemănătoare cu… dragostea, recunoscu ea un pic mai târziu când se întrerupse din nou ca să-şi mai tragă sufletul.

Cu obrajii înflăcărați, își contempla opera. îi veniră în minte imagini minunate de noaptea trecută, și atunci își dădu seama care era sursa de inspirație a acestei explozii de culori.

Da, tabloul simboliza dragostea ei pentru Julian, acea fericire de nedescris pe care o simțea atunci când era în brațele lui, acea bucurie care o inunda când inimile lor băteau la unison...

Nu-și putu reține un zâmbet de mândrie, și primul ei impuls fu acela de a alerga până la vilă ca să-i arate pânza încă udă bărbatului care o inspirase.

Dar se răzgândi. Era mai bine să aștepte. Trebuiau să se întâlnească oricum peste câteva ore, și se gândi că ar fi nedrept să-l deranjeze pe Julian de la treabă, oricât de atrăgătoare ar fi fost această perspectivă.

Oftă adânc, resemnată, și se privi în oglindă izbucnind în râs. Pe haine și pe față avea aproape tot atâta vopsea câtă era pe tablou. Veselia pe care o resimțea o îndemna să cânte cât o ținea gura.

Făcu câțiva pași înapoi și mai admiră o dată tabloul. îi păru că așteptase atâta vreme ca să se apuce din nou de pictură. De ce se temuse oare? După anii de neliniște și frustrări pe care-i trăise la New York, aproape că uitase fericirea de a picta de plăcere, fără să-i pese de părerile criticilor și ale colecționarilor.

Dar Julian reușise să-i trezească din nou această pasiune. Inima i se umplu de o dragoste nemăsurată pentru el.

Era absurd. N-ar fi trebuit niciodată să lase ca un bărbat să ocupe atâta loc în viața ei. Constatarea aceasta n-o împiedică însă să se repeadă pe scări. Păsările și iepurașii, speriați, fugiră din calea ei. Năvăli atât de brusc în bucătărie încât mama ei era să scape din mână salatiera cea mare de porțelan. Lydia ridică telefonul și formă cu febrilitate numărul de la vilă.

Dacă nu putea să-l vadă, măcar să-i vorbească. Trebuia ca el să afle. Voia să-i mulțumească pentru tot ceea ce-i spusese, pentru încurajări, pentru miracolul pe

care-l înfăptuise. Încă nu-i mărturisise cât de mult îl iubeşte, nu în aceşti termeni. Şi această omisiune i se părea la fel de gravă ca o adevărată crimă.

Doamna Henley se întoarse la treburile ei scuturând din cap. Noile excentricităţi ale fiicei sale o făceau să zâmbească.

— Te-ai gândit să întinzi nişte ziare pe jos, draga mea? întrebă ea cu blândeţe în timp ce Lydia se plimba prin bucătărie cu telefonul în mână.

Rămase apoi brusc nemişcată. Linia era ocupată. Ar fi trebuit să bănuiască. Ridică din umeri şi închise telefonul.

— Ce ziceai, mamă?

— Vorbeam de ziare. Văzând în ce hal sunt hainele tale, sper că în cameră…

— Bineînţeles, mamă. Am acoperit pardoseala cu ziare, o linişti Lydia sărutând-o pe obraz. Şi am să pun la loc totul, am să fac ordine! mai zise ea înainte să dispară pe scară.

Nu putuse aşadar să-i vorbească. Ceea ce n-ar fi trebuit să fie decât o mică dezamăgire lua o amploare neaşteptată. Avea sentimentul că pierduse un moment important, un moment pe care ţinuse să-l împărtăşească cu Julian. Se întoarse oftând în camera ei şi se aşeză din nou în faţa şevaletului.

Îşi privi iarăşi opera, încruntându-şi sprâncenele. Pânza era la fel de strălucitoare, vibrând de viaţă şi de culoare. Dar în mintea Lydiei începură să încolţească nişte îndoieli. Poate că aceste pete de culoare erau prea dezordonate, prea abundente?… Stilul era lipsit de reticenţe. Era…

„Treabă de amator” îi şopti o voce interioară cunoscută urechilor ei. „Prea neruşinată”, murmură o alta. O a treia voce, şi mai teribilă, adăugă: „Şi dacă el nu te iubeşte?”

Lydia scutură din cap ca să-şi alunge vocile din minte. Pentru o clipă reuşi, şi se auzi vorbind cu voce tare:

— Nu schimba nimic, Lydia. Este opera *ta*, aşa cum ai

conceput-o numai tu singură.

Dar pe măsură ce-şi privea tabloul cu un ochi critic, îi apărea necesitatea de a aduce câteva îmbunătăţiri. Da, două-trei retuşuri ici-colo nu puteau să strice nimic.

Mai avea încă la dispoziţie vreo două ore înainte să se întâlnească cu Julian. Era mai bine să-i arate o lucrare mai îngrijită. Îşi suflecă mânecile cu hotărâre, şi se apucă din nou de treabă.

Capitolul 14

Lydia se opri în faţa uşii de la intrare a vilei şi încercă să-şi controleze respiraţia. Ţinea tabloul cu grijă, uşor depărtat, şi aruncă o privire pe fereastră înainte să bată.

Bineînţeles… Cum de putuse să fie atât de naivă? Ea se grăbise ca o nebună să-şi înlăture stratul de vopsea de pe piele, să facă un duş, să se spele pe cap, să se îmbrace, şi să ajungă la vilă la ora opt fix… în fine, la opt şi câteva minute. Îşi rezervaseră o masă la Popasul Pescarilor, un restaurant prestigios care făcea gloria Larchwood-ului, un sat vecin. Era prima lor ieşire elegantă, şi ea vrusese să fie punctuală.

Dar Julian era înţepenit în faţa calculatorului, cu telefonul lipit de ureche. îl găsea aşa cum îl lăsase azi-dimineaţă, în aceeaşi poziţie, cu aceiaşi blugi, cu acelaşi tricou!

Oftă şi împinse uşa având grijă să nu atingă tabloul în drumul ei. îl sprijini încetişor de o masă de lângă Julian şi se strecură în spatele acestuia cuprinzându-l de talie.

— Calibra jele nu sunt corespunzătoare, bombănea el în telefon în timp ce degetele îi alergau pe taste.

Tresări uşor când ea îl îmbrăţişă, apoi îşi dădu capul pe spate ca s-o sărute tandru pe gât. Ea îi ciufuli părul zâmbind şi se aşeză lângă el, aşteptând răbdătoare ca el să-şi termine treaba. Remarcă cu o uşoară îngrijorare că picioarele lui Julian dispăreau sub un teanc de foi perforate de computer. Observă de asemenea aerul lui preocupat în timp ce-i dădea directive interlocutorului său, pe un ton sec.

Lydia nu mai avea stare. Se ridică de pe scaun şi

începu să se plimbe nerăbdătoare prin încăpere, apoi, preţ de câteva minute, mută tabloul din loc în loc căutând o lumină mai bună. În sfârşit, Julian închise telefonul.

— Bună ziua, frumoaso, murmură el întinzându-şi cu o grimasă muşchii anchilozaţi.

Ea alergă spre el şi-şi aruncă braţele pe după gâtul lui. Se sărutară languros, şi Lydia uită de uşoara ei supărare. Era atât de minunat să fie din nou în braţele lui, să-i savureze buzele dulci, să-i simtă trupul de acum familiar lipit de al ei… Dar el se depărtă curând şi, cu o oarecare ezitare, îşi drese glasul.

— Lydia, te rog… Nu te supăra pe mine. Mă tem că n-am să pot ieşi în seara asta.

Lydia încremeni.

— Nu-mi spune iarăşi că trebuie să lucrezi! exclamă ea aruncându-i o privire acuzatoare. Julian, trebuia să cinăm împreună…

— Crede-mă, Lydia, sunt la fel de dezamăgit ca şi tine, oftă el. Dar probele făcute la laborator sunt încă negative. Şi atâta vreme cât problema nu este rezolvată…

— Înţeleg, murmură ea. Presupun că ar trebui să fiu nemaipomenit de înţelegătoare…

— Asta ar face ca lucrurile să fie mai uşoare, încuviinţă Julian cu un zâmbet slab.

Lydia îşi aminti brusc de motivul nerăbdării sale, câteva minute mai devreme.

— Julian! exclamă ea. Poţi măcar să te întrerupi o clipă, nu?

Julian aruncă o privire îngrijorată spre calculator şi, după o scurtă ezitare, încuviinţă din cap.

— Bineînţeles, Lydia.

Ea îl luă de mână şi-l conduse spre tablou. În timp ce el îi privea opera în tăcere, ea se retrase un pas şi-şi ţinu răsuflarea. Apoi, nemaiavând răbdare, îi întrerupse contemplarea.

— Ce crezi? îl grăbi ea să-şi spună părerea.

— Când ai făcut tabloul ăsta?

Părea plăcut surprins, dar vocea lui era lipsită de

entuziasmul pe care-l sperase Lydia.

— Astăzi după-amiază, răspunse ea. Ei?

— Este superb.

— Eşti sincer?

Se apropie şi se strădui să-şi vadă pânza cu ochii lui Julian. Cele câteva retuşuri pe care le făcuse tabloului îndulciseră puţin forţa brută, violenţa culorilor. Se temea acum să nu fi mers prea departe cu corecturile ei.

— Da, făcu Julian aplecându-se ca să vadă mai bine suprafaţa pânzei. Îmi place.

Lydia îl privea, consternată. *îi place*? Ar fi trebuit să spună că-l adoră!

— Cum l-ai numit? întrebă el.

Ea îşi drese glasul, apoi spuse:

— „Vârtej într-un hamac”. Bineînţeles, este doar un titlu provizoriu…

Julian se întoarse şi-i aruncă o privire amuzată.

— Foarte interesant, remarcă el înainte de a-şi relua observaţia.

— Nu-ţi place tabloul meu, bâigui curând Lydia.

— Dimpotrivă, protestă el îndreptându-se. Dar…

— Dar ce?

Julian îi privi chipul dezamăgit şi dădu din cap.

— Lydia, este o treabă excelentă, o linişti el. Şi nici nu-ţi închipui cât sunt de fericit că te-ai apucat din nou să pictezi…

— Dar? insistă ea.

— Dar nimic, răspunse el încruntându-se. Culorile sunt extraordinare. Nu eşti mulţumită de ceea ce ai făcut?

— Nu-mi spui ce gândeşti, îl acuză Lydia încrucişându-şi braţele. Haide, Julian Fuller. Vreau adevărul.

El privi pe rând tabloul şi artistul, părând că-şi cântăreşte răspunsul.

— Ei bine, începu el pe un ton prudent, mi se pare… S-ar zice că unele zone au fost ascunse sub stratul de vopsea.

— Într-adevăr, mărturisi Lydia pe un ton sec. Am

făcut câteva retuşuri.

— De ce?

Ea ştia că el avea dreptate, chiar înainte să-şi fi formulat criticile. Nu, n-ar fi trebuit să modifice deloc tabloul. Dar îi era încă prea greu să-şi recunoască greşeala.

— Ai vrut să-ţi corectezi primele impulsuri, aşa este? ghici el.

Lydia ridică din umeri. Inima îi bătea cu putere.

— Eu întrezăresc acea primă versiune pe pânză, continuă el. Şi aceea este uimitoare, Lydia. Este intensă, originală, îndrăzneaţă. Apoi… apoi ţi s-a făcut frică. Şi ai încercat să ascunzi ceea ce te reprezenta într-adevăr pe tine în acest tablou. Ai încercat să *te* ascunzi.

Cu buzele strânse, Lydia îl privea pe Julian fără să se clintească. De ce trebuia ca el să fie atât de perspicace? Căuta un răspuns usturător, un argument care să-i poată justifica actul, când telefonul începu să sune iar. Ea se întoarse brusc şi fixă aparatul cu o privire ucigaşă, ca şi cum ar fi vrut să-l vadă dezintegrându-se înainte să mai sune o dată.

Julian schiţă un gest de scuză şi trecu prin faţa ei ca să răspundă. Ea fu cât pe ce să ţipe la el ca să-l oprească. Prea târziu însă; încremenită pe loc, îl privi ridicând receptorul.

— Alo? Ah! Exact, încă îl mai am pe ecran…

El o privi exasperat, apoi se întoarse la interlocutorul său. Lydia era descumpănită.

— Jeff, poţi să aştepţi o clipă? Rămâi pe fir, zise Julian, după care acoperi microfonul cu mâna. Lydia, murmură el, nu te supăra pe mine. Sunt obligat să vorbesc cu el, trebuie să înţelegi. Îţi promit să termin cât mai repede.

Lydia dădu din cap. Bineînţeles că înţelegea. îl văzu aşezându-se în faţa ecranului şi atingând tastele, exprimându-se în acelaşi timp într-un limbaj de neînţeles. Se afla deja la ani-lumină de ea, absorbit de probleme cu ecuaţii şi calibraje care reprezentau milioane de dolari şi

priveau milioane de oameni.

Cum de putuse să-şi imagineze că ea însemna ceva pentru el, că este atât de importantă? Ce era o mică pânză mâzgălită cu vopsea faţă de un microprocesor atât de dorit de Pentagon? Iar cât priveşte o cină la Popasul Pescarilor dintr-un sătuc pierdut din Michigan…

Cu un mers ţeapăn, se duse şi-şi luă tabloul, apoi se îndreptă spre uşă. Ajunsă aici, îl mai privi o dată pe Julian, sperând din toată inima că se va întoarce spre ea. Dar el rămânea cu privirea aţintită pe ecranul calculatorului său, şi nu-i acordă nici cea mai mică atenţie.

Ieşi trântind uşa în urma ei şi alergă spre maşină. Cu inima strânsă, aşteptă câteva clipe ca el să se repeadă s-o strige, să încerce s-o oprească. Dar uşa vilei rămase disperat de închisă. Lydia porni motorul şi demară într-un scrâşnet de cauciucuri. Lacrimile îi înceţoşară vederea. Dădu radioul la maximum şi coti pe şosea înspre sat.

*

* * *

Jimmy insistase s-o conducă, dar ea refuzase. În ciuda celor două-trei pahare de vin băute, era perfect în stare să conducă. Pentru mai multă siguranţă, încetini mersul pe autostrada totuşi pustie…

Birchwood avea aspectul unui oraş-fantomă când, câteva ore mai târziu – câte oare? Pierduse orice noţiune a timpului

— Ea îşi parcă maşina în piaţa mare. Oboseala generală provocată de petrecerea din noaptea trecută golise străzile. Toate cafenelele şi restaurantele erau închise. Hanul Vânătorilor se pregătea să facă la fel când Lydia intră.

Locul era pustiu. îl găsi pe Jimmy vorbind la telefon, şi se duse direct la bar unde îşi turnă un pahar cu vin. Din discuţia barmanului, înţelese că se pregătea o petrecere la Luke Gleason, un obişnuit al barului, care locuia la Maple City, la vreo treizeci de kilometri de Birchwood. Când Jimmy îi propuse să-l însoţească, ea fu încântată să accepte.

Când ajunseră la Gleason, petrecerea era în toi, şi Lydia se întâlni cu vechi cunoştinţe pe care le pierduse din vedere de ani de zile. Se distră, trase la ţintă, se alătură chiar unui grup de bărbaţi care se pregăteau pentru un concurs de tir cu puşca în grădină.

Jimmy cel tenace făcuse, ca de obicei, tot ce-i stătuse în putinţă ca s-o cucerească, dar şi de data asta, Lydia îi respinsese râzând avansurile.

Când ajunse în dreptul casei familiei Henley, scoase un oftat de ciudă. De ce nu era în stare să-i fie infidelă unui bărbat care nu era fidel decât calculatorului său?

Frână brusc şi se aplecă spre parbriz făcând ochii mari. Pe alee era parcată o maşină care-i tăia calea. Ciudat. Va aştepta însă până mâine ca să se ocupe de asta. Deocamdată va parca în altă parte şi se va duce la „întâlnirea” cu iepuraşii şi cu patul ei moale.

Îşi lăsă maşina la intrarea pe alee, luă din ea tabloul şi închise încetişor portiera. Nu era cazul să trezească toată casa la o oră atât de târzie.

La câţiva metri de intrare, se opri brusc, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Din umbra porticului apăruse o siluetă. Imediat, izbucni şi o voce furioasă:

— Unde naiba ai fost?

Lydia se încruntă. Ce căuta Julian Fuller în faţa casei ei, la ora trei dimineaţa? Şi de ce părea atât de scos din fire?

— Am fost la o petrecere, murmură ea. Vezi vreun inconvenient în asta?

El cobora scările şi venea spre ea cu un pas ameninţător. O apucă de umeri fără menajamente.

— Eşti sigură că totul este în ordine? întrebă el pe un ton aspru.

— Ce întrebare! Evident că totul este în ordine, îi replică ea încercând în zadar să se elibereze.

Tabloul căzu în iarbă la picioarele ei, dar Julian o ţinea prea strâns ca ea să poată să-l ia de jos.

— Unde ai fost? insistă el cu o voce imperioasă.

Lydia simţi un nod în gât. Uşoara ei aroganţă de la

început se cam risipise. Nu-l văzuse niciodată pe Julian Fuller atât de furios, şi spectacolul acesta o intimida.

— Undeva în Maple City. Am petrecut o seară foarte plăcută, cu oameni încântători, răspunse ea pe un ton provocator.

Julian bombăni o înjurătură şi-i dădu drumul brusc. Ea fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul şi se clătină în iarbă, dar îşi reveni, de bine de rău. îl privea consternată cum lovea cu piciorul într-un copac, înjurând printre dinţi.

Lydia nu era sigură că înţelege bine cauza furiei lui. La urma urmei, ea trebuia să fie furioasă, după ce fusese abandonată atât de puţin cavalereşte în favoarea unui… computer. Îşi drese glasul şi spuse:

— Acum, aş vrea să intru în casă.

— Cum ai îndrăznit?

El stătea din nou în faţa ei, cu maxilarele încleştate, încruntat, cu o privire ameninţătoare.

— Oh, a fost foarte uşor, îi replică ea pe un ton pe care-l voia degajat, retrăgându-se, prudentă, cu un pas. Ascultă, Julian, tu erai ocupat cu telefonul tău, cu microprocesoarele şi mai ştiu eu ce… Nu aveam chef să aştept ca să iau cina la micul dejun.

— Ai fi putut să mă aştepţi.

— Ai fi putut şi tu să-ţi acorzi câteva minute libere ca să-mi vorbeşti!

— Sau să-mi fi spus unde te duci.

— Dar nici eu n-aveam habar! se enervă ea brusc. Şi de când, mă rog, trebuie să-ţi dau ţie socoteală pentru ceea ce fac?

Julian o fixă cu privirea fără să scoată o vorbă. Când în sfârşit vorbi, se străduia ca vocea să-i fie calmă şi potolită.

— Te-am căutat peste tot, până la lacul Glen. M-am dus chiar şi pe malul lacului Michigan. Mi-am petrecut aceste ultime patru-cinci ore străbătând în lung şi-n lat toată regiunea!

Lydia dădu din cap.

— Nu aveai niciun motiv să…

— M-am dus chiar şi la domnul Kolker, la postul de poliţie, continuă el. De altfel, nici el nu mi-a fost de mare ajutor. După cum se vede, pe oamenii de aici i-ar preocupa foarte puţin dispariţia ta. Chiar şi familia ta m-a asigurat că nu există niciun motiv de îngrijorare…

— Şi aveau dreptate! spuse ea, nervoasă. Julian, aş vrea să-ţi atrag atenţia că sunt majoră. Eram perfect în stare să mă descurc singură înainte de a te întâlni pe tine, şi la fel voi fi şi după ce tu vei pleca!

Julian nu-i răspunse. Se mulţumi să-şi înfunde mâinile în buzunare, îşi strânse buzele şi-i întoarse din nou spatele. Lydia era uluită. Sigur, se simţea măgulită că el îşi pierduse atâtea ore căutând-o. De fapt, asta îi va servi ca lecţie. Dar de ce era atât de supărat?

— Nu crezi că acorzi acestei poveşti o importanţă mai mare decât merită? întrebă ea.

El se răsuci brusc cu faţa spre ea şi o fulgeră cu privirea.

— Ce să zic atunci de reacţia *ta*? Ai luat-o la fugă pentru simplul motiv că eu trebuia să răspund la un telefon!

— Care, evident, era mult mai important decât mine sau decât sentimentele mele! spuse ea. Tu ştii ce reprezintă acest tablou pentru mine. Şi după ce mi-ai declarat fără menajamente că nu face doi bani, mi-ai întors spatele şi…

— N-am spus niciodată asta! se enervă iarăşi Julian. Şi ştii foarte bine. Poate că nu voiai să auzi ceea ce… Lydia, ce s-a întâmplat cu tabloul tău? exclamă el dintr-odată descoperind pânza la picioarele ei.

— I-am dat o înfăţişare mai… brută, îi răspunse ea pe un ton sec. Probabil că acum eşti mulţumit, nu?

Când Luke şi prietenii lui rămăseseră numai cu sticle şi cutii goale de bere, Lydia le propusese ca ţintă tabloul ei. Acesta era acum înstelat de o mulţime de găuri.

— Proastă mică, murmură el scuturând din cap.

— Ai dreptate, sunt o proastă, ripostă ea. Sunt o proastă că am crezut că, alături de tine, trăiesc cu totul

altceva decât o aventură fugară. Dar tu n-ai nicio vină, Julian. Nu mi-ai făcut niciodată nicio promisiune. Linişteşte-te, eu sunt singura vinovată.

— Nu spune asta! Lydia, dacă ai şti cât de mult ţin la tine… Exact acesta este motivul pentru care tu nu poţi să fugi aşa cum ai făcut-o, fără să-ţi pese de consecinţe!

— Dar tu, tu ai dreptul s-o faci, îi reaminti ea cu furie în glas. În orice clipă poate veni un avion după tine. Îţi închipui măcar ce aş simţi eu? Iar când eşti aici, munca ta contează înainte de orice!

— Lydia, n-am ce face, oftă el. Crede-mă, aş prefera de o mie de ori să fiu cu tine…

— Nu fi ridicol, îl întrerupse Lydia. N-ai spus chiar tu că te fereşti de poveştile de dragoste ca de ciumă?

— Eşti nedreaptă, Lydia. Dacă măcar ai…

— Tu eşti nedrept! se enervă ea. Te-ai supărat pe mine pentru că mi-am petrecut seara fără tine. Nu înţelegi că am plecat tocmai pentru că tu nu erai disponibil!

— N-ar fi trebuit s-o faci. Nici nu-ţi dai seama cât de îngrijorat am fost.

— Iar tu, tu nu-ţi dai seama că eu n-am deloc nevoie de un înger păzitor!

Cu aceste cuvinte, îşi apucă tabloul şi urcă în grabă treptele de la intrare. O copleşea o oboseală bruscă. Scena pe care tocmai o suportase semăna prea mult cu interminabilele certuri cu Martin, chiar dacă durerea pe care o resimţea astă-seară era mult mai vie. Nu mai avea putere, nici răbdare, să se certe cu un bărbat.

— Lydia…

Ea se opri şi se întoarse încet.

— Julian, zise ea cu o voce ciudat de calmă, fără îndoială că ar trebui să nu ne mai vedem. Cred că ar fi preferabil pentru amândoi.

Julian o privi fără să rostească un cuvânt. Ea nu reuşi să-i descifreze expresia. Era oare durere, sau furie, sentimentul care făcea să-i strălucească ochii? Preferă să nu cunoască răspunsul.

În ciuda calmului ei aparent, Lydia era pradă unei

puternice neliniști. Voia să fugă cât mai repede de această situaţie insuportabilă.

— Perfect, Lydia. Dacă asta doreşti tu…

Vocea îi era gravă şi răguşită, marcată de suferinţă, şi Lydia fu cât pe ce să se repeadă în braţele lui, să uite cearta, să caute să-l înţeleagă… Dar se răzgândi. La ce bun să mai amâne despărţirea lor care, ea ştia asta, era inevitabilă?

— Adio, Julian, murmură ea înainte să dispară în umbra protectoare a casei.

Îi aruncă o ultimă privire pe fereastra din vestibul. Julian era încă la picioarele scării, fixând cu o privire pierdută uşa închisă. Ea se întoarse repede şi urcă în camera ei. Nu voia să se simtă vinovată. Voia doar să doarmă, să doarmă zile şi nopţi întregi, până ce va uita…

Capitolul 15

— Lydia?

Lydia ridică ochii de la faţa de masă şi aruncă o privire scurtă spre bucata de tartă cu fructe care i se întindea.

— Nu, mulţumesc, murmură ea înainte să-şi îndrepte din nou privirea spre masă cu un aer absent.

Tăcerea profundă care se lăsase în încăpere o făcu să înceteze contemplarea feţei de masă. îl privi pe tatăl său care o fixa cu un aer ciudat, la fel ca şi mătuşa Helen de altfel, aflată în stânga ei. Îşi întoarse capul spre bunicul său, şi surprinse privirea pe care acesta i-o aruncă mamei ei. Aceasta încuviinţă din cap, şi-şi plecă privirea spre farfurie.

— Ce este? întrebă Lydia, uimită.

Nimeni nu-i răspunse. Dar îl văzu pe bunicul său aplecându-se spre tatăl ei şuşotind:

— Este chiar mai rău decât ne imaginam noi.

— Tare mi-e teamă că aşa este, într-adevăr, răspunse domnul Henley dând cu gravitate din cap.

Membrii clanului Henley, cu excepţia Lydiei, începură să-şi mănânce tarta cu o evidentă lipsă de entuziasm. Lydia îşi drese glasul şi întrebă:

— O să-mi spuneţi odată ce se petrece?

Bunicul mesteca bucata lui de tartă fixând-o pe Lydia cu o privire compătimitoare.

— Nu vreau s-o fac pe mama ta să se simtă stânjenită evocând subiectul, declară el în sfârşit. Dar trebuie să spun că-mi vine greu să cred.

— Tată, lasă, interveni doamna Henley. Nu este cazul să…

— Ba ar fi cazul să se scrie despre asta în analele localităţii, mormăi el.

Lydia făcu ochii mari.

— Vrea cineva să-mi explice totuşi…

— Este vorba despre faptul că n-ai mâncat-o, zise mătuşa Helen cu vocea ei piţigăiată, înainte de a se şterge discret la gură cu un colţ de şervet.

— Ai refuzat o bucată de tartă cu căpşuni şi cu revent făcută de mama ta, îi explică blând domnul Henley. Este pentru prima oară când se întâmplă asta.

Lydia îl privi, buimăcită. Nu ştia dacă trebuia să râdă sau să plângă. Se mulţumi să roşească până-n vârful urechilor şi să-şi plece privirea.

*

Trecuseră deja câteva zile de când ea lâncezea pur şi simplu, într-o dispoziţie lamentabilă; era nervoasă de când se scula din pat dimineaţa, era posacă la micul dejun, şi apatică la cină.

Cu două zile în urmă, se enervase pe mătuşa Helen, şi-i muştruluise zdravăn papagalul. Nu mai departe decât ieri, izbucnise în lacrimi când bunicul ei îi propusese s-o ducă la cinematograf, la Traverse City. Şi astăzi, îşi petrecuse o bună parte din zi rumegând numai gânduri negre în camera ei.

Dar în ciuda comportamentului ei ciudat, nimeni nu se plânsese, şi nici nu-i ceruse vreo explicaţie. Aşa erau cei din familia Henley. Şi acum, doar pentru că refuzase o banală bucată de tartă, începeau să arate o oarecare îngrijorare.

Tulburarea lor era însă de înţeles: tarta cu căpşuni şi

revent era desertul favorit al Lydiei. Avea abia şase ani când, într-o noapte, coborâse în bucătărie în vârful picioarelor şi se îmbolnăvise după ce mâncase pe nerăsuflate o tartă întreagă. De atunci, niciodată nu mai fusese văzută mâncând mai puţin de două sau trei porţii una după alta.

Îşi dădu seama dintr-odată că mama ei pregătise fără îndoială acest desert pentru a încerca să-i readucă zâmbetul pe buze. La gândul acesta, ochii i se umplură de lacrimi. Se ridică şi se repezi în braţele bunei doamne Henley. Sărutându-i cu tandreţe obrajii, izbucni în plâns.

Ieşi din încăpere alergând şi urcă în fugă scara. Scruff o urmă lătrând vesel, crezând că ea se joacă. Dar Lydia trânti în urma ei uşa camerei şi se aruncă pe pat.

După ce termină o cutie cu şerveţele de hârtie pentru a-şi şterge lacrimile, Lydia se ridică din pat, năucită, şi se aşeză lângă fereastră. Soarele aluneca în jos în spatele copacilor înalţi din grădină. Scruff veni curând şi-i aduse lângă picioare un papuc. Apoi o privi, gâfâind, cu ochii lui mari plini de speranţă. Lydia mângâie câinele şi-i zâmbi.

— Şi tu încerci să mă consolezi? Dragul de tine! Sunt disperată, Scruff. N-am niciun chef de joacă.

Îşi îndreptă din nou privirea spre fereastră şi-şi reluă contemplarea. Acolo, la câteva sute de metri în spatele copacilor, se afla o vilă în care locuia un bărbat pe care se străduia în zadar să-l uite.

Scruff îi aduse acum un alt obiect la picioare. Lydia îşi plecă ochii, şi fu stupefiată de ingeniozitatea câinelui său. Acesta îi adusese o pensulă dintre cele pe care ea le aşezase pe birou.

— Dacă mă gândesc bine, nu este o idee rea, murmură ea luând de jos obiectul.

Întinse ziare pe pardoseală şi aşeză şevaletul lângă fereastă. Scruff o privea cu interes, dând din coadă.

Dacă tot era condamnată să-şi petreacă seara încuiată în camera ei – ce ar fi putut face altceva în starea în care era? – mai bine să se străduiască să fie productivă. Ce importanţă avea faptul că nimeni nu-i aprecia munca?

Ceea ce conta înainte de orice, era satisfacţia pe care ea singură o găsea în pictură. Încurajată de această convingere, Lydia se apucă de treabă.

*

— Lydia, ce naiba, nu-i chiar atât de simplu, se auzi vocea lui Marge în difuzorul maşinii.

Lydia frână exact la timp pentru a evita o groapă enormă aflată pe şoseaua 22.

— Te asigur că este, răspunse ea în micul microfon. Nu eram făcuţi să ne înţelegem, atâta tot.

— Vrei să spui că tu n-ai făcut nimic ca să te înţelegi cu el, o corectă Marge.

Lydia lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Ei şi? Poate că la urma urmei nici nu am chef. Este dreptul meu, nu? De altfel, el a venit să-mi bată la uşă? Nu. Nici măcar n-a încercat să-mi telefoneze. Pun pariu că este cufundat în calculatorul lui, bombăni ea. Nu vreau să spun cu asta că e vina lui…

— Asta ar mai lipsi!

— Recunosc că am reacţionat pueril. N-ar fi trebuit să dau atâta atenţie criticilor lui. Dar nici el nu avea niciun motiv să se enerveze în halul ăla când m-am întors eu acasă. Te asigur că era furios ca un nebun.

— Asta dovedeşte pur şi simplu cât de mult ţine la tine, remarcă Marge. Eu nu ştiu ce aş da pentru ca şi Kenneth să-mi rezerve această primire când mă întorc târziu, oftă ea.

— Puţin mă interesează că ţine la mine, replică repede Lydia. Bun, adăugă ea pe un ton mai conciliant. Recunosc că am profitat de această ocazie ca să rup relaţia… înainte să fie prea târziu. Mă temeam că am să sufăr dacă aştept mai mult.

În difuzor se auzi râsul ironic al lui Marge.

— Înţeleaptă iniţiativă, n-am ce zice! îmi dau seama după voce că, într-adevăr, acum radiezi de fericire.

Lydia nu răspunse. Încetini doar puţin ca să-i lase timp unei veveriţe imprudente să fugă. La doar patru zile după Ziua Muncii, şoseaua care fusese toată vara

aglomerată cu caravane şi maşini pline de turişti era acum la fel de pustie ca Valea Morţii.

— Lydia, reluă prietena ei, eu nu te-am văzut într-o stare atât de jalnică din ziua când ai sosit aici, la începutul verii. Îmi amintesc că ţi-am propus această slujbă numai ca să-ţi dau un motiv să trăieşti.

— Şi pentru asta ai veşnica mea recunoştinţă, răspunse Lydia pe un ton posomorât.

— Dacă vrei să ştii părerea mea, continuă Marge, impasibilă, întâlnirea cu acest Julian Fuller este lucrul cel mai pozitiv care ţi s-a întâmplat de atunci. Şi acum, tu vrei să strici totul.

— Te înşeli, Marge. N-ar fi trebuit să ne cunoaştem niciodată. Viaţa lui era şi aşa destul de încărcată, iar a mea începea în sfârşit să fie suportabilă. Şi apoi, cine a stricat totul? Julian s-a văzut obligat să aleagă între mine şi telefonul lui. Şi mi se pare că a ales.

— Am înţeles că are nişte responsabilităţi importante, remarcă Marge. Ar trebui să ţii cont de asta, scumpo.

— Ascultă, Marge. N-am deloc intenţia să mă împac cu el. Cred că şi aşa am fost destul de ridicolă.

— Dacă n-ai fi cea mai încăpăţânată dintre membrii familiei Henley, după biata ta bunică Estelle, aş încerca să te fac să te răzgândeşti. Dar oricum, mă tem că este prea târziu. Fuller pleacă mâine.

Lydiei îi îngheţă sângele în vene.

— Adevărat?

— Aşa mi-a spus John, care lucrează la aeroport. Se pare că şi-a rezervat un loc pentru zborul spre Denver de mâine seară.

— Foarte bine, bâigui Lydia.

— Slavă Domnului că nu ţi-ai ales să faci o carieră în teatru, draga mea, o ironiză Marge. Eşti o actriţă foarte proastă, să ştii.

— Eşti foarte amabilă. Sună-mă dacă ai vreun client, răspunse Lydia pe un ton sec. Pe curând.

Şi întrerupse convorbirea. O cuprinse o teribilă nelinişte. Iată, aşadar, totul se sfârşise. Julian pleca.

Frumoasa lor poveste fusese chiar efemeră…

Doar dacă… Lydia frână brusc. Nu era decât la vreo câteva sute de metri de vilă. Mai avea timp să se ducă să-l vadă pe Julian, să-i vorbească, să se scuze… Era oare în stare s-o facă? I-ar fi fost de ajuns să vireze la stânga, s-o ia pe poteca de pământ, şi…

Şi nimic. Lydia depăşi răscrucea de drumuri şi se cramponă de volan. Era mai bine să se oprească aici. îl va uita pe Julian, şi-şi va relua viaţa solitară.

— Nu eşti decât o fricoasă, îşi spuse ea cu voce tare.

*

* * *

Lydia încă se mai întreba cum de se lăsase înduplecată. Mama ei fusese extrem de convingătoare.

— Fă-o pentru tatăl tău, micuţa mea Lydia, o rugase ea. Ar fi atât de fericit dacă l-ai însoţi la Piker's Island. Ştii doar că nu-i place să pescuiască singur.

— De ce nu-l ia pe bunicul? îi sugerase Lydia, uşor mirată de asemenea solicitare neaşteptată.

— El nu are chef. Te rog, Lydia, insistase doamna Henley. Petrece-ţi după-amiaza cu el. Nu va mai avea mult timp ocazia să te vadă dacă tu vei accepta slujba aceea la Los Angeles.

În ultimul timp, Lydia citise anunţurile din mica publicitate şi dăduse câteva telefoane. Obţinuse o ofertă interesantă de la o mică societate de producţie cinematografică de la Hollywood, care căuta un desenator. Nu era chiar ceea ce-şi dorise. La drept vorbind, munca aceasta era sub competenţele ei. Dar îi va permite să-şi schimbe orizontul pentru o vreme. Nu putea rămâne la nesfârşit la Birchwood.

Tatăl său fusese foarte încântat când, în sfârşit, ea acceptase să-l însoţească. În timp ce înainta cu greutate prin mlaştină, ţinându-se de undiţă, Lydia începea să regrete această expediţie. Căldura umedă îi lipea părul de tâmple. Toţi ţânţarii din insulă păreau să-şi fi dat întâlnire în jurul ei.

Îşi frecă braţul pişcat strâmbându-se şi urmări cu

privirea silueta tatălui său care dispărea în spatele copacilor. Distrat ca de obicei, acesta îşi uitase momeala în portbagajul maşinii.

Lydia se întoarse şi zâmbi surprinzându-şi imaginea reflectată în apa verzuie. Fără îndoială că îmbrăcămintea ei de acum ar fi făcut senzaţie în elegantul Hollywood; era îmbrăcată într-un şort kaki vechi, zdrenţuit, un tricou peticit care, după atâtea spălături, intrase la apă atât de mult încât acum abia dacă-i mai acoperea pieptul, şi nişte cizme înalte de cauciuc care urcau până la jumătatea coapsei.

Dar ce făcea tatăl ei de nu mai venea? Trecuseră zece minute bune de când dispăruse. Scrută umbra de sub copaci, dar nu remarcă nicio mişcare. I se păru dintr-odată că aude motorul unei maşini. Visa oare? Această parte a insulei era foarte sălbatică, şi nu întâlniseră pe nimeni venind încoace. La capătul răbdării, porni să-l caute pe tatăl său.

Ar fi putut jura că parcaseră maşina în luminişul acesta, la umbra unei sălcii mari care-şi legăna încet ramurile sub briza uşoară a după-amiezii calde. Începu să se îndoiască de memoria ei. Poate că apreciase greşit distanţa? Dezorientată, îşi continuă mersul şi se afundă din nou în pădure.

Câteva minute mai târziu, o cuprinse panica. Se rătăcise. Se pregătea să urle ca să primească un foarte puţin probabil ajutor, când zări o siluetă printre copacii de pe mal.

— Hei! Vă rog! strigă ea cât putu de tare.

Grăbi pasul, dar pământul mocirlos pe care creşteau ierburi înalte şi încâlcite o făcu să se împiedice de mai multe ori. Bărbatul se întoarse şi veni în întâmpinarea ei. Când fu doar la câţiva metri de ea, Lydia se opri brusc, stupefiată, şi lăsă să-i cadă undiţa din mână.

— Ia te uită! Lydia Henley… Nu-mi spune că organizezi şi partide de pescuit, se miră Julian Fuller.

Capitolul 16

Lydia dădu încet din cap, cu o expresie uluită pe faţă.

Remarcă faptul că Julian, ca de obicei, nu se preocupase deloc de exigenţele practice ale pescuitului în teren mlăştinos. Purta o cămaşă albă murdară de noroi, nişte pantaloni de costum, iar pantofii din piele udă acum scârţâiau la fiecare pas.

În timp ce se apropia de ea, Lydia îşi simţea inima umplându-se de dragoste şi de duioşie. I se păru că zăreşte o scurtă licărire de satisfacţie în privirea lui, dar el îşi întoarse repede ochii şi luă un aer posomorât.

— Mă tem că m-am rătăcit, mormăi el. Dar tu? Ce faci aici?

— Eu… mă plimb, răspunse ea pe un ton pe care îl voia detaşat.

Schimbară o privire stingherită, apoi se întoarseră şi porniră în direcţia de unde veniseră. Dar din nou se priviră în ochi, fără îndoială conştienţi de ridicolul comportamentului lor.

— Ce mai faci? întrebă Julian pe un ton ciudat de solemn.

— Oh, foarte bine, îl asigură ea cu o voce lipsită de convingere. Dar tu?

— S-ar putea şi mai bine, bombăni el evitându-i privirea.

Privi în jurul lui, ca şi cum ar fi căutat o portiţă de scăpare.

Lydia îl observa reţinându-şi un zâmbet. Uitase cât de timid era Julian Fuller şi în ce măsură ea era sensibilă la farmecul lui uşor stângaci, la şuviţa brună care i se lipise de fruntea umedă de sudoare. O mulţime de alte detalii pe care se străduise să şi le şteargă din memorie reveneau acum cu o forţă neaşteptată. Încercă să redevină raţională; trebuia să şi-l alunge pe Julian Fuller din minte.

— Şi? făcu el pe un ton vesel care suna fals. Ai reuşit să prinzi ceva?

Lydia îşi plecă privirea spre undiţa ei apoi remarcă, oarecum surprinsă, că şi Julian avea una. Nu trebuia să fie la Denver peste câteva ore?

— Julian, murmură ea cu emoţie de data asta, ce

naiba faci tu aici?

— Este o întrebare bună, recunoscu el trecându-şi degetele prin cârlionţii bruni. Trebuia să-i ţin companie bunicului tău. Nu cumva l-ai văzut din întâmplare?

— Bunicului?! exclamă ea făcând ochii mari. Păi… nu; eu am venit cu tata şi…

Se întrerupse brusc. Bănuiala i se insinua în minte. S-ar putea oare ca familia ei… Expresia pe care o descifră pe chipul lui Julian îi confirmă bănuielile. Şi el începea acum să înţeleagă. Se priviră îndelung, tăcuţi.

— Lasă-mă să ghicesc, zise în sfârşit Julian, cu un zâmbet în colţul gurii senzuale. Tatăl tău te-a convins să-l însoţeşti la pescuit şi, abia ajuns aici, el a…

— A trebuit să se întoarcă la maşină pentru că-şi uitase momeala, termină Lydia fraza în locul lui, zâmbind şi ea de absurditatea situaţiei.

— Am auzit o maşină demarând, remarcă Julian cu un aer îngândurat. Exact după ce bunicul tău a dispărut sub un pretext similar. Îşi uitase pipa în maşină.

— Bunicul nu fumează pipă, îl informă Lydia.

— Ca să vezi…

Julian îşi drese glasul şi o privi în sfârşit în ochi pe Lydia.

— Foarte isteţi, aceşti Henley, recunoscu el. Ai putea să juri că au organizat totul în aşa fel ca noi să ne întâlnim.

— Într-adevăr, ai putea să juri, încuviinţă Lydia cu un aer nonşalant.

Inima însă îi bătea să-i spargă pieptul, şi spera ca Julian să nu i-o audă în liniştea din mijlocul pădurii.

— După părerea ta, în ce scop au făcut asta?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse ea ridicând din umeri.

Îşi dădu părul pe spate şi afişă cea mai profundă indiferenţă. Atitudinea ei ar fi putut să înşele dacă, în tulburarea ei, piciorul nu i-ar fi alunecat pe pământul mocirlos. Scoase un ţipăt uşor şi din nou scăpă undiţa din mână.

Julian se repezi imediat spre ea, şi-şi ciocniră

capetele în încercarea amândurora de a lua undiţa. Apoi el îi căută mâna, în timp ce ea se sprijini de umărul lui ca să-şi recapete echilibrul. Şi, fără să înţeleagă prea bine cum se înfăptuise minunea, Lydia se trezi în braţele lui Julian.

Cu faţa aplecată spre ea, el îi şopti numele, şi Lydia se abandonă îmbrăţişării lui. Simţi într-un mod confuz, în vreme ce stătea lipită de pieptul lui, că inima lui Julian bătea la fel de repede ca a ei. Apoi, se lăsă inundată de o mulţime de emoţii.

Răspundea sărutului lui înflăcărat cu o ardoare pe care nu mai încerca să şi-o stăpânească. Îşi încolăci braţele pe după gâtul lui în timp ce el o strângea cu putere, lipind unul de altul trupurile lor mistuite de dorinţă.

Lydia se lăsă îmbătată de parfumul lui viril, de gustul sărat al pielii lui, de atingerea corpului viguros care o ţinea captivă. El îi rostea numele după fiecare sărut arzător cu care-i acoperea faţa, iar degetele îi alergau febril pe umeri, pe gât, în claia de păr ciufulit. Pe măsură ce dorinţa lor atingea paroxismul, sărutările deveneau mai pătimaşe.

În sfârşit, Lydia se îndepărtă, gâfâind, şi privi ochii strălucind de pasiune aţintiţi asupra ei. Dădu încet din cap, uluită de puterea emoţiilor pe care le resimţise.

— Lydia, murmură Julian, cu o voce răguşită. Cum am putut să trăiesc aceste ultime zile fără tine?

— Este vina mea, răspunse ea încetişor. Eu am refuzat să te mai văd.

— N-ar fi trebuit să te ascult.

Se aplecă şi-i mângâie cu buzele umede gâtul fin, alunecă apoi uşor spre sânii tari. Lydia oftă şi închise ochii de plăcere.

— Mi s-a spus că ar trebui să pleci, zise ea dintr-o răsuflare, unduindu-se senzual sub sărutările lui fierbinţi care acum îi acopereau umerii.

Julian ridică privirea, oarecum reţinut. Pe chipul lui trecu o umbră.

— Ar trebui, într-adevăr. Dar asta n-are nicio importanţă, adăugă el scuturând din cap. Acum sunt aici,

cu tine, şi este singurul lucru care contează.

— Sunt fericită să aud asta, murmură Lydia. Fără tine, eram într-o stare jalnică, să ştii.

— Nu, nu ştiam. La drept vorbind, eu credeam exact contrariul.

— Nu trebuie să crezi tot ce am spus în seara aceea, declară ea cu un surâs uşor.

Julian îi zâmbi la rândul lui, şi o sărută pe vârful nasului.

— Vino. Trebuie să căutăm un loc mai uscat, şi să stăm un pic de vorbă.

Lydia îşi plecă privirea şi descoperi că Julian era împotmolit până la glezne în apa mocirloasă.

— Am uitat să-mi iau cizmele de cauciuc, bombăni el ridicând din umeri.

O luă de mână şi o conduse spre interiorul insulei. După un drum scurt printre tufişuri, descoperiră un mal acoperit de iarbă înaltă şi uscată. Îşi scoaseră cizmele şi pantofii, şi se aşezară sprijiniţi de trunchiul unui ulm gros al cărui frunziş îi proteja de soarele arzător.

— Julian, se bâlbâi Lydia fără să-i dea drumul la mână, regret sincer reacţia mea din seara când ai venit să mă aştepţi în faţa casei părinţilor mei…

— Eu sunt cel care-ţi datorează scuze, Lydia, o întrerupse el vehement. N-ar fi trebuit să răspund deloc la acel telefon. De atunci, nu contenesc să-mi reproşez faptul că nu ţi-am acordat suficient timp. Şi am fost stupid să-ţi critic astfel tabloul.

— Dimpotrivă, protestă Lydia. Ai văzut absolut exact. Într-adevăr, am încercat să schimb ce făcusem iniţial, să mă ascund… Din nou, am acordat prea multă importanţă la ce spun alţii, la ceea ce alţii, îndeosebi tu, gândesc despre munca mea. Mă temeam să mă dezvălui aşa cum sunt cu adevărat…

— Lydia, eu te iubesc aşa cum eşti, îi tăie el vorba cu o gravitate care o impresionă pe Lydia până în adâncul sufletului.

Cuprinsă de emoţie, privi o clipă mâna mare şi

blândă a lui Julian care o proteja pe a ei şi o mângâia cu tandreţe.

— Ştii, zise ea până la urmă, nu mă aşteptam să reacţionezi atât de violent. Trebuie să mărturisesc că m-ai cam speriat.

— Îmi pare rău, începu el, m-am lăsat dus de val, m-am enervat, şi…

— Nu, Julian, îţi înţeleg movitele, îl întrerupse ea. Şi eu însămi am reacţionat mult prea brutal la atitudinea ta. Vezi tu, aveam impresia că retrăiesc una din numeroasele mele certuri cu Martin. El părea să acorde întotdeauna mult mai multă importanţă magazinului său decât mie, dar se înfuria cumplit dacă din întâmplare ieşeam fără el.

Julian dădu încet din cap. O privi pe Lydia cu o expresie plină de gravitate.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că aveam motive serioase să mă înfurii aşa cum am făcut-o. Dar aceste motive nu aveau nimic de-a face cu tine.

Tăcu, şi Lydia surprinse o licărire dureroasă în ochii lui întunecaţi.

— Povesteşte-mi, Julian, îl îndemnă ea încetişor.

El păru să ezite, şi se ridică oftând.

— Ţi-am vorbit despre relaţia mea cu Joanna, începu el cu o voce surdă.

— Într-adevăr. Mi-ai spus că aveai senzaţia că nu-i acordaseşi atâta timp cât ai fi putut, zise Lydia. Te simţeai răspunzător de eşecul legăturii voastre.

— Lydia, crede-mă, îmi este greu să retrăiesc aceste amintiri. Dar îţi datorez o explicaţie.

Ea îl încurajă din privire. O cuprinse însă o uşoară îngrijorare, dar ştia că de acum, nimic nu va putea rupe legătura care-i ţinea unul lângă altul.

— Eram logodiţi de mai bine de şase luni, îi explică Julian înfundându-şi mâinile în buzunare. Tot amânam data căsătoriei. Eu aveam prea mult de lucru ca să mă ocup de pregătiri.

Privea în pământ, încruntat.

— Încetul cu încetul, relaţia noastră a devenit extrem

de încordată. Joanna îşi pierdea răbdarea. Dorea să se căsătorească fără să mai aşteptăm atât, pentru a putea trăi în sfârşit sub acelaşi acoperiş. Eu cred că presimţea eşecul nostru. Pentru ea, căsătoria era un fel de garanţie, o soluţie miraculoasă care va şterge toate disensiunile noastre. Eram foarte tineri, îi explică el ridicând din umeri. Nu aveam încă niciunul experienţa iubirii, şi cu atât mai puţin a vieţii.

Ridică ochii şi contemplă malul lacului care scânteia în depărtare.

— Într-o seară, era spre sfârşitul primăverii, a izbucnit furtuna. Eu lucram la un proiect urgent, pentru care trebuia să primesc o bursă. Eram îngropat într-un morman de documente, de grafice şi de calculatoare. În seara aceea aveam întâlnire cu Joanna ca să discutăm despre planurile noastre. Mai precis, trebuia să fixăm data căsătoriei. Eu am anulat întâlnirea.

Îi aruncă o privire scurtă Lydiei şi începu să se plimbe nervos, cu capul plecat.

— Joanna s-a înfuriat îngrozitor, continuă el. A urlat la mine că ea nu poate să mai aştepte, că nu mai suporta să fie nevoie să mă smulgă de la treabă atunci când eu voi binevoi să-i acord mai mult timp. Ne-am certat. A fost oribil. Şi apoi, a fugit brusc.

Rămase deodată nemişcat, şi-şi strânse pumnii.

— Eu eram încă sub imperiul furiei, şi nu m-am clintit să fug după ea. M-am hotărât să termin ce aveam de lucru, ceea ce, trebuie să recunosc, mi-a mai calmat nervii. Mă pregăteam s-o sun ca să-mi cer scuze şi să mă împac cu ea, când a sunat telefonul. Era spitalul.

— Oh, Julian… Nu, bolborosi Lydia speriată.

— Joanna avusese un accident. Când plecase de la mine – locuiam amândoi în campusul universităţii – şi-a luat maşina şi a condus ca o nebună ca să-şi potolească furia. A trecut pe roşu şi a lovit în plin o altă maşină… Mă chemau de la sala de urgenţe…

Julian era livid. Lydia ar fi vrut să-l strângă la piept, să-l consoleze, dar spaima o încremenise.

— Dar nu a… Nu mi-ai spus tu că…

El scutură din cap.

— Slavă Domnului că a supravieţuit. Dar a avut fractură de bazin, şi coloana i-a fost grav afectată. A trebuit să suporte mai multe operaţii estetice din cauza unei răni la faţă… A stat aproape un an în spital.

— Julian…

— A fost o dramă pentru studiile ei, se înţelege. Dar ea este o fiinţă foarte voluntară şi, încetul cu încetul, s-a restabilit complet… Fără ajutorul meu. Acest accident a pus capăt relaţiei noastre.

— Dar, Julian… Ea nu putea să-ţi reproşeze ceea ce s-a întâmplat!

— Mi-am reproşat eu îndeajuns! se enervă el. Dacă ai şti cât de vinovat m-am simţit… Nu conteneam să-mi repet că nu s-ar fi întâmplat nimic dacă eu aş fi reacţionat altfel, dacă m-aş fi ocupat mai mult de ea, dacă ne-am fi căsătorit…

Lydia se ridică şi-l luă de mână.

— Nu erai răspunzător. Ştii bine, Julian.

— Am încercat şi eu să mă conving de asta, dar în zadar. Mai multe luni de zile n-am mai lucrat. Mă gândeam chiar să-mi pun capăt zilelor…

Râse cinic şi-şi feri privirea.

— Am trecut prin nişte momente atroce. Dar, la sfârşit, eu eram în câştig: cicatricele mele nu erau decât psihice, remarcă el ridicând din umeri. Apoi, prietenii m-au obligat să-mi revin. Şi, de atunci, n-am încetat să lucrez, zise el privind-o pe Lydia. Să lucrez foarte dur.

Lydia îl privi la rândul ei şi-şi muşcă buzele. Înţelegea acum ce simţise el atunci când ea o luase la fugă cu câteva zile în urmă, îşi imagina prin ce spaimă trebuie să fi trecut când o căutase prin toată regiunea.

— Nu aveai de unde să ştii, murmură el încet, citindu-i gândurile în ochii ei mari şi albaştri.

— Julian, îmi pare atât de rău… Oh, Julian, zise ea dintr-o suflare, aruncându-se în braţele lui.

Îl sărută de nenumărate ori pe buze, pe obraji, pe

bărbie, străduindu-se astfel să-i uşureze suferinţa, să-i şteargă din memorie încercările pe care le îndurase.

El o cuprinse cu braţele pe după mijloc, şi o strânse în sfârşit la piept. Buzele li se contopiră într-un sărut prelung, şi ea înţelese că dragostea lor reuşise să învingă amărăciunea şi remuşcările.

— Lydia, murmură Julian mângâind-o cu o privire strălucitoare, chiar înţelegi acum de ce m-am enervat? Eşti sigură că nu mai eşti supărată pe mine?

— Bineînţeles că nu sunt, Julian. Înţeleg totul. Şi te iubesc.

— Ştii, mă hotărâsem să te uit, recunoscu el dând din cap. Să încerc măcar. Credeam că sunt sortit să am eşecuri în dragoste. Dar era o problemă.

— Care?

— Te iubesc prea mult ca să pot trăi fără tine. Nu contează dacă va trebui să muncesc de două ori mai puţin, să-mi vând eventual una din societăţi, sau să-mi arunc calculatorul în lacul Michigan! Sunt gata să-mi schimb viaţa pentru tine, Lydia Henley.

— Zău, Julian, eşti nebun, protestă ea. Niciodată n-am să-ţi cer să faci asemenea sacrificii!

— Da, sunt nebun. Nebun după tine, Lydia, zise el cu o voce răguşită strângând-o la piept. Uitasem ce înseamnă fericirea până să te întâlnesc. Şi acum, i-am prins gustul, adăugă el făcându-i cu ochiul. N-am de gând să te mai las să pleci.

— Julian, abia dacă ne cunoaştem… Nu vreau să-ţi neglijezi munca pentru mine…

— Iar eu, vreau să văd toate filmele vechi de la Hollywood, decretă el pe un ton grav. Vreau să mă scald la miezul nopţii în lac cu tine, în fiecare seară. Şi vreau să te căsătoreşti cu mine.

— Tu… Ce?

— Să ne căsătorim, Lydia, repetă el văzându-i expresia buimăcită.

— Nu vorbeşti serios, bâigui ea.

Dar când îi întâlni privirea, îşi dădu seama că el nu

glumeşte.

— Ascultă-mă, Lydia…

O conduse la umbra unui ulm înalt şi o invită să se aşeze alături de el. Apoi o luă din nou în braţe.

— M-am gândit mult în aceste ultime zile. Mă gândeam să vin să-ţi vorbesc la întoarcerea mea de la Denver, dar dacă soarta a făcut să ne întâlnim mai devreme decât prevăzusem…

O sărută mai înainte ca ea să aibă timp să rostească vreun cuvânt, apoi îi puse un deget pe buzele roz.

— Am să-ţi fac o propunere, continuă el. Vei putea să pictezi cât vrei, fără să te mai preocupe să-ţi câştigi existenţa. Bineînţeles, dacă tu doreşti să continui să practici o mulţime de profesii, voi fi încântat să te găsesc întâmplător în drumul meu atunci când voi lua un taxi sau mă voi duce să-ţi cumpăr flori… Nu, nu, lasă-mă să continui, se grăbi el să adauge văzând că Lydia făcea eforturi disperate să vorbească.

Îl muşcă râzând de degetul care o obliga să tacă, şi Julian o sărută fugar pe buze.

— Şi, atunci când eu nu voi fi *absolut* obligat să lucrez, voi fi al tău, în fiecare clipă, continuă el. Ce zici? Oferta mea ţi se pare rezonabilă?

Îi mângâie tandru pântecul gol, şi Lydia se cuibări la pieptul lui.

— Foarte rezonabilă. Dar trebuie să fii mai convingător.

— Mai convingător? făcu el privind-o cu subînţeles.

Se aplecă spre ea şi-i cuprinse buzele, cu pasiune.

— Aşa? murmură el cu o voce răguşită.

— Mmm… Este mult mai bine, într-adevăr.

— Atunci? Ce zici?

— Atunci, îţi spun da, Julian Fuller.

Sfâr [it